SERIA FASCINAȚIE

VOLUMUL II

MELISSA MARR

OBSESIE

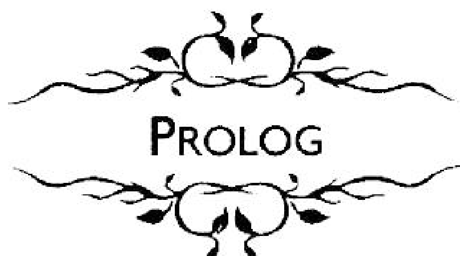

melissa marr

Titlu original: *Ink Exchange*

Traducerea: Laura Monica Cibotariu, Shauki Al-Gareeb

Editura RAO
2010

TOAMNA

Irial o urmărea pe fată în timp ce aceasta rătăcea pe stradă: era extrem de îngrozită şi furioasă. El aştepta într-un loc mai întunecat al străzii, lângă salonul de tatuaje, dar nu o scăpă nicio clipă din ochi în timp ce-şi termina ţigara.

Când fata ajunse în dreptul lui, îi ieşi înainte.

Pulsul fetei se acceleră când îl văzu. Îşi îndreptă umerii – în loc să fugă sau să bată în retragere, curajoasă, în ciuda umbrelor care se ţineau de ea – şi făcu un semn spre braţul lui, unde numele şi descendenţa lui apăreau reprezentate cu ajutorul unor simboluri arhaice ale străvechiului alfabet celtic ogham, înconjurate de spirale şi noduri care se contopeau, transformându-se în nişte reprezentări grafice ale unor câini de vânătoare stilizaţi.

— E un tatuaj splendid. E opera lui Rabbit?

El încuviinţă printr-o mişcare a capului şi parcurse cei câţiva paşi care mai rămăseseră până la salonul de tatuaje. Fata îl însoţi.

— Şi eu mă gândesc să-mi fac un tatuaj. Doar că nu m-am hotărât încă asupra modelului.

Fata avea un aer provocator în vreme ce rostea aceste cuvinte. Văzând că el nu spune nimic, ea adăugă:

— Eu sunt Leslie.

— Irial.

O urmări pe fată în timp ce aceasta făcea adevărate eforturi pentru că nu reuşea să găsească mai multe cuvinte, dorindu-şi să-i atragă atenţia. Fata simţea o acută nevoie de ceva anume. Dacă Irial i-ar fi considerat pe muritori nişte jucării, ea ar fi fost o distracţie pe cinste, dar el se afla aici pentru treburi serioase, nu pentru fleacuri, aşa că nu scoase o vorbă în timp ce-i deschidea uşa salonului Pins and Needles[1].

După ce intrară în salonul de tatuaje, Leslie se îndepărtă pentru a vorbi cu o fată cu părul negru, care îi urmărea precaută. Mai erau şi alte persoane în magazin, dar numai fata cu părul negru conta. Pentru că aruncase un blestem asupra verii cu atât de multe secole în urmă, Irial ştia exact cine era aceasta: Regina Verii cea dispărută, adevărata problemă. Ea avea să schimbe totul.

Şi asta în foarte scurt timp.

Irial presimţise acest lucru încă din momentul în care Keenan o alesese, de când îi furase calitatea de muritoare. Acesta era şi motivul pentru care Irial venise la Rabbit: o schimbare urma să aibă loc. Acum, că Regele Verii urma să fie dezlegat de blestem – şi ar fi putut să-i atace pe cei care-l ţinuseră captiv –, un război ar fi fost posibil pentru prima dată în atâtea secole. Din nefericire, fiindcă fusese atâta linişte până atunci.

— Am putea sta de vorbă o clipă, Rabbit? Irial pusese o întrebare, dar aceasta era mai mult o formalitate. Chiar dacă Rabbit ar fi fost zână, nu l-ar fi refuzat pe cel care stăpânea Curtea Întunericului, nu acum şi de altfel niciodată.

— Vino aici, în spate, spuse Rabbit.

Irial îşi plimbă mâinile pe rama metalică a vitrinei de bijuterii în vreme ce trecea spre camera din spate, perfect conştient că atenţia lui Leslie era încă îndreptată asupra lui. Închise uşa şi-i înmână lui Rabbit flacoanele din sticlă cafenie: sânge şi lacrimi de la Curtea Întunericului.

— Trebuie ca schimburile de cerneală să aibă loc mai repede decât am plănuit noi. Nu mai avem timp.

— Poate pentru zâne. Rabbit făcu o pauză şi reformulă. Asta i-ar putea ucide, muritorii nu îşi revin prea repede.

— Atunci găseşte o cale să-l faci să funcţioneze. Acum. Irial încercă să zâmbească, domolindu-şi expresia, aşa cum rareori mai făcea pentru zânele întunericului.

Apoi, se făcu invizibil şi-l urmă pe Rabbit în camera principală a magazinului. O curiozitate bolnăvicioasă îl făcu să se oprească lângă Leslie. Ceilalţi plecaseră, dar ea rămăsese în picioare privind afişul de pe perete, imagini mult mai insignifiante decât ce ar fi putut să-i deseneze Rabbit pe piele în cazul în care i s-ar fi oferit această şansă.

— Visează-mă, Leslie, îi şopti Irial la ureche, lăsându-şi aripile să-i cuprindă pe amândoi, să-i acopere în întregime. Poate că fata era destul de puternică pentru a rezista la schimbul de cerneală cu una dintre zânele alese. Dacă nu, ar fi putut să o dăruiască unuia dintre cei cu puteri slăbite. Părea ruşinos să iroseşti o jucărie stricată atât de încântătoare.

LA ÎNCEPUTUL URMĂTORULUI AN

Leslie îşi trase pe ea uniforma şi se pregăti cât de repede putu. Închise încet uşa dormitorului ei, încercând să nu facă zgomot, ca să poată ieşi din casă înainte ca tatăl ei să se trezească. Pensionarea nu-i pria. Fusese un tată cât se poate de bun înainte – înainte ca mama să plece, înainte ca el să cadă în patima băuturii, înainte de a începe călătoriile în Atlantic City şi Dumnezeu mai ştie pe unde în alte părţi.

Se îndreptă spre bucătărie, unde-l găsi pe fratele ei, Ren, stând la masă, cu o pipă lungă în mână. Purtând doar o pereche de jeanşi foarte uzaţi, cu părul blond atârnând liber în jurul feţei, acesta părea destins şi binedispus. Uneori, chiar era astfel.

Ridică privirea şi afişă un zâmbet angelic.

— Vrei să tragi un fum?

Ea clătină din cap şi deschise dulapul, căutând un bol cât de cât curat. Niciunul. Scoase din sertarul pentru carne al frigiderului o doză cu apă minerală. După ce Ren pusese odată droguri într-o sticlă – drogând-o astfel şi pe ea –, învăţase să bea numai din vase închise ermetic.

Ren o urmări, foarte satisfăcut în norul de fum al drogurilor, zâmbind într-un mod angelic pervers. Când era

atât de binevoitor şi fuma marijuana, era o zi bună. Ren-cel-drogat cu marijuana nu era o problemă: marijuana îl făcea doar mai prietenos. Ren-cel-drogat cu orice altceva era cel imprevizibil.

— Sunt chipsuri acolo, dacă vrei să mănânci ceva la micul dejun, arătă el spre o pungă aproape goală de chipsuri de porumb, de pe bufet.

— Mulţumesc. Ea întinse mâna şi luă vreo câteva din pungă, apoi deschise congelatorul, ca să caute vafele prăjite pe care le ascunsese înăuntru. Nu mai erau acolo. Deschise bufetul şi scoase o cutie cu singurul fel de cereale pe care fratele ei nu le mânca: granola. Era dezgustător, dar obiceiul lui de a şterpeli se oprea când era vorba despre marfă sănătoasă, aşa că avea puse deoparte ceva provizii.

Fata îşi puse cereale într-un bol.

— Nu mai este lapte, mormăi Ren cu ochii închişi.

Oftând uşurel, Leslie se aşeză la masă, cu bolul de granola fără lapte în faţă. Fără conflicte. Fără probleme. Când era acasă, se simţea întotdeauna de parcă ar fi mers pe o sârmă la înălţime, aşteptând ca o rafală de vânt să o doboare la pământ.

În bucătărie mirosea puternic a marijuana. Ea îşi aminti de vremea când se trezea în miros de ouă şi şuncă, atunci când tata făcea cafeaua, când lucrurile erau normale. Nu mai fusese aşa de mai bine de un an.

Ren îşi trânti picioarele goale pe masa din bucătărie. Masa era acoperită cu tot felul de lucruri: pliante publicitare, facturi de plătit, vase murdare şi o sticlă de whisky aproape goală.

În timp ce mânca, fata deschise plicurile în care erau facturile cele mai importante: electricitate şi apă. Răsuflă uşurată când văzu că tata plătise de fapt în avans ambele facturi. Făcea asta atunci când îi mergea bine la table sau când era treaz câteva zile la rând: plătea în avans facturile mai mari, ca să nu aibă probleme mai târziu. Asta nu ajuta la nimic când era vorba despre mâncare şi factura de la cablu, care era din nou restantă, şi ea era cea care se ocupa de obicei de asta atunci când nu avea încotro.

Totuşi, nu şi de această dată. Se hotărâse în cele din urmă să

meargă pană la capăt, să-şi facă un tatuaj. Îşi dorea unul de mult timp, dar nu se simţise pregătită. În ultimele luni, devenise aproape obsedată de această idee. Să aştepte nu era soluţia cea mai bună, în niciun caz. Se gândise la acest lucru mult prea des: să-şi însemne corpul, pentru a şi-l revendica, era de fapt un pas pe care trebuia să-l facă pentru a redeveni ea însăşi.

Acum, nu-mi mai rămâne decât să găsesc imaginea potrivită.

Cu un zâmbet binevoitor ca rezultat al speranţelor sale, îl întrebă pe Ren:

— Ai ceva bani pentru cablu?

El ridică din umeri.

— Poate. Despre ce sumă vorbim aici?

— Nu mă târguiesc. Vreau doar să ştiu dacă ai bani pentru cablu luna asta.

El trase cu nesaţ din ţigară şi-i suflă apoi fumul în faţă.

— Nu şi dacă ai de gând să te porţi ca o căţea. Am şi eu cheltuieli. Dacă nu poţi să faci şi tu din când în când câte o favoare vreunui tip sau să fii măcar drăguţă cu prietenii mei – ridică el din umeri –, plăteşte tu cablul.

— Ştii ce? Eu nu am nevoie de cablu. Se duse la coşul de gunoi şi aruncă în el factura de la cablu, luptându-se cu senzaţia de greaţă provocată de cuvintele fratelui ei, să fie „drăguţă cu prietenii lui", dorindu-şi ca măcar cuiva din familie să-i pese de ce i se întâmpla.

Dacă mama nu ar fi plecat…

Dar plecase. Dăduse bir cu fugiţii şi o lăsase pe Leslie să se descurce cu fratele şi cu tatăl ei.

— Va fi mai bine aşa, draga mea, îi spusese mama ei. Ei bine, nu fusese. Leslie nu era sigură că ar mai fi vrut să vorbească vreodată cu mama ei – nu că asta ar fi avut vreo importanţă. Nu mai avea de mult niciun semn de la dânsa.

Leslie clătină din cap. Aceste gânduri nu puteau s-o ajute să facă faţă situaţiei actuale. Încercă să treacă pe lângă Ren, dar acesta se ridică şi o prinse, ca să o îmbrăţişeze. Era ţeapănă în braţele lui.

— Ce e? Eşti din nou la ciclu? Râse, amuzat de gluma proastă pe care o făcuse şi de furia fetei.

— Nu te mai obosi, Ren. Uită că am vorbit despre asta…

— Am să plătesc factura. Calmează-te! O lăsă apoi din braţe şi, imediat ce se eliberă din îmbrăţişare, fata făcu câţiva paşi înapoi, sperând ca mirosul de fum şi de marijuana să nu-i fi intrat prea tare în haine. Ea se gândea uneori că părintele Meyers ştia exact în ce măsură se schimbase situaţia ei, dar totuşi nu voia să intre în şcoală duhnind a marijuana.

Afişă zâmbetul ei fals şi spuse încet:

— Mulţumesc, Ren.

— Mă voi ocupa eu. Sper să-ţi aduci aminte de asta data viitoare când va trebui să ieşim împreună. Eşti o distracţie pe cinste atunci când am nevoie de bani. O privi cântărind-o din ochi.

Ea nu răspunse. Nu exista niciun răspuns potrivit în această situaţie. Dacă ar fi spus nu, el ar fi rămas acelaşi ticălos, dar nu spunea nici da. După tot ce făcuseră prietenii lui drogaţi – după tot ce-i lăsase el să facă –, nu avea de gând să mai fie în preajma lor niciodată.

În loc să mai discute despre acest subiect, ea se duse şi luă factura din coşul de gunoi.

— Îţi mulţumesc că ai tu grijă de asta.

Îi întinse factura. În acest moment, nu mai conta dacă urma să se ţină sau nu de cuvânt: ea nu putea să plătească şi factura, şi să se aleagă şi cu un tatuaj, şi de altfel ea nici nu se uita prea des la televizor, ca să se simtă obligată să plătească. De cele mai multe ori, ea plătea cablul, pentru că se simţea jenată la gândul că cineva ar fi putut afla că familia ei nu putea plăti o factură, ca şi cum, dacă ar fi păstrat cât mai mult posibil aparenţa unei situaţii de normalitate, atunci lucrurile ar fi putut reveni la normal. Era astfel ferită de inevitabila milă şi de şuşoteli dacă toţi ar fi aflat cât de jalnic devenise tatăl ei de când plecase mama, dacă ar fi aflat cât de mult decăzuse fratele ei.

Din toamnă, ea avea să fie la colegiu, urma să fugă de aici, departe de ei. La fel cum făcuse şi mama: fugise.

Câteodată, se întreba dacă mama ei nu fugise dintr-un motiv pe care nu dorea ca ea să-l afle. Dacă acesta ar fi fost adevărul, plecarea mamei ei ar mai fi avut sens, dar faptul că plecase lăsând-o în urmă pe Leslie, nu prea avea noimă.

Nu mai avea importanţă. Leslie trimisese deja cererile completate cu primele ei opţiuni şi ceruse şi o serie de burse de merit. Asta e tot ce contează: să ai un plan şi să scapi. Anul următor, avea să fie în siguranţă, într-un nou oraş, începând o nouă viaţă.

Dar toate aceste gânduri nu puteau să-i stăvilească valul de groază la vederea lui Ren, care-şi ridica paharul de whisky în faţa ei într-un salut fără cuvinte.

Fără să mai spună ceva, fata îşi luă geanta.

— Ne vedem mai târziu, surioară, strigă Ren în urma ei, înainte de a-şi îndrepta atenţia asupra pipei sale în care mai îndesă o doză.

Nu. Asta nu se va întâmpla.

În timp ce Leslie urca scările liceului Bishop O'Connell, toate temerile ei erau puse în siguranţă, înapoi în cutia lor. Devenise din ce în ce mai bună în a observa toate semnalele de avertizare: apelurile telefonice tensionate – semn că Ren avea din nou probleme –, străinii din casă. Era în alertă maximă dacă erau prea multe semnale de avertizare. Îşi zăvorâse uşa dormitorului. Nu consuma nimic din sticle care fuseseră deja deschise. Măsurile ei de precauţie nu puteau să repare ceea ce se întâmplase până atunci, dar erau de folos pentru a preveni ce s-ar fi putut întâmpla.

— Leslie! Opreşte-te! o strigă Aislinn, care era în spatele ei.

Leslie se opri şi o aşteptă, străduindu-se să pară calmă şi indiferentă, de parcă asta ar fi avut vreo importanţă: Aislinn se pierduse într-o lume a ei în ultima vreme. Cu câteva luni înainte, se cuplase cu Seth cel-extrem-de-atrăgător. De fapt, ieşeau oricum de ceva vreme împreună, aşa că nu era nimic ciudat în asta. Ciudat era însă faptul că Aislinn începuse în aceeaşi perioadă o relaţie foarte intensă cu un alt tip, Keenan. Oricum, niciunul dintre cei doi nu părea să aibă ceva

împotriva celuilalt.

Cei care o însoţiseră pe Aislinn până la şcoală se opriseră pe cealaltă parte a străzii şi o urmăreau în timp ce aceasta o ajunsese din urmă pe Leslie. Keenan şi Niall, unchiul lui, nu se mişcară de la locurile lor, părând mult prea sobri, şi aparent indiferenţi în faţa tuturor celor care-i priveau ca şi cum aceştia ar fi făcut parte din rândurile Morţilor Vii. Leslie se întrebă dacă Niall cânta la vreun instrument. Era mai sexy decât oricare alt zombie. Dacă ar fi studiat vreun instrument şi dacă ar mai fi ştiut şi să cânte… oricum ar fi avut succesul pe jumătate asigurat doar pentru că arăta atât de bine. Avea un aer misterios şi, în plus, era cu câţiva ani mai mare decât Leslie şi Aislinn: student în anul doi, poate. Punând la socoteală şi acea responsabilitate sexy şi ciudată – pentru că era unul dintre protectorii lui Keenan, un unchi, dar încă tânăr –, părea un exemplar perfect, unul pe care ea îl fixa din nou cu privirea.

Atunci când el zâmbi şi făcu semn cu mâna, Leslie trebui să se abţină să nu se ducă la el. Întotdeauna se simţea aşa când o privea el. Simţea o dorinţă ilogică de a fugi spre el, ca şi cum ceva stătea încordat la maximum în interiorul ei, şi singurul mod de a reduce tensiunea era să se ducă la el. Nu o făcu. Nu avea de gând să se facă de râs în faţa unui tip care nu-i arătase un interes sincer. Poate că urma să o facă, totuşi. Până acum, singura lor întâlnire avusese loc sub supravegherea vigilentă a lui Keenan sau a lui Aislinn, şi aceea întreruptă cu regularitate de scuzele banale ale lui Aislinn, pentru a merge undeva departe de Niall.

Aislinn îşi puse mâna pe braţul lui Leslie.

— Hai, vino!

Şi, ca de fiecare dată, se îndepărtară de Niall.

Leslie îşi îndreptă atenţia spre Aislinn.

— Uau! Rianne a spus că te-ai bronzat atât de mult, dar nu am crezut-o.

Pielea mereu palidă a lui Aislinn era acum perfect bronzată, de parcă fata ar fi trăit pe o plajă, bronzată aşa cum Keenan fusese întotdeauna. Nu arătase aşa vineri. Aislinn îşi muşcă puţin buza de jos – un obicei nervos care de obicei însemna că

se simte încolţită.

— E o chestie care se face iarna – SAD[2] i se spune –, aşa că am avut nevoie de ceva soare.

— În regulă. Leslie încercă să-şi ascundă neîncrederea din voce, dar nu reuşi. Aislinn nu părea însă deloc deprimată şi nici nu părea să fi avut vreun motiv pentru care să fi fost deprimată în ultima vreme. De fapt, părea mai degrabă să fi devenit foarte generoasă când era vorba despre bani şi despre tot felul de atenţii. De câte ori Leslie o văzuse în oraş cu Keenan, amândoi purtau coliere asemănătoare din aur, răsucite în spirală, aranjate perfect în jurul gâtului. Hainele pe care le purta Aislinn, haine noi de iarnă, pufoaice, şi – să nu uităm – Seth fiind de acord cu toate astea. Deprimată? Da, sigur.

— Ai citit ceva la Literatură? întrebă Aislinn în timp ce deschise uşa, amândouă intrând apoi în mulţimea de oameni care forfotea pe holurile şcolii.

— Am cinat în afara oraşului, aşa că nu am terminat de citit. Leslie îşi dădu ochii peste cap. Ren chiar s-a îmbrăcat aşa cum trebuie pentru acest eveniment.

Amândouă continuară să vorbească ocolind anumite subiecte despre care nu voiau să discute. Leslie minţea cu uşurinţă, dar Aislinn părea hotărâtă să îndrepte conversaţia spre subiecte cât mai neutre. La un moment dat, aruncă repede o privire în spatele ei – ca şi cum ar fi fost cineva acolo – şi schimbă din nou subiectul la întâmplare:

— Mai lucrezi la Verlaine's?

Leslie se uită în spate: nu era nimeni acolo.

— Desigur. Îl enervează la culme pe tata să ştie că servesc pe la mese şi, ştii şi tu, asta îmi foloseşte drept scuză dacă trebuie să dau explicaţii când ajung acasă la ore nepotrivite.

Leslie nu voia să recunoască faptul că ea era nevoită să lucreze sau că tatăl ei nici nu avea habar ce făcea ea ca să câştige bani. Nu era sigură că tatăl ei ştia că ea avea o slujbă sau că plătea facturile. Poate că el credea că Ren se ocupa de toate astea, deşi probabil că nu realiza că Ren distribuia droguri – „sau mă vinde pe mine" – ca să facă rost de bani. Să

vorbească despre bani, casă şi despre Ren nu era tocmai genul ei favorit de conversaţie, aşa că schimbă subiectul. Cu un zâmbet plin de subînţeles, îşi trecu braţul pe după talia lui Aislinn şi adoptă expresia pe care o folosea când era cu prietenii ei.

— Deci, să vorbim despre unchiul cel sexy al lui Keenan. Care-i treaba cu el? Se vede cu cineva?

— Niall? El e doar… el nu este de fapt…, se încruntă Aislinn. Nu ţi-ai dori să te încurci cu el, crede-mă. Trebuie să fie altul mai drăguţ decât el… vreau să spun mai bun…

— Nu cred, draga mea. Vederea ţi s-a înceţoşat pentru că l-ai privit prea mult pe Seth. Leslie o bătu uşurel pe Aislinn pe braţ. Niall e primul în top.

Chipul lui era tot atât de frumos ca al lui Keenan, dar într-un mod diferit: Niall avea ceva aparte. Avea o cicatrice lungă de la tâmplă până în colţul gurii şi nu era complexat din această cauză. Parul său era tuns atât de scurt, încât nu era nicio şansă să abată ceva atenţia de la frumuseţea acelei linii frânte. Cât despre corpul lui… uau! Era înalt şi plin de muşchi, mişcându-se de parcă fusese iniţiat de când se născuse în tainele unor străvechi arte marţiale. Leslie nu putea să-şi închipuie de ce l-ar fi observat cineva pe Keenan atunci când Niall era în preajmă. Keenan era destul de atrăgător, cu ochii săi neobişnuit de verzi, cu un corp perfect şi cu părul blond de culoarea nisipului. Era fermecător, dar se mişca într-un fel care o făcea pe Leslie întotdeauna să-şi spună că nu era tocmai potrivit pentru lumea civilizată. Îi dădea fiori. Pe de altă parte, Niall era atrăgător şi părea dulce – blând, într-un fel în care Keenan nu era.

Leslie întrebă din nou:

— Şi ceva relaţii…

— Nu are, hmm, relaţii, răspunse moale Aislinn. Oricum, este prea bătrân.

Leslie renunţă să o contrazică pentru moment. Cu toate că Aislinn îşi petrecea mare parte din timp „fără a avea întâlniri amoroase“ cu Keenan, îi ţinea pe toţi prietenii ei de la şcoală cât se putea de departe de grupul acestuia. Atunci când

drumurile lor se intersectau, Aislinn se ţinea scai de Leslie, de parcă ar fi fost o prelungire a corpului ei, astfel ca lui Leslie să nu i se ivească ocazia de a schimba vreo vorbă cu niciunul dintre cei care umblau cu Keenan – în special cu Niall. Pentru o clipă, Leslie se întrebă dacă nu cumva atracţia pe care o simţea pentru Niall era alimentată de faptul că Aislinn inventa tot felul de lucruri ca să-l ţină departe de ea. Cu cât Aislinn încerca să împiedice orice apropiere între cei doi, cu atât Leslie îşi dorea să fie mai aproape de Niall. Un tip mai mare decât ea, cu un trup extrem de sexy şi aparent fără obiceiuri proaste despre care să vorbească cineva şi, într-un fel, interzis pentru ea: cum ar fi putut toate astea să nu o atragă?

Dar farfuria lui Aislinn era plină-ochi cu Seth şi cu Keenan şi poate că tot nu-i ajungea. Sau poate ştie ea ceva. Leslie alungă acest gând: dacă Aislinn ar avea un motiv întemeiat să se gândească la Niall ca la o persoană dezagreabilă, ar spune ceva. Puteau ele să se afle în acest straniu dans al tainelor, dar erau totuşi prietene.

— Les! Rianne îşi făcea loc prin mulţime cu obişnuita ei exuberanţă. Am ratat cumva priveliştea tăvii cu desert?

— Doar două dintre delicatesele savuroase astăzi… Leslie o luă de braţ pe Rianne în timp ce se îndreptau spre dulapurile lor. Rianne se pricepea destul de bine să nu ia lucrurile în serios.

— Deci, cel-brunet-cu-cercel nu a fost de serviciu? Rianne rânji răutăcioasă către Aislinn, care roşi, aşa cum se şi aşteptau de altfel.

— Nici urmă de Seth. Azi au fost cel-blond-cu-toane împreună cu cel-sexy-cu-cicatrice. Leslie îi făcu cu ochiul lui Aislinn, bucurându-se de scurtele momente de normalitate aducătoare de zâmbete. Rianne reuşea să creeze această stare, iar Leslie îi era profund recunoscătoare pentru acest lucru. Se opriră în faţa dulapului lui Aislinn, iar Leslie adăugă:

— Micuţa noastră prietenă, cea care a strâns mari rezerve de delicatese, tocmai era pe punctul de a-mi spune când vom ieşi cu toţii să dansăm.

— Nu, nici… începu Aislinn

— Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-ţi împărţi averea, Ash. Noi ne simţim în inferioritate. Vlăguite. Rianne oftă şi se sprijini de Leslie. Simt că leşin din cauza asta.

Şi, pentru o clipă, Leslie văzu o privire plină de dor pe faţa lui Aislinn, dar aceasta îi surprinse privirea.

Chipul lui Aislinn deveni indiferent.

— Uneori, mi-aş dori să pot face asta… cred doar că nu este o idee bună.

Rianne deschise gura ca să spună ceva, dar Leslie clătină din cap dezaprobator.

— Lasă-ne o secundă, Ri! Vin şi eu imediat.

După plecarea lui Rianne, Leslie observă privirea pierdută a lui Aislinn.

— Mi-aş dori să nu facem asta… Schiţă un gest cu mâna de la una la cealaltă.

— Ce vrei să spui? Aislinn deveni atât de calmă şi rezervată în gălăgia de pe hol, încât păru că zgomotul din jurul lor dispare pentru o clipă.

— Să minţim. Leslie oftă. Mi-e dor de prietenia noastră sinceră, Ash. Nu am de gând să-ţi invadez teritoriul, dar ar fi drăguţ din partea ta să fii din nou sinceră. Îmi lipseşti.

— Nu mint. Eu… nu pot minţi. Pentru o clipă, îşi aţinti privirea dincolo de Leslie, încruntându-se la cineva.

Leslie nu se întoarse să vadă cine era.

— Dar nici nu eşti sinceră. Dacă te deranjează prezenţa mea… Leslie ridică din umeri. Asta este!

Aislinn o apucă de braţe şi o ţinu strâns. Deşi încercă, Leslie nu reuşi să se desprindă.

Un derbedeu care trecea pe hol strigă:

— Lesbiene!

Leslie se încordă, oscilând între impulsul de moment de a-i arăta acestuia degetul mijlociu şi teama de un nou conflict.

Se auzi soneria. Uşile dulapurilor erau trântite cu zgomot. Aislinn spuse în final:

— Eu îţi vreau doar binele, nu vreau să suferi. Există… oameni şi lucruri… Şi…

— Scumpo, mă îndoiesc că ei sunt mai răi decât ce… Se opri

deodată, incapabilă a mai rosti cele câteva propoziţii care ar fi urmat. Inima aproape că încetă să-i mai bată la gândul că ar fi putut rosti acele vorbe cu voce tare. Încercă să se elibereze din strânsoare.

— Poţi să-mi dai drumul? Trebuie totuşi să ajung la dulapul meu.

Aislinn o lăsă să plece, iar Leslie se îndepărtă înainte de a fi nevoită a se gândi cum să răspundă la inevitabilele întrebări care aveau sa urmeze faptului că aproape recunoscuse. „Conversaţia nu va schimba nimic." Dar câteodată asta îşi dorea cel mai mult, să spună cuiva; cu toate astea, adesea îşi dorea doar să nu mai aibă acele senzaţii înfiorătoare, să se elibereze astfel încât să nu mai ştie nici de durere, nici de teamă, nici de urâțenie.

CAPITOLUL 2

După ore, Leslie plecă de la şcoală înainte ca Aislinn sau Rianne să aibă vreo şansă să o ajungă din urmă. Avusese o pauză mai mare între ore, timp în care fusese la bibliotecă şi citise mai multe despre istoria tatuajelor, despre tradiţiile vechi de secole în arta marcării corpului. Motivele – în număr foarte mare, începând cu adoptarea unor totemuri reprezentând animale, pentru a marca evenimente din viaţă şi pentru a oferi sugestii elocvente care să ajute la identificarea criminalilor – o fascinau. Mai mult chiar, erau în rezonanță cu ea.

Când intră pe uşa salonului Pins and Needles, se auzi sunetul clopoţelului.

Rabbit aruncă o privire peste umăr.

— Vin imediat, strigă el. În vreme ce bărbatul de lângă el vorbea, Rabbit îşi netezea cu mâna, absent, părul vopsit în nuanțe albăstrui.

Leslie ridică o mână în semn de salut şi trecu pe lângă el. Săptămâna aceasta, el îşi lăsase un barbişon micuţ, care îndrepta atenţia către piercingul pe care-l avea în buză. Era vorba despre piercingul de sub buza lui inferioară, care-i atrăsese atenţia fetei când Ani şi Tish o aduseseră prima dată la salon. Într-o săptămână, şi ea îşi făcuse deja un piercing – pe care-l ascundea sub bluză – şi se trezi că petrece tot mai mult timp acolo.

Se simţea în siguranţă în acel loc, departe de Bishop O. C., departe de neplăcerile provocate de beţiile tatălui ei, departe de tot felul de desfrânaţi pe care Ren îi aducea acasă şi cu care împărţea raţia lui săptămânală de droguri. La Pins and Needles se simţea în siguranţă, liniştită, relaxată – cum nu s-ar fi putut simţi în multe alte locuri.

— Da, folosim întotdeauna ace noi, îi spuse Rabbit din nou unui potenţial client.

Pe când Leslie se plimba prin magazin, asculta fragmente din comentariile lui Rabbit care rupeau tăcerea ce se lăsa între două melodii:

— Autoclave… sterile ca la spital.

Privirea insistentă a bărbatului se îndreptă alene spre reclamele de pe pereţi, dar nu era acolo ca să cumpere ceva. Era tensionat, gata să o ia la fugă. Ochii lui erau măriţi de uimire. Poziţia corpului său trăda o stare de nervozitate: braţele încrucişate, trupul sugerând interiorizare. În ciuda numărului mare de oameni care veneau la magazin, de fapt doar câţiva renunţau la bani în schimbul artei. Acesta nu era unul dintre ei.

— Am câteva întrebări, îl chemă ea pe Rabbit.

Zâmbindu-i plin de recunoştinţă, Rabbit se scuză în faţa bărbatului, spunându-i:

— Dacă vreţi să vă mai uitaţi…

Leslie merse până la cel mai îndepărtat perete, unde privi atent afişul: imagini care puteau fi cumpărate şi aplicate pe pielea tuturor celor care şi le-ar fi dorit. Flori şi cruci, desene tribale şi modele geometrice – multe dintre acestea erau frumoase, dar, oricât de mult le-ar fi privit, niciunul nu părea cel potrivit. În camerele mai mici în care se ajungea din încăperea principală a salonului, erau expuse alte stiluri de tatuaje, care erau mai puţin interesante: imagini cu femei frumoase din anii ’80, siluete scheletice, personaje de desene animate, sloganuri şi animale.

Rabbit veni lângă ea, dar fata nu simţi niciun fel de încordare, nu avu acel impuls să se întoarcă, astfel ca să nu poată fi încolţită. Era Rabbit. Cu el era în siguranţă. Acesta

spuse:

— Nu e nimic nou acolo, Les.

— Ştiu. Ea începu să răsfoiască nişte postere prinse într-o ramă montată în perete. Una dintre imagini prezenta o viţă-de-vie încolăcită în jurul unei femei pe jumătate om; aceasta arăta de parcă fusese strangulată, dar zâmbea ca şi cum se simţea foarte bine. Stupid. Leslie se uită mai departe. Simboluri obscure, traduse dedesubt, acopereau următorul poster. „Nu e stilul meu."

Rabbit râse, un râs iritat de fumător, deşi el nu fuma şi pretindea că nu fumase niciodată.

— După cât de mult timp ai pierdut în ultimele luni căutând tatuajul potrivit, ar fi trebuit să-l găseşti până acum.

Leslie se întoarse şi îl privi încruntată pe Rabbit.

— Creează atunci unul special pentru mine. Sunt gata acum, Rabbit. Vreau să fac asta.

Ceva mai departe de ei, potenţialul client se opri să privească două verighete din vitrina de sticlă.

Ridicând stânjenit din umeri, Rabbit zise:

— Ţi-am mai spus şi înainte. Dacă vrei un model special, tu eşti cea care trebuie să-mi dea o idee. Ceva. Nu pot tatua un model fără niciun reper.

Clopoţelul de deasupra uşii sună când bărbatul ieşi din magazin.

— Atunci, ajută-mă să găsesc o idee. Te rog! Ai primit acordul tatălui meu de câteva săptămâni. Nu mai bate în retragere de această dată. Era în regulă să se tatueze, ca şi cum acest lucru ar fi ajutat-o să-şi facă ordine în viaţă, să meargă mai departe. Era corpul ei, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le suportase, iar ea voia să şi-l revendice, să fie doar al ei, să-şi dovedească sieşi acest lucru. Ştia că nu era ceva atât de fascinant, dar ideea de a-şi însemna în piele propria identitate părea cea mai la îndemână pentru a-şi reface viaţa. Uneori, o forţă impresionantă determină anumite acţiuni, alteori, vorbele sunt cele care au tărie. Ea îşi dorea să găsească o imagine care să reprezinte toate acele sentimente pe care le avea, să şi-o graveze în piele ca o dovadă palpabilă a hotărârii

ei de a se schimba.

— Rabbit? Am nevoie de asta. Mi-ai spus să mă gândesc. M-am gândit. Trebuie să…

Fata îşi aruncă privirea afară, la oamenii care treceau pe stradă, întrebându-se dacă bărbaţii care… dacă ei erau pe acolo. Nu i-ar fi putut recunoaşte din moment ce Ren o drogase înainte de a le-o oferi. Se uită apoi la Rabbit, şi privirea ei era neobişnuit de aspră când îi spuse ceea ce nu putuse să-i spună lui Aislinn mai devreme:

— Am nevoie de o schimbare, Rabbit. Simt că mă înec aici. Trebuie să fac ceva, pentru că nu mai rezist. Poate că un tatuaj nu e tocmai soluţia potrivită, dar în momentul de faţă e ceea ce pot face… Am nevoie de asta. Mă ajuţi?

El nu spuse nimic, având pe chip o expresie stranie, ezitantă.

— Nu e nevoie să mai continui.

Ani şi Tish, care îi pândeau de după colţ, le făcură semn cu mâna şi începură să umble la combina audio. Melodia se transformă în ceva mult mai sumbru, cu bas predominant şi un mârâit, în loc de versuri. Volumul crescu atât de tare, încât Leslie putea simţi percuţia.

— Ani! Rabbit îi aruncă surorii sale o privire încruntată.

— Magazinul e gol acum. Ani îşi puse o mână în şold şi se uită mirată la el, fără urmă de regret. Ea nu pleca niciodată fruntea în faţa lui Rabbit, indiferent cât de ţâfnos părea acesta. Totuşi, asta nu însemna că ar fi reacţionat vreodată violent faţă de ea. El le trata pe surorile lui ca şi cum ar fi fost cele mai preţioase obiecte pe care le văzuse vreodată. Acesta era unul dintre lucrurile pe care Leslie le aprecia la el în mod deosebit: blândeţea. Bărbaţii care îşi tratau în acest fel familia erau oameni buni, de încredere – în schimb, oameni precum tatăl şi fratele ei nu prea.

Rabbit o fixă pe Leslie cu privirea câteva secunde înainte de a spune:

— Nu de improvizaţii ai tu nevoie. Trebuie să înfrunţi situaţia de care fugi acum.

— Te rog! Vreau asta. Simţi usturime în ochii plini de

lacrimi. Rabbit era prea bănuitor, iar ea nu voia să audă vorbe de încurajare. De fapt, voia ceva pentru care nu găsea cuvintele potrivite: linişte, dorinţă de a nu mai simţi nimic, ceva. Se uită lung la el, încercând să ghicească ce trebuie să-i spună ca să-l convingă, încercând să ghicească de ce nu ar ajuta-o. Tot ce reuşi fu:

— Te rog, Rabbit!

Atunci, el privi în altă parte şi-i făcu fetei un semn să-l urmeze. Străbătură holul scurt spre biroul lui. Rabbit deschise uşa cu cheia şi o pofti în mica încăpere.

Ea se opri chiar la intrare, mai puţin relaxată, dar totuşi în regulă. Camera abia dacă era destul de mare pentru toate lucrurile pe care le înghesuise el acolo. Un birou masiv din lemn negru şi două dulapuri pentru dosare ocupau peretele din spate, o masă lungă pe care stăteau aruncate diferite instrumente de pictură şi pliante publicitare se întindea de-a lungul peretelui din dreapta; de-a lungul celui de-al treilea perete era o masă asemănătoare cu prima, pe care erau două imprimante, un scanner, un proiector şi o serie de borcane fără etichetă.

El scoase o altă cheie din buzunar şi descuie un sertar de la birou. Fără să spună încă niciun cuvânt, scoase o carte subţire, de culoare maro, cu nişte cuvinte gravate pe copertă. Apoi, se aşeză pe scaunul său şi se uită fix la ea până ce fata simţi că trebuie să fugă, ca şi cum tot ce ştia despre el dispăruse şi, într-un fel, el era primejdios pentru ea.

„Acesta e Rabbit."

Se simţi deodată jenată de frica ei de moment. Rabbit era ca fratele mai mare pe care ar fi trebuit să-l aibă, un prieten adevărat. Nu arătase faţă de ea decât respect de fiecare dată.

Fata se apropie de birou şi se aşeză pe el.

El o privi şi întrebă:

— Ce cauţi, de fapt?

Vorbiseră destul despre asta, astfel că fata înţelese că el nu se referea la imaginea în sine, ci la ceea ce reprezenta acea imagine. Un tatuaj nu spunea nimic despre lucrul propriu-zis, ci despre semnificaţia lui.

— Să fiu în siguranță. Nu mai vreau să simt frică sau durere. Nu-l putu privi în timp ce rostea aceste cuvinte, dar le rostise. Asta însemna ceva.

Rabbit deschise cartea şi întoarse paginile până ajunse undeva la mijloc, apoi i-o aşeză fetei pe genunchi.

— Aici. Acestea sunt ale mele. Sunt speciale. Sunt ca nişte… Sunt ca nişte… simboluri ale schimbării. Dacă tatuajul de care ai nevoie e aici… doar… ți se pare vreunul potrivit?

Imaginile se învălmăşeau pe pagina cărții – complicate motive celtice stilizate, ochi care pândeau din spatele unor vițe pline de spini, corpuri groteşti cu zâmbete răutăcioase, animale prea greu de imaginat ca să le poți privi mai mult, simboluri la care-şi aruncă doar o clipă privirea, ca apoi să-şi ferească imediat ochii. Erau uluitoare şi tentante, şi respingătoare, toate cu excepția unei singure imagini care o făcu să se înfioare: nişte ochi negri precum cerneala, încadrați de două aripi ca nişte umbre întrepătrunse priveau țintă în sus din interiorul unei rețele sofisticate de motive celtice stilizate de culoare neagră-cenuşie, iar în mijloc era o stea a haosului. Opt săgeți erau îndreptate din centru către exterior; patru dintre acestea fiind mai groase, ca nişte raze ale unei cruci cu capete ascuțite.

„Al meu." Gândul, dorința, tulburarea ei, toate acestea erau copleşitoare. Stomacul i se strânse. Încercă să se uite în altă parte, apoi se sili să-l privească din nou. Se uită la celelalte tatuaje, dar atenția i se concentră din nou asupra acelei imagini, ca şi cum ar fi avut o putere irezistibilă asupra ei. „Acesta e al meu." Pentru o clipă, din cauza luminii înşelătoare i se păru că unul dintre cei doi ochi clipise. Îşi plimbă degetul pe foaie, simțind folia lucioasă şi netedă de plastic care o acoperea, imaginându-şi atingerea acelor aripi care ar fi cuprins-o – aspră, dar şi catifelată în acelaşi timp. Privi în sus, la Rabbit.

— Acesta. Am nevoie de acesta.

O serie de expresii ciudate se perindară pe chipul lui Rabbit, ca şi cum nu era sigur dacă ar fi trebuit să se simtă surprins, satisfăcut sau îngrozit. Luă cartea şi o închise.

— Ce-ar fi să te mai gândeşti câteva zile…

— Nu! Fata îl apucă de încheietura mâinii. Sunt sigură. Sunt mai mult decât pregătită, iar această imagine… Dacă ar fi fost expusă pe perete, aş fi purtat-o deja. Ea se cutremură, pentru că nu suporta ideea că altcineva ar fi putut avea tatuajul ei – şi era al ei. Ştia asta. Te rog!

— E un tatuaj exclusiv. Dacă ţi-l faci, nimeni nu va mai putea să şi-l facă, dar – se uită ţintă la peretele din spatele ei – te va schimba, va schimba complet lucrurile.

— Toate tatuajele îi schimbă pe oameni. Ea încercă să se abţină să nu ridice vocea, dar se simţea frustrată din cauza ezitării lui. De câteva săptămâni, tot găsea pretexte. Acesta era tatuajul ei, chiar acolo, aproape.

Evitând preocupat privirea ei insistentă, Rabbit strecură cartea înapoi în sertar.

— Acele lucruri pe care le cauţi… acele schimbări… trebuie să fii absolut sigură că acele lucruri sunt ceea ce-ţi doreşti.

— Sunt. Încercă să-l facă să se uite la ea, aplecându-se astfel ca faţa ei să fie mai aproape de a lui.

Ani băgă capul pe uşă.

— A ales unul?

Rabbit nu o luă în seamă.

— Spune-mi la ce te-ai gândit când l-ai ales? Au mai fost altele care… ţi-au trezit interesul?

Leslie clătină din cap.

— Nu. Doar acesta. Îl vreau. Curând. Acum!

Şi aşa era. Era ca şi cum ar fi privit bucatele la un ospăţ, ca să realizeze că nu mâncase vreodată, ca o poftă pe care trebuia să şi-o satisfacă imediat.

După o altă privire lungă, el o cuprinse cu braţele pentru o îmbrăţişare scurtă.

— Fie!

Leslie se întoarse spre Ani.

— E perfect. E o stea a haosului şi vechi motive celtice stilizate, cu aceşti ochi uluitori şi cu aripi de umbră.

Ani se uită la Rabbit, care făcu din cap un semn de încuviinţare, apoi fluieră.

— Eşti mai tare decât credeam. Aşteaptă numai să audă Tish. Apoi, plecă strigând. Tish? Ia ghiceşte pe care l-a ales Leslie.

— Pe bune? Ţipătul lui Tish îl făcu pe Rabbit să închidă ochii crispat.

Clătinând din cap dezaprobator, Leslie îi spuse lui Rabbit:

— Cred că-ţi dai seama că sunteţi cu toţii ultraciudaţi, chiar pentru nişte persoane care trăiesc într-un magazin de tatuaje.

În loc să aprobe comentariile ei, Rabbit îi netezi delicat părul spre ceafă, aşa cum făcea cu surorile lui.

— Am nevoie de câteva zile, ca să fac rost de cerneala potrivită pentru acesta. Poţi să te răzgândeşti.

— Nu o voi face. Ea simţi un impuls nefiresc să ţipe, aşa cum făcuse Tish. În curând, va fi al ei, tatuajul perfect. Hai să discutăm despre preţ!

Niall începu să o urmărească pe Leslie imediat ce aceasta ieşi de la Pins and Needles. În timp ce mergea prin oraş, fata se mişca ţinându-şi umerii drepţi, păşind apăsat. Noua sa atitudine era în total dezacord cu temerile pe care el ştia că le ascunde în sufletul ei. Astăzi însă siguranţa pe care o afişa fata părea aproape reală.

Nevăzut, el se desprinse de zidul de cărămidă roşie de care se rezemase în vreme ce ea fusese la magazinul de tatuaje. Când ea se opri pentru a cerceta umbrele străzii, Niall îşi trecu degetele peste o buclă a părului ei, care-i atârna în faţă, peste obraz. Părul ei – aproape de aceeaşi nuanţă ca a lemnului brun pe care o avea şi părul lui – nu era nici destul de lung ca să-l poată prinde la spate şi nici destul de scurt ca să stea pe ceafă, însă destul ca să intrige.

„Aşa cum e ea.“

Degetele lui abia îi atinseră obrazul, nu destul ca ea să reacţioneze. Se aplecă spre ea, ca să-i poată simţi parfumul pielii. Înainte de a se duce la muncă, ea mirosea a lavandă, nu de la un parfum, ci de la un şampon pe care începuse să-l folosească de curând.

— Ce faci din nou singură în oraş? Tu ştii mai bine.

Ea nu-i răspunse. Nu o făcuse niciodată: muritorii nu le puteau vedea pe zâne, nu le auzeau – şi în special acei muritori pe care Regina Verii insistase să-i ţină departe de Curtea Zânelor.

Iniţial, la cererea regelui său, Niall făcuse câteva schimburi păzind-o pe Leslie. Atunci când nu era atentă, el putea merge lângă ea şi îi vorbea aşa cum nu putea s-o facă atunci când devenea vizibil. Felul în care îl privea muritoarea aceasta – ca şi cum ar fi fost mai bun decât fusese vreodată, ca şi cum era atrăgător ca persoană şi nu din cauza rolului său la Curtea Verii – era realmente ameţitor, prea ameţitor.

Chiar dacă regina lui nu i-ar fi cerut acest lucru, Niall tot ar fi dorit să-i asigure protecţie lui Leslie. Dar Aislinn îi ceruse asta. Spre deosebire de Leslie, atunci când Aislinn fusese muritoare, ea văzuse urâţenia lumii zânelor. De când devenise Regina Verii, ea reuşise să stabilească un echilibru împreună cu la fel de noua Regină a Iernii. Asta nu-i lăsase prea mult timp ca să se ocupe de siguranţa prietenilor ei muritori, dar îi dăduse puterea de a porunci zânelor să asigure siguranţa muritorilor. O asemenea misiune nu ar fi trebuit în mod normal să-i fie încredinţată unui consilier al curţii, dar Niall fusese de secole mai mult un membru al familiei decât un simplu consilier pentru Regele Verii. Keenan sugerase că Aislinn s-ar simţi mai bine dacă ar şti că de siguranţa prietenilor ei apropiaţi se ocupă o zână în care ea avea încredere.

Deşi la început fuseseră doar câteva ture, urmaseră tot mai multe, Niall făcând exces de zel veghind asupra ei. Nu procedase aşa în cazul celorlalţi, dar ei nu-l fascinau aşa cum îl fascina Leslie. Ea oscila între a fi vulnerabilă şi curajoasă, energică şi înspăimântată. Odată, când el adunase mai mulţi muritori pe care să-i folosească drept jucării, ea ar fi fost irezistibilă, dar era mai puternic acum.

Mai bine.

Alungă departe aceste gânduri şi urmări unduirea şoldurilor fetei în timp ce mergea pe străzile cartierului Huntsdale cu un curaj – nesăbuinţă – ce era în opoziţie cu

experienţele pe care le avusese fata şi de care el ştia. Poate că ar fi plecat acasă dacă acasă ar fi fost în siguranţă. Nu era. Văzuse asta de prima dată când o aşteptase pe treptele de la intrare, îl auzise pe beţivanul de taică-său şi pe fratele ei cel josnic. Casa ei poate că arăta încântător în exterior, dar asta era o minciună.

„Ca mare parte din viaţa ei."

El îşi aruncă privirea în jos, la pantofii fără toc pe care-i purta ea, la pulpele ei goale, la picioarele ei lungi. Neaşteptatul început al verii, atât de timpurie în acest an – după o perioadă atât de îndelungată de frig apăsător –, îi făcuse pe muritori să-şi expună tot mai mult pielea. Privind-o pe Leslie, Niall nu se putea plânge de acest lucru.

— Măcar ai nişte pantofi decenţi în seara asta. Nu-mi venea să cred că te-ai dus la lucru în acei pantofiori eleganţi noaptea trecută. El clătină din cap. Erau delicioşi, totuşi. Ei bine, îmi plăcea la nebunie cum se vedeau gleznele tale.

Fata se îndreptă spre restaurant, unde avea să-şi afişeze pe chip zâmbetul ei fals în timp ce flirta cu clienţii. El o va conduce cu privirea până la uşă, apoi urma să aştepte afară, urmărind siluetele care veneau şi plecau, asigurându-se că nu reprezentau vreun pericol pentru ea. Aşa se întâmpla de fiecare dată.

Uneori, mergea mai departe, imaginându-şi cum ar fi fost dacă ea ar fi putut cu adevărat să-l cunoască – să-l vadă aşa cum era. S-ar mări ochii ei de frică dacă ar vedea extinderea cicatricilor lui? S-ar crispa faţa ei de dezgust dacă ar afla ce lucruri oribile făcuse el înainte de a intra în rândurile celor de la Curtea Verii? L-ar întreba oare de ce purta tot timpul părul scurt? Şi dacă ar întreba, ar putea el să-i răspundă la oricare dintre aceste întrebări?

— Ai fugi de mine? întrebă el încet, urând faptul că inima lui începea să bată mai repede la gândul că fugea după o muritoare.

Leslie se opri în timp ce un grup de tineri fluierau din maşina lor. Unul dintre ei atârna pe geamul maşinii, strigând lucruri obscene, ca şi cum asta ar fi făcut din el un bărbat. Niall

se îndoia că ea ar fi putut auzi cuvintele lor: basul din maşina puştilor era dat prea tare, iar vocile nu l-ar fi putut acoperi. Cuvintele concrete nu erau neapărat necesare ca să recunoască o ameninţare. Leslie se încordă.

Maşina acceleră îndepărtându-se, huruitul basului auzindu-se din ce în ce mai slab, ca un tunet după o furtună trecătoare.

El îi şopti la ureche:

— Sunt doar nişte copii, Leslie. Vino acum! Unde e acea elasticitate a pasului tău?

Oftatul ei a fost destul de uşor ca să treacă neobservat şi el nu l-ar fi simţit dacă nu ar fi stat atât de aproape de ea. O parte din încordarea fetei dispăru relaxându-i umerii, dar privirea de om care se îneacă rămase pe chipul ei. Părea că nu va dispărea niciodată. Machiajul nu reuşea să-i ascundă umbrele de sub ochi. Mânecile lungi nu reuşeau să-i acopere vânătăile provocate de loviturile fratelui ei în ziua precedentă.

„Dacă aş putea intra…"

Dar nu putea să facă asta, nu putea intra nici în viaţa ei, nici în casa ei. Acest lucru îi era interzis. Tot ce putea face era să-i vorbească, să-i ofere cuvintele lui – cuvinte pe care ea nu le putea auzi. Mai spuse totuşi:

— Aş opri pe oricine ar vrea să-ţi răpească zâmbetul acela de pe buze. Aş face asta dacă mi-ar fi permis.

Absentă, ea îşi duse o mână la spate şi aruncă o privire în direcţia salonului Pins and Needles. Zâmbi în sinea ei cu acelaşi zâmbet pe care-l avea pe chip atunci când plecase de la salonul de tatuaje.

— Aaa, te-ai decis în sfârşit să-ţi decorezi pielea aia frumoasă. Ce va fi? Flori? Soare? El îşi lăsă privirea să-i alunece de-a lungul spatelui ei.

Ea se opri. Ajunseseră la restaurant. Umerii ei se încovoiară din nou.

El voia să o liniştească, dar nu putu decât să-i promită ceea ce-i promitea în fiecare seară:

— Voi aştepta chiar aici.

Şi-ar fi dorit ca ea să-i răspundă, să-i spună că se va uita după el la sfârşitul programului, dar ea nu avea să facă asta.

„Şi e mai bine aşa.“ El ştia asta, dar nu-i plăcea. Petrecuse la Curtea Verii atât de mult timp, că nimeni nu-şi mai amintea ceea ce fusese el la început, dar urmărind-o pe Leslie – văzându-i caracterul, pasiunea… Odată, pe când era o zână solitară, pe când avea un alt nume, atunci nu ar fi şovăit deloc.

— Cu toate astea, sunt de acord cu Aislinn. Vreau să te ştiu în siguranţă, şopti el la urechea fetei. Părul ei moale, catifelat îi atinse uşor faţa. Te voi proteja – de ei şi de mine.

Capitolul 3

Irial stătea în lumina primelor ore ale dimineţii, tăcut, una dintre zânele sale zăcând la picioarele lui, moartă. Zâna, Guin, fusese deghizată în muritor atât de des, încât doar o parte din strălucirea ei îi mai rămăsese pe trup după ce murise – lăsând o parte a chipului ei pictată cu machiaj folosit de muritori, şi cealaltă parte de o deosebită frumuseţe. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni strâmţi din doc, de culoare albastră – jeanşi, ea şi sora ei aveau grijă să-i reamintească întotdeauna denumirea lor atunci când stăteau de vorbă – şi un top care abia îi acoperea pieptul. Acea bucată de material era îmbibată cu sânge, cu sângele ei, cu sânge de zână care se scurgea încet pe solul noroios.

— De ce? De ce s-a întâmplat aşa ceva, o ghrá[3]? Irial se aplecă, pentru a-i da la o parte de pe faţă părul plin de sânge. În jurul ei erau împrăştiate sticle, mucuri de ţigară şi ace folosite. Niciunul dintre aceste lucruri nu-l revoltau aşa cum se întâmpla pe vremuri: această zonă era periculoasă, cunoscută pentru violenţa tot mai mare din ultimii ani, de când muritorii îşi soluţionaseră disputele teritoriale. Ceea ce-l deranja era ideea că un glonţ de-al muritorilor o doborâse pe una dintre zânele lui. Se putea să nu fi fost ceva intenţionat, dar asta nu schimba nimic. Ea tot zăcea moartă.

În faţa lui aştepta o zână prevestitoare de moarte, înaltă şi subţire, care-l chemase acolo.

— Ce facem acum? Zâna îşi frământa mâinile în timp ce vorbea, abia împotrivindu-se instinctului ei natural de a jeli. Nu avea să mai reziste mult timp, dar Irial nu răspunse – nu putea să o facă – încă.

El ridică de jos un cartuş gol şi-l analiză întorcându-l pe toate părţile. Bronzul nu ar fi trebuit să rănească o zână şi nici capul de plumb al glonţului pe care-l scosese el din trupul zânei ucise atunci când ajunsese acolo. Şi totuşi aşa se întâmplase: un simplu glonţ de-al muritorilor o omorâse.

— Irial? Zâna prevestitoare îşi muşcase limba până ce sângele i se prelinse printre buze şi începu să i se scurgă pe bărbia ascuţită.

— Gloanţe obişnuite, murmură el, răsucind între degete bucăţile de metal. În toţi aceşti ani de când muritorii începuseră să schimbe lucrurile, el nu-l văzuse niciodată pe vreunul de-ai lui mort din cauza lor. Împuşcaţi, da, dar se vindecaseră. Ei se vindecaseră întotdeauna de aproape orice rană provocată de muritori – orice cu excepţia unor răni grave cauzate de oţel sau de fier.

— Du-te acasă şi jeleşte. Când ceilalţi vor veni la tine, spune-le că această zonă este interzisă pentru moment. Apoi, el o ridică în braţe pe zâna plină de sânge şi se îndepărtă, lăsând-o pe cea prevestitoare de moarte să înceapă să bocească în timp ce alerga. Bocetele ei aveau să le dea de ştire zânelor lui de la Curtea Întunericului, atât de vulnerabile acum, aveau să le dea îngrozitoarea veste că un muritor omorâse o zână.

Până ce actualul Gabriel – mâna stângă a lui Irial – se apropie doar câteva minute mai târziu, umbra înaripată a lui Irial se aşternuse ca un giulgiu pe toată strada. Lacrimile lui negre precum cerneala picurau pe corpul lui Guin, ştergând strălucirea pe care trupul acesteia încă o mai păstra.

— Am aşteptat destul de mult ca să vorbesc despre ameninţarea pe care o reprezintă pentru noi puterea din ce în ce mai mare de la Curtea Verii, spuse el.

— Ai aşteptat prea mult, spuse Gabriel. Continuă să aştepţi

şi războiul va avea loc în condiţiile impuse de ei, Irial.

Ca şi predecesorii lui, acest Gabriel – pentru că numele era al rangului, şi nu un nume dat la naştere – fusese întotdeauna foarte direct. Era o calitate nepreţuită.

— Nu caut să provoc război între curţi, ci doar haos. Irial se opri pe veranda unei case cu obloanele trase, una dintre numeroasele astfel de case pe care el le păstra pentru zânele lui în oricare dintre oraşele în care se considerau acasă. Se uită îndelung la casa aceea, locuinţa lui Guin, în care corpul ei urma să fie depus pentru ca toţi membrii curţii să o jelească. În curând, Bananach avea să audă vestea morţii lui Guin; zâna avidă de război avea să-şi înceapă intrigile ei interminabile. Irial nu era foarte nerăbdător să încerce a-i domoli furia lui Bananach. Aceasta devenise tot mai puţin îngăduitoare de la un an la altul, făcând presiuni pentru tot mai multă violenţă, mai mult sânge, mai multă distrugere.

— Războiul nu este cea mai bună soluţie pentru curtea noastră, spuse Irial atât pentru sine, cât şi pentru Gabriel. Războiul e ceea ce plănuieşte Bananach, nu eu.

— Dacă nu e planul tău, nu e nici al Câinilor de Vânătoare. Gabriel întinse mâna şi atinse uşor obrazul lui Guin. Guin ar fi de acord. Nu ar fi susţinut-o pe Bananach nici măcar acum.

Trei zâne ale întunericului ieşiră din casă înconjurate de un abur ca un fum ce parcă ar fi ieşit prin pielea lor. Tăcute, luară corpul lui Guin şi-l duseră în casă. Prin uşa deschisă, Irial observă că începuseră deja să atârne oglinzi negre prin toată casa, acoperind orice suprafaţă existentă în speranţa că o rămăşiţă de întuneric şi-ar fi găsit drumul înapoi spre casă, adică înapoi în corpul lui Guin, şi că acea urmă de întuneric ar fi putut fi destul de puternică pentru a se întoarce în învelişul gol, astfel ca Guin să poată fi alimentată şi vindecată. Dar asta nu s-ar fi putut întâmpla: era cu adevărat pierdută.

Irial îi văzu pe strada lui, muritori ticăloşi de o violenţă nemaipomenită, la care el nu putea să aibă acces. Asta se va schimba.

— Găsiţi-i pe cei care au făcut asta! Omorâţi-i!

Locurile mai înainte goale dintre simbolurile ogham de pe

antebraţul lui Gabriel se umplură cu un scris spiralat ca o recunoaştere a poruncii Regelui Întunericului. Gabriel ducea întotdeauna la îndeplinire poruncile regelui scrise desluşit pe propria-i piele – de a intimida şi de a arata cât se poate de clar care este voia regelui.

— Şi trimite-i pe ceilalţi să aducă degrabă câteva dintre zânele lui Keenan pentru priveghi. Şi câteva de-ale Doniei, de asemenea. Irial rânji când se gândi la cât de ursuze erau zânele de la Curtea Iernii. La naiba, aduceţi şi câteva dintre zânele singuratice ale lui Sorcha, dacă le puteţi găsi. Înalta ei curte nu e bună pentru nimic altceva. Nu voi fi de acord cu un război, dar hai să pornim câteva bătălii.

La căderea nopţii, Irial stătea sub baldachinul lui, privindu-şi zânele îndurerate. Acestea erau agitate, umblau și jeleau. Spiriduşii de apă stropiseră tot covorul cu apă murdară de râu, câteva zâne prevestitoare de moarte încă boceau. Câinii de Vânătoare ai lui Gabriel – cu înfăţişarea lor umană, cu pielea decorată cu tatuaje în continuă mişcare şi cu lanţuri de argint – făceau glume unii pe seama altora, dar erau şi unele semne alarmante. Jenny Greenteeth şi cei din neamul ei se uitau lung la fiecare, cu ochi plini de reproş. Numai zâna-ciulin părea calmă, profitând de frica celorlalţi, alimentată de panica generală care străbătea camera. Toţi ştiau că tumultul unei revolte începuse deja să se simtă. Realitatea era că o zână murise, iar tentaţia de a recurge la măsuri extreme era în mod inevitabil prea mare. Existaseră întotdeauna dezbinare, proteste care îndemnau la revoltă: în acest stadiu fuseseră menţinute lucrurile. Acum, situaţia era diferită; una dintre ei murise. Asta schimba miza jocului.

— Ţineţi-vă mai departe de străzi – Irial îşi lăsă privirea insistentă să alunece deasupra lor, constatând semnele de dezaprobare, apreciind din ochi cine avea să se supună lui Bananach atunci când aceasta ar fi început să-i adune în rândul adepţilor cauzei ei – până ce vom şti cât de slăbiţi suntem.

— S-o omorâm pe regina cea nouă! Pe amândouă, mârâi

unul dintre Câinii de Vânătoare. La fel şi pe Regele Verii dacă trebuie.

Ceilalţi Câini de Vânătoare reîncepură să strige. În culmea încântării, Ly Ergii îşi frecau împreună mâinile roşii ca sângele. Câteva dintre zânele din neamul lui Jenny rânjeau şi aprobau dând din cap. Bananach stătea tăcută printre ei, nemaifiind nevoie să i se audă vocea pentru a-şi face cunoscută opţiunea. Violenţa era unica ei pasiune. Îşi înclină capul în felul ei, ca o pasăre, fără să facă nimic altceva decât să privească. Irial îi zâmbi. Ea deschise şi închise gura clănţănind dinţii sonor, ca şi cum l-ar fi muşcat. Nu mai făcu apoi nicio mişcare. Ştiau amândoi că ea nu era de acord cu planurile lui; amândoi ştiau că îl testase. Din nou. Dacă ar putea, l-ar ucide pentru a crea la curte o stare conflictuală, dar zânele de la Curtea Întunericului nu puteau să-şi ucidă conducătorii.

Mârâielile deveniră asurzitoare, până ce Gabriel ridică o mână pentru a restabili tăcerea. Când în restul încăperii se făcu linişte, Gabriel le aruncă un zâmbet ameninţător.

— Regele vostru vorbeşte. Vă veţi supune lui.

Nimeni nu protestă când Gabriel mârâi. După ce-l ucisese pe unul dintre ai lui pentru că nu-i arătase respect lui Irial, cu foarte mulţi ani în urmă, puţini erau cei care s-ar fi opus vreodată voinţei lui. Dacă Gabriel ar fi avut abilitatea politică de a-şi tempera violenţa, Irial ar fi încercat să-i cedeze tronul. În toate secolele trecute în care Irial căutase un înlocuitor, nu găsise decât o singură zână potrivită să-i conducă, dar ea refuzase tronul ca să slujească la altă curte. Irial îndepărtă acel gând. Era încă răspunzător pentru Curtea Întunericului şi nu ajuta la nimic să se gândească ce s-ar fi putut întâmpla.

Spuse:

— Nu suntem destul de puternici să ne luptăm cu o curte, cu atât mai puţin cu două sau cu trei curţi aliate. Poate vreunul dintre voi să-mi spună sincer că regişorul şi noua Regină a Iernii nu se vor alia? Puteţi să-mi spuneţi că Sorcha nu ar sprijini pe nimeni – se opri şi îi zâmbi lui Bananach –, aproape pe nimeni dintre cei care au fost împotriva mea? Războiul nu este calea cea bună.

El nu mai adăugă şi faptul că nu voia deloc un război adevărat. Ar fi părut un semn de slăbiciune, şi un rege slab nu ar mai fi avut autoritate asupra supuşilor săi mult timp. Dacă ar fi fost cineva care să fi putut conduce curtea fără să-i distrugă pe ei toţi printr-un nestăpânit abuz, Irial s-ar fi dat la o parte, dar, din motive întemeiate, cel care stăpânea peste Curtea Întunericului fusese ales din rândul zânelor solitare. El se bucura de plăcerea provocată de umbre, dar înţelesese că umbrele aveau nevoie de lumină. Majoritatea celor de la curtea lui îşi aminteau cu greu acest lucru sau poate nu ştiuseră asta niciodată. Cu siguranţă că nu ar fi recunoscut acest lucru tocmai acum.

Curtea Întunericului avea nevoie de hrana pe care i-o asigurau emoţiile negative: frica, dorinţa, furia, lăcomia, patima şi altele de acest fel. Sub regimul crud al terorii ultimei Regine a Iernii – înainte ca Regele Verii să preia din nou puterea după ce-şi recâştigase titlul – chiar aerul ajunsese o sursă de supravieţuire. Beira fusese o regină răzbunătoare, care provocase chinuri cumplite atât zânelor de la curtea ei, cât şi celor care îndrăzneau să nu stea în genunchi în faţa ei. Acest lucru fusese relaxant, chiar dacă nu întotdeauna plăcut.

Irial spuse doar:

— Conflictele mai mici pot genera energia de care avem nevoie pentru a supravieţui. Sunt o mulţime de zâne de care te poţi folosi pentru a te hrăni.

Cu o voce care ar fi deranjat-o până şi pe cea mai calmă zână a iernii, o zână din neamul lui Jenny întrebă:

— Deci noi ar trebui doar să ne hrănim cu orice zână ne-ar ieşi în cale, ca şi cum nu s-a întâmplat nimic? Eu spun să…

Gabriel mârâi la ea:

— Ne vom supune regelui nostru!

Bananach muşcă din nou aerul, clănţănindu-şi dinţii zgomotos, în timp ce bătea uşor în suprafaţa mesei cu degetele ei cu gheare ascuţite.

— Aşadar, Regele Întunericului nu este dornic de luptă? Nu vrea să ne dea voie să ne apărăm? Să ne întărim puterile? Doar să aşteptăm până ce vom deveni şi mai slăbiţi? Este un… plan

interesant.

„Avea să fie o adevărată pacoste de data aceasta."

O altă zână din neamul Greenteeth adăugă:

— Dacă vom lupta, poate că unii dintre noi ar putea să se stingă, dar restul… un război poate fi o distracţie pe cinste, regele meu.

— Nu, spuse Irial aruncând o privire spre Chela, cea care era uneori perechea lui Gabriel. Niciun război în momentul acesta. Nu voi pierde pe niciunul dintre voi. Asta nu e o opţiune. Voi găsi o cale. Şi-ar fi dorit să le poată explica acest lucru într-un fel în care ei să-l fi înţeles. Dar nu putea. Chela, draga mea? Ai vrea? Irial îşi înclină capul către un grup de zâne care tot zâmbiseră şi o aprobaseră pe zâna Greenteeth. Orice comentariu despre nesupunere faţă de el era inadmisibil, în special acum, când revolta clocotea din nou în ochii lui Bananach.

Irial îşi aprinse o altă ţigară şi aşteptă în vreme ce Chela traversa încăperea. Câinii de Vânătoare din tatuajul de pe unul dintre bicepşi se apucau unii pe alţii clănţănindu-şi dinţii pe când fugeau în jurul braţului pierzându-se într-o imagine neclară. Un zgomot slab emana din toată fiinţa ei, ceva între un mârâit şi un murmur de satisfacţie. Apropiindu-se de masă, apucă un scaun pe care stătea o zână-ciulin, răsturnând-o pe aceasta jos. Ridică scaunul şi-l puse în mijlocul zânelor nemulţumite.

Câţiva dintre ceilalţi Câini de Vânătoare se împrăştiară peste tot prin mulţime. Gabriel vorbise, spusese că ei aveau să-l susţină pe Regele Întunericului. În acest caz, ei ar fi trebuit ori să se supună lui Gabriel, ori să-l ucidă. Dacă s-ar fi aliat cu Bananach, un război între zâne ar fi fost inevitabil, dar Gabriel stătuse alături de Irial de când acesta era conducătorul Câinilor de Vânătoare.

Irial continuă:

— O muritoare a ales simbolul meu pentru tatuajul pe care urmează să şi-l facă. Ea va fi legată de mine în câteva zile. Prin ea, voi putea să mă hrănesc cu muritori şi zâne deopotrivă; voi avea grijă să vă asigur hrana până ce vom avea altă opţiune.

Ei nu reacţionară pe moment. Apoi, vocile lor se ridicară unindu-se într-o minunată lipsă de armonie. El nu-i hrănise niciodată transferându-le din energia lui, dar nici nu fusese nevoie să o facă. Dar putea să facă asta. Suveranul unei curţi era legat de fiecare zână care-i jura credinţă. Puterea lui le dădea lor putere, era pur şi simplu în firea lucrurilor. Nu era o soluţie permanentă, dar avea să-i ţină în viaţă până ce ar fi găsit o alta mai bună – una care nu însemna război total.

El suflă fumul, urmărindu-l cu privirea cum se contorsionează în aer, simţind lipsa reginei care murise, urându-l pe Keenan pentru că o învinsese şi întrebându-se cum ar fi putut să o determine pe Donia, noua Regină a Iernii, să devină la fel de nemiloasă ca predecesoarea ei. Alianţa dintre Keenan şi Donia înclinase balanţa prea mult în favoarea unei perioade de pace, ceea ce era în detrimentul Curţii Întunericului, dar nici războiul nu era o soluţie. Curtea Întunericului nu ar fi putut supravieţui bazându-se numai pe violenţă, după cum nici teroarea sau patima nu ar fi fost de-ajuns. Tot ce conta era echilibrul şi, la o curte unde cele mai sumbre emoţii asigurau existenţa, grija de a păstra acest echilibru era ceva esenţial.

O altă încăierare în mijlocul încăperii îi atrase atenţia. Mârâitul lui Gabriel zgudui pereţii în timp ce strivea cu bocancul faţa unuia dintre Ly Ergi, făcând-o pe zâna căzută plină de sânge să lase încă o pată pe podea. În mod clar, Ly Ergii nu erau atât de cooperanţi pe cât i-ar fi convenit lui Gabriel. Le plăcea prea mult vărsarea de sânge, unindu-se ca să o susţină pe Bananach de fiecare dată când aceasta instiga la revoltă.

Cu un rânjet triumfător, Gabriel îl urmări pe Ly Erg cum se târa spre masa lui. Apoi, Gabriel se întoarse spre Irial şi se înclină în faţa lui atât de adânc încât faţa lui atinse podeaua, probabil atât pentru a-şi ascunde rânjetul, cât şi pentru a-şi arăta respectul. Îi spuse lui Irial:

— Odată ce-ţi vei lua în primire muritoarea, vom merge cu tine, ca să te ajutăm să stârneşti teamă şi tulburare în rândurile muritorilor. Câinii de Vânătoare susţin dorinţa Regelui

Întunericului. Asta nu se va schimba. Privirea insistentă a lui Gabriel nu alunecă spre Bananach sau spre zânele sălbatice care se duseseră deja lângă ea, dar mesajul lui era destul de clar.

— Într-adevăr. Irial îşi strivi ţigara de podea şi zâmbi celui care era alături de el şi în care avea cea mai mare încredere. Câinii de Vânătoare aveau o abilitate grozavă de a induce groaza atât zânelor, cât şi muritorilor.

— Am putea să ne alegem cu puţină teamă chiar de la cine este nesupus în această mulţime… şopti Gabriel, iar câinii lui le luară pe sus pe câteva dintre zânele care zâmbiseră aprobator la sugestiile de revoltă făcute mai devreme. Curtea Întunericului ar trebui să arate puţin respect pentru regele nostru.

Zânele se agăţară de picioarele, de ghearele şi de labele lor, făcând plecăciuni şi reverenţe. Bananach nu se mişcă.

Gabriel îi prinse privirea şi rânji din nou. Nu mai aveau să fie alte proteste evidente sau discuţii în această noapte. Gabriel avea să le organizeze pe zâne şi să le ameninţe dacă acestea ar fi refuzat să fie de acord cu măsurile de precauţie ale lui Irial. Aveau să fie aproape pervers de docile. „Pentru moment." Apoi, Bananach avea să-şi intensifice atentatele.

„Dar nu în noaptea aceasta, nu încă."

— În noaptea asta, vom petrece în memoria surorii noastre ucise. Irial făcu un semn din cap, şi câţiva dintre Câinii de Vânătoare ai lui Gabriel aduseră un grup de zâne îngrozite pe care le adunaseră de la celelalte curţi. Niciuna nu era de la Înalta Curte – ceea ce nu era deloc surprinzător, pentru că zânele de la Înalta Curte ieşeau atât de rar din izolarea lor –, dar erau zâne de la Curtea Iernii şi de la Curtea Verii.

Irial îmbrăţişă o Fată a Verii care tremura. Viţele care erau lipite de pielea ei se veştejiră sub atingerea lui. Era atât de îngrozită şi plină de aversiune, că el se gândi o clipă să o împartă cu ceilalţi, dar era încă destul de egoist ca să o vrea doar pentru el. Fetele speciale ale lui Keenan erau întotdeauna o trataţie pe cinste. Dacă Irial era destul de econom, putea să extragă din ele destulă dorinţă şi frică pentru a-şi potoli

foamea vreme de câteva zile. De câteva ori, reuşise chiar să le facă atât de dependente de el, că se întorceau de bunăvoie în braţele lui, cu regularitate şi-l urau pentru că le făcuse să-şi trădeze regele. Era chiar măgulitor.

Irial susţinu privirea fetei în timp ce se adresa curţii:

— Regenţii lor au făcut asta, ne-au adus în această situaţie atunci când au ucis-o pe Beira. Amintiţi-vă acest lucru atunci când le veţi oferi ospitalitatea voastră.

CAPITOLUL 4

Magazinul de tatuaje era gol atunci când Leslie păşi înăuntru. Nicio voce nu tulbura liniştea din încăpere. Nu se auzea nici măcar aparatul stereo.

— Sunt eu, strigă ea.

Se îndreptă spre camera din spate unde Rabbit avea să-i facă tatuajul. Foaia cu şablonul pentru tatuajul ei aştepta pe o tavă, pe masă, lângă un aparat de ras cu lame de unică folosinţă şi diverse alte obiecte.

— Am ajuns puţin mai devreme.

Rabbit se uită mirat la ea pentru o clipă, dar nu spuse nimic.

— Ai zis că am putea începe în noaptea asta. Să faci conturul. Fata se apropie, ca să se uite cu atenţie la model. Totuşi, nu-l atinse, temându-se în mod straniu că ar putea dispărea dacă ar face asta.

În cele din urmă, Rabbit spuse:

— Lasă-mă numai să închid uşa.

În lipsa lui, ea făcu turul micii încăperi – mai mult ca să se abţină să nu atingă modelul, nu din alt motiv. Pereţii erau acoperiţi cu diferite afişe pentru spectacole şi cu postere publicitare obişnuite – cele mai multe decolorate, făcând reclamă unor evenimente petrecute cu mult timp în urmă. Câteva fotografii înrămate, toate alb-negru, şi afişe mari de cinema erau amestecate cu reclamele. Ca orice altă încăpere

din magazin, camera era extrem de curată şi păstra un uşor miros de antiseptic.

Se opri în dreptul câtorva poze, dar nu îi recunoscu pe cei mai mulţi dintre cei fotografiaţi şi nici locurile. Răspândite printre poze erau schiţe în tuş înrămate. Întruna dintre acestea, gangsteri de pe vremea lui Capone îi zâmbeau celui care-i desenase. Schiţa era tot atât de reală ca orice fotografie, executată cu îndemânare, în aşa fel încât părea bizar să o vezi atârnând printre instantanee şi afişe. Rabbit se întoarse în timp ce ea urmărea cu degetul pe o poză conturul unui bărbat nemaipomenit de frumos, care stătea în mijlocul grupului de gangsteri. Toţi aceştia se băteau, dar el era cel care se sprijinea de trunchiul unui bătrân copac diform, cel care arăta aproape familiar. Ceilalţi erau strânşi în jurul lui, lângă el sau în spatele lui, dar el era în mod clar cel care deţinea puterea. Ea întrebă:

— Cine e?

— O rudă, fu tot ce răspunse Rabbit.

Privirea lui Leslie zăbovi asupra fotografiei. Bărbatul din imagine purta un costum negru, ca şi ceilalţi bărbaţi, dar ţinuta lui – arogantă şi impunătoare – crea o imagine mult mai ameninţătoare decât a celor din jurul lui. Aici era cineva de care să-ţi fie frică.

Rabbit îşi drese glasul şi arătă în faţa lui.

— Haide! Nu pot să-mi încep treaba cu tine dacă stai acolo.

Leslie se forţă să-şi ia ochii de la acea imagine. Să simtă frică sau dorinţă faţă de cineva care acum era ori bătrân, ori murise demult reprezenta oricum un soi de ciudăţenie. Se duse acolo unde-i indicase Rabbit, se întoarse cu spatele la el şi-şi trase bluza de pe ea.

Rabbit îi băgă sub breteaua sutienului o bucată dintr-un fel de pânză.

— Ca să păstrăm locul curat. Dacă cerneala sau orice altceva intră în pânză, nu-i mare lucru.

Fata îşi încrucişă braţele peste piept şi încercă să stea nemişcată. Indiferent cât de mult îşi dorea acel tatuaj, faptul că stătea acolo numai în sutien o făcea să nu se simtă în largul ei.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles. Nu am remuşcările celui care cumpără. Cu adevărat, începe să semene cu o obsesie. De fapt, am şi visat despre asta. Ochii din centru şi acele aripi. Fata roşi bucuroasă că Rabbit era în spatele ei şi nu putea să-i vadă faţa.

El îi şterse pielea cu ceva rece.

— E de-nţeles.

— Desigur că este. Leslie zâmbi din nou. Totuşi, pe Rabbit nimic nu-l şoca, purtându-se ca şi cum cele mai neobişnuite lucruri erau în regulă. Asta o făcea să se simtă puţin mai relaxată.

— Nu te mişca. Rase firele subţiri de păr de pe piele, acolo unde avea să facă tatuajul şi o şterse din nou cu şi mai mult lichid rece.

Ea aruncă o privire în spate în timp ce el se îndepărtă. Rabbit aruncă lama de ras într-un coş de gunoi, oprindu-se o clipă ca să-i arunce o privire gravă înainte de a-şi relua poziţia în spatele ei. Fata îl privi peste umăr.

El ridică şablonul de pe masă.

— Stai cu faţa în această direcţie!

— Unde-i Ani? De câte ori Leslie fusese la magazin, rar se întâmpla ca Ani să nu apară, de obicei târând-o pe Tish după ea. Era ca şi cum ar fi avut un radar, ceva care putea să-i detecteze pe oameni, fără nicio altă explicaţie clară cum făcea acest lucru.

— Ani avea nevoie de linişte. El îşi puse o mână pe şoldul ei şi-i schimbă puţin poziţia. Apoi, pulveriză ceva uşor pe spatele ei, acolo unde cerneala urma să intre în piele – la capătul şirei spinării, între umeri, măsurându-i lăţimea spatelui, fixând centrul în locul în care Leslie se gândea că ar fi fost ataşate aripile dacă acestea ar fi existat cu adevărat. Ea închise ochii în momentul în care el apăsă şablonul pe spatele ei. Într-un fel, până şi acest lucru o făcea să se simtă exaltată.

Apoi, el îndepărtă şablonul.

— Vezi dacă este acolo unde ai vrut!

Fata se duse la oglindă cât de repede putu fără să fugă. Folosind oglinda mică pentru a putea vedea reflectată imaginea în oglinda din perete îl zări – tatuajul ei, tatuajul ei

perfect făcut cu şablonul pe pielea ei – şi zâmbi atât de larg încât simţi că o dor obrajii.

— Da! Dumnezeule, da!

— Stai jos! arătă el spre scaun.

Ea se aşeză pe marginea scaunului şi-l urmări pe Rabbit cum îşi punea meticulos mănuşile şi cum deschidea apoi ambalajul unui beţişor steril cu care scoase dintr-un borcan nişte unguent transparent pe care-l puse pe o tăviţă acoperită cu o pânză. Scoase apoi câteva căpăcele pentru cerneală şi le fixă pe materialul absorbant. După aceea, turnă în ele cerneală.

„M-am uitat de atâtea ori la aşa ceva; nu-i mare lucru." Cu toate astea, nu se putea uita în altă parte.

Rabbit trecu la următoarea etapă în tăcere, ca şi cum ea nu ar fi fost acolo. Deschise pachetul cu ace şi scoase un ac de metal lung şi subţire. Părea că e doar un ac, dar ea ştia, după ce-l ascultase pe Rabbit vorbind ore în şir la magazin, că erau mai multe ace individuale la capătul unui suport metalic pentru ace. „Acele mele, pentru tatuajul meu, în pielea mea." Rabbit strecură suportul cu ace într-un aparat. Zgomotul slab al metalului alunecând pe metal fu urmat de un clic, care abia se auzi. Leslie răsuflă uşurată, fără să-şi fi dat seama că-şi ţinuse respiraţia. Dacă s-ar fi gândit că Rabbit i-ar fi dat voie, i-ar fi cerut să ţină ea aparatul pentru tatuaje, l-ar fi rugat să o lase să cuprindă cu mâna dispozitivul cu aspect rudimentar şi vârfurile ascuţite de metal. În schimb, îl urmări doar pe Rabbit în timp ce-l regla. Ea tremura. Aparatul arăta ca o grosolană maşină manuală de cusut cu care el avea să-i brodeze pe corp frumuseţe. Era ceva primitiv în toate astea, care-şi găsea rezonanţă în sufletul ei, un sentiment că, după toate acestea, ea va fi în mod irevocabil alta, şi asta era exact ceea ce avea ea nevoie.

— Întoarce-te în partea asta. Rabbit se mişcă, iar ea se întoarse în aşa fel încât să fie cu spatele la el. Cu degetul acoperit de stratul de latex, îi unse pielea cu unguent. Eşti gata?

— Mm-hmm. Se încordă, întrebându-se pentru o clipă dacă avea s-o doară, dar fără să-i pese. Unii dintre cei pe care-i

cunoştea se văitau de parcă durerea ar fi fost insuportabilă. Alţii păreau să nu o bage în seamă. „Va fi bine.“ Primele înţepături ale acelor fură neaşteptate, o senzaţie ascuţită care semăna mai mult cu o iritaţie decât cu durerea. Era departe de a fi îngrozitoare.

— E-n regulă? Se opri, îndepărtând acele în timp ce vorbea.

— Mm-hmm, spuse ea din nou: era cel mai clar răspuns pe care i-l putea oferi în acel moment.

Apoi, după o pauză care fusese aproape destul de lungă ca să o facă să-l roage să-şi reia activitatea, el puse din nou aparatul pe pielea ei. Niciunul dintre ei nu vorbi în timp ce el trasa conturul tatuajului. Leslie închise ochii şi se concentră asupra aparatului care bâzâia şi se oprea, ridicându-se de pe pielea ei doar pentru a coborî imediat înapoi. Fata nu putea să-l vadă, dar îl urmărise pe Rabbit lucrând destul de des, ca să ştie că, în unele dintre acele pauze, Rabbit băga vârful acului în căpăcelele de cerneală precum un cărturar care-şi înmoaie pana în cerneală.

Iar ea şedea acolo, spatele ei fiind expus în faţa lui ca şi cum ar fi fost o pânză vie în faţa unui pictor. Era minunat. Singurul zgomot care se auzea era bâzâitul aparatului. Era mai mult decât un zgomot, totuşi: era o vibraţie care părea că i se strecoară prin piele şi pătrunde până în măduva oaselor.

— Aş putea să stau aşa o veşnicie, şopti ea ţinând în continuare ochii închişi.

Un hohot de râs neplăcut răsună de undeva. Ochii lui Leslie se deschiseră dintr-odată.

— E cineva aici?

— Eşti obosită. Şi şcoală, şi ore suplimentare luna asta, nu-i aşa? Poate nici nu ţi-ai dat seama că ai aţipit. El îşi înclină capul în felul acela neobişnuit, cum făceau doar el şi surorile lui, ca un câine care aude un sunet nou.

— Vrei să spui că am adormit şezând în timp ce tu mă tatuai? Se întoarse şi-l privi încruntată.

— Poate. Ridică din umeri şi se întoarse ca să deschidă o sticlă de culoare cafenie. Nu era precum celelalte sticle de cerneală: eticheta era scrisă de mână într-o limbă pe care ea nu

o recunoscu.

Când îi scoase dopul, păru că nişte mici umbre lunecară din sticlă. „Ciudat." Ea clipi şi privi încremenită.

— Trebuie să fie din cauza oboselii, mormăi.

El turnă cerneală din sticlă într-un alt căpăcel de cerneală – ţinând sticla destul de sus, astfel încât exteriorul sticlei să nu atingă marginea căpăcelului pentru cerneală –, apoi sigilă sticla şi-şi puse alte mănuși.

Ea îşi schimbă din nou poziţia şi închise iarăşi ochii.

— Ştii, mă aşteptam să mă doară.

— Doare. Apoi, el lăsă din nou aparatul de tatuat pe pielea ei, iar ea nu mai putu să-şi aducă aminte cum să vorbească.

Bâzâitul păruse mereu încurajator atunci când Leslie îl asculta pe Rabbit în vreme ce lucra, dar, simţind vibraţiile pe propria ei piele, bâzâitul era incitant şi deloc încurajator. Senzaţia era altfel decât îşi imaginase, dar nu ceea ce ea ar fi numit durere. Totuşi, se îndoia că ar fi putut adormi în timp ce simţea aşa ceva.

— Te simţi bine? Rabbit îi şterse din nou pielea.

— Mi-e bine. Se simţea vlăguită, ca şi cum oasele ei nu ar mai fi fost perfect solide. Mai vreau, continuă!

— Nu în noaptea asta.

— Am putea să-l terminăm în noaptea asta…

— Nu. Acest tatuaj se poate face în două şedinţe. Rabbit tăcu în timp ce-i ştergea pielea. Îşi împinse scaunul înapoi, iar roţile făcură un zgomot strident când alunecară pe podea, ca o lespede împinsă peste nişte gratii de metal.

„Ciudat."

Se întinse şi aproape că leşină.

Rabbit o linişti.

— Mai aşteaptă o secundă.

— O ameţeală sau aşa ceva. Clipi, ca să vadă mai bine, rezistând tentaţiei de a încerca să se concentreze asupra umbrelor care păreau că se plimbă prin cameră fără să fie ataşate de ceva.

Dar Rabbit era acolo, arătându-i tatuajul – „tatuajul meu" – cu două oglinzi mici. Ea încercă să vorbească, şi se poate să o fi

făcut. Nu era sigură. Timpul părea că se sfârşise, trecând mai repede sau mai încet, ţinând pasul cu un îndepărtat ceasornic al haosului, supunându-se unor ritmuri imprevizibile. Rabbit acoperea noul ei tatuaj cu un bandaj steril. I se păru că braţul lui o cuprinse, ajutând-o să se ridice în picioare.

Păşi nesigură înainte.

— Ai grijă la aripile mele.

Fata se împiedică. „Aripi?“

Rabbit nu spuse nimic; poate că nu auzise sau nu înţelesese. Poate că ea nu vorbise, dar putea să şi le imagineze: negre, vagi protuberanţe, ceva între pene şi piele veche, moale şi netedă, care îi gâdilau pielea sensibilă din spatele genunchilor.

„La fel de moi cum le ţineam minte.“

— Rabbit? Mă simt ciudat. Rău. Ceva nu e în regulă.

— E din cauza endorfinelor, Leslie. Te fac să te simţi de parcă ai fi drogată. Totul va fi bine. Nu e nimic neobişnuit. Nu se uita la ea în timp ce vorbea, iar ea ştia că minte.

Se simţea ca şi cum ar fi trebuit să se teamă, dar nu se temea. Rabbit minţise: ceva era foarte rău. Ştia asta cu o siguranţă care părea imposibilă – ca şi cum ar fi gustat zahăr şi ar fi spus că-i sare –, ca şi cum simţea că vorbele pe care le spusese el nu sunt adevărate.

Pe de altă parte, nu avea nicio importanţă. Acele lipsă ale acelui ceasornic al haosului îşi schimbaseră din nou poziţia şi nimic altceva nu mai conta în acel moment, doar cerneala din pielea ei, murmurul din venele ei, sunetul ascuţit şi euforic care o făcuse să simtă o încredere pe care nu o mai simţise de mult prea multă vreme.

CAPITOLUL 5

Deşi Rabbit îi spusese unde o poate găsi, Irial nu se apropiase încă de muritoare. Nu intenţiona să facă asta până ce nu vedea dacă era într-adevăr destul de puternică pentru a merita efortul. Dar, când simţi pentru prima dată legătura fragilă care se crease între ei, totul fu limpede, simţi euforia ei în timp ce aparatul de tatuat al lui Rabbit dansa pe pielea ei, ştiu că trebuia să o vadă. Era ca şi cum o dorinţă nestăpânită o trăgea spre el, şi nu doar spre el: toate zânele întunericului simţeau acest lucru, fiind legate acum de ea aşa cum erau legate de Irial. Ele aveau să o protejeze, acum aveau să lupte pentru a fi aproape de ea.

Şi această chemare era demnă de încurajat – existenţa lor în preajma ei ar fi însemnat că ei aveau să-şi bată joc de muritori şi sa-i chinuie, să le provoace teamă şi suferinţă, dorinţe carnale şi furie, mese delicioase care să-i satisfacă poftele lui Irial odată ce schimbul de cerneală ar fi fost complet. Zânele lui aveau să o urmeze pe fată oriunde ar fi mers. Muritorii aveau să devină un adevărat ospăţ pentru rege şi pentru curte – el apucase până atunci doar neînsemnate variante, dar era deja un lucru revigorant. „Umbrele o vor însoţi de când se va trezi pentru mine, pentru noi." Inspiră profund, trăgând în acelaşi timp de legătura încă fragilă pe care Rabbit o confecţionase cu aparatul său de tatuat.

Irial se gândi: dacă urma să fie legat de ea, era de înţeles să fie prezent în viaţa ei. Ea avea să fie responsabilitatea lui, povara lui şi o slăbiciune în multe privinţe. Dar, în ciuda motivelor pe care le putea enumera, ştia că nu logica era cea care-l conducea, ci dorinţa. Din fericire, regele Curţii Întunericului nu vedea niciun motiv să se abţină, aşa că-l cooptă pe Gabriel şi era deja în drum spre oraşul ei, căutându-i prezenţa în acelaşi fel în care căutase atât de multe alte privilegii de-a lungul anilor. Se lăsă pe spate, pe scaunul întins în totalitate, bucurându-se de emoţia puternică pe care i-o provoca stilul cu totul necugetat în care conducea Gabriel.

Irial îşi propti o cizmă în portieră, iar Gabriel mârâi.

— E proaspăt vopsită, Iri. Urcă!

— Ei, calmează-te!

Câinele de Vânătoare îşi scutură capul flocos.

— Eu nu-mi pun cizmele pe patul tău sau pe vreuna dintre canapelele acelea mici pe care le ai peste tot. Ia-ţi cizma de-acolo înainte s-o zgârii!

Precum restul armăsarilor pe care călăreau Câinii de Vânătoare, al lui Gabriel era deghizat într-o maşină ca a muritorilor, fiind atât de bine transformat, încât uneori era greu să-ţi aduci aminte când arătase ultima dată aşa cum era într-adevăr, ca o înfricoşătoare bestie. Poate că reprezenta doar o extensie a dorinţei lui Gabriel sau poate era propria fantezie a armăsarului. Toate creaturile imitau atât de bine maşinile muritorilor, că era uşor să uiţi că erau fiinţe vii – excepţie făcând cazul în care oricine altcineva decât Câinii de Vânătoare încerca să-i călărească. Atunci era uşor să-ţi aduci aminte ce erau: viteza cu care se mişcau azvârlea zâna care-i ofensase sau muritorul cu putere prin aer, spre oricare ţintă aleasă de bestii.

Gabriel îşi parcă Mustangul în mica parcare de lângă Verlaine's, restaurantul unde lucra muritoarea. Irial îşi lăsă piciorul jos, frecându-şi cizma de geam în timp ce făcea asta; maşina nu se transformă.

— Codul pentru îmbrăcăminte, Gabe. Schimbă-te. În timp ce Irial vorbea, propria lui înfăţişare se schimba. Dacă oricare

dintre muritori l-ar fi urmărit, ar fi văzut cum jeanşii şi bluza cu însemnele unui club dispar în favoarea unei perechi de pantaloni impecabil călcaţi şi ai unei cămăşi din pânză Oxford. Cu toate acestea, cizmele lui roase rămaseră neschimbate. Nu era îmbrăcămintea elegantă pe care o purta de obicei, dar nu voia ca muritoarea să-l recunoască mai târziu. Această întâlnire era doar pentru el, astfel putea să o urmărească, nu era una de care ar fi preferat ca ea să-şi amintească.

„Un chip care să fie în concordanţă cu chipurile cu care ne întâlnim, dar nu chipul meu – nici măcar masca pe care o port pentru muritori. Straturi de iluzii…“

Irial se încruntă nesigur de sursa ciudatei melancolii care-l scotea din sărite şi-i făcu semn lui Gabriel să se îmbrace cu ceva tot atât de elegant, pentru a căpăta un aspect relativ mai blând.

— Aranjează-te puţin!

Transformarea pe care o suferise înfăţişarea lui Gabriel era mai ingenioasă decât a lui Irial: încă purta jeanşi negri şi o bluză fără guler, dar tatuajele Câinilor de Vânătoare erau acum ascunse de mâneci lungi. Părul lui rebel părea să fie aranjat cu dibăcie, la fel şi barbişonul şi perciunii. Ca şi a lui Irial, înfăţişarea lui Gabriel nu era cea obişnuită. Chipul lui Gabriel era oarecum mai blând, lipsit de umbrele negre şi de obrajii scofâlciţi pe care le lăsa de obicei la vedere pentru muritori. Desigur, eleganţa nu influenţa cu nimic trufia intimidantă a Câinilor de Vânătoare, dar pentru Gabriel era aproape conservatoare.

În timp ce coborau din maşină, Gabriel îşi dezveli dinţii în faţa câtorva dintre gărzile de la Curtea Verii într-un zâmbet ironic. Aceştia, fără îndoiala, aveau grijă de muritoare din moment ce era prietenă cu noua Regină a Verii. Gărzile îl văzură aşa cum era în realitate şi se traseră înapoi. Dacă Gabriel avea de gând să provoace vreo încăierare, ei aveau să se aleagă inevitabil cu răni serioase.

Irial deschise uşa.

— Nu acum, Gabriel!

După ce-i aruncă zânei care rămăsese în stradă o privire

care parcă tânjea, Gabriel intră în restaurant. Cu o voce scăzută, Irial îi spuse:

— După-masă, poţi să-i vizitezi pe cei care ne urmăresc. Un pic de spaimă atât de aproape de fată… Doar pentru asta e făcută, nu-i aşa? Să vedem cum rezistă legătura noastră iniţială.

Gabriel zâmbi apoi, anticipând bucuros o mică încăierare cu gărzile de la Curtea Verii. Prezenţa lor însemna că nici Curtea Iernii şi nici Curtea Verii nu aveau să-i facă fetei vreun rău şi că nicio zână solitară nu ar fi fost destul de nesăbuită să încerce să se încurce în orice fel de distracţie cu o muritoare care era sub o asemenea atentă supraveghere. Desigur, asta mai putea însemna şi că Irial s-ar fi distrat pe cinste să o fi răpit de acolo fără ca ei să observe înainte de a fi prea târziu.

— Doar două persoane? întrebă plasatoarea, o muritoare destul de ştearsă, cu un zâmbet arogant.

O privire rapidă pe schema de la postul plasatoarei îi arătă care mese erau în zona muritoarei sale. Irial arătă spre o masă aflată în cel mai îndepărtat colţ al încăperii, o zonă mai întunecoasă, potrivită pentru cine romantice sau rendez-vous-uri secrete.

— Vom lua masa aceea din spate. Cea de lângă ficus.

După ce plasatoarea îi conduse la masa în chestiune, Irial aşteptă până ce ea – Leslie – se apropie legănându-şi uşor şoldurile, cu o expresie binevoitoare şi agreabilă. O asemenea expresie ar fi avut rezultatul scontat dacă el ar fi fost muritorul care părea să fie.

Aşa cum era, umbrele care dansau în jurul ei şi fuioarele subţiri de fum care ieşeau încolăcindu-se din pielea ei spre a lui – vizibile doar pentru zâna întunericului – erau cele care-i tăiară respiraţia.

— Bună, eu sunt Leslie. Vă voi servi în seara asta, spuse ea în timp ce punea un coş cu pâine proaspătă pe masă. Apoi, ea se lansă în formalităţi şi alte banalităţi care nu-l prea înfierbântau. Fata avea buze prea subţiri pentru gustul lui, acoperite doar puţin cu ceva roz şi feciorelnic.

„Deloc potrivit pentru muritoarea mea.“ Dar întunericul

care se ţinea de pielea ei atât de insistent era chiar potrivit pentru curtea lui. El o studie, citindu-i sentimentele, acum că erau legaţi, chiar dacă legătura dintre ei era atât de slabă. Când o întâlnise, ea fusese deja pângărită, dar acum era indiscutabil plină de umbre. Cineva o rănise, şi încă rău de tot, de când o văzuse el prima dată.

Furia la gândul că cineva atinsese ce era al lui îi depăşea autocontrolul. Ceea ce făcuseră ei – şi cât de multă putere avusese ea ca să reziste umbrelor –, aceste lucruri erau cele care o pregătiseră ca să fie a lui. Dacă ceilalţi nu ar fi rănit-o, ea ar fi inaccesibilă pentru el. Dacă ea nu ar fi rezistat atât de bine întunericului, atunci nu ar fi destul de puternică pentru a putea să se descurce cu tot ceea ce avea el de gând să facă apoi cu ea. Avusese de suferit, dar nu în măsura în care nu s-ar mai fi putut salva. Ruptă în bucăţi şi puternică, era combinaţia perfectă pentru el.

Dar el tot i-ar ucide dacă s-ar mai atinge de ea.

Tăcută acum, după ce terminase în mod evident cu listele şi cu recomandările, fata stătea în picioare şi-l privea insistent, aşteptând comanda. În afară de o scurtă privire aruncată spre Gabriel, îşi concentrase toată atenţia asupra lui Irial. Să o vadă pe muritoare cum îl studiază atent îl încânta mai mult decât se aşteptase. Îi plăcea foamea ei.

— Leslie, poţi să-mi faci un serviciu?

— Domnule? Zâmbi din nou, dar părea nesigură. Teama ei crescu dintr-odată, lăsând să se vadă o uşoară mişcare a umbrelor care o însoţeau, astfel că inima lui începu să bată nebuneşte.

— Nu sunt în stare să mă hotărăsc – îi aruncă el o privire duşmănoasă lui Gabriel, al cărui râs înăbuşit se transforma într-un acces de tuse –, având în vedere meniul de aici. Ai putea să comanzi tu pentru mine?

Ea se încruntă şi privi în spate, spre plasatoarea care-i urmărea acum cu atenţie.

— Dacă sunteţi un client vechi, îmi cer scuze, dar nu-mi amintesc…

— Nu, nu sunt. Îşi plimbă un deget pe încheietura mâinii ei,

încălcând astfel eticheta muritorilor, dar incapabil să reziste. Ea era a lui. Nu era încă oficial, dar asta nu conta. Îi zâmbi, lăsându-şi strălucirea să i se zărească pentru o fracţiune de secundă, arătându-i adevăratul său chip – testând-o, căutând frică sau dorinţă – şi adăugă: Comandă doar orice crezi tu că ne-ar plăcea. Surprinde-mă. Mă bucur întotdeauna când mi se face o surpriză plăcută.

Faţada ei de chelneriţă dispăru pentru o clipă, bătăile inimii i se înteţiră. Iar el simţea asta, valul de panică ce o copleşise pe moment. Nu putea să o guste, nu încă, nu cu adevărat, dar aproape – ca un miros îmbietor ce plutea dinspre bucătărie, năucindu-l cu diverse sugestii de arome de care el nu se putea bucura.

Irial îşi deschise tabachera lăcuită de culoare neagră pe care o prefera în ultima vreme şi trase din ea o ţigară urmărind-o pe fată cum încerca să-l înţeleagă.

— Poţi face asta, Leslie? Să ai grijă de mine?

Ea încuviinţă alene din cap.

— Aveţi vreo alergie sau…

— Nu la ceea ce este în meniu. Niciunul dintre noi nu are.

El bătu uşor cu ţigara în masă, îndesând-o, privind-o pe fată până ce aceasta se uită în altă parte. Ea se uită spre Gabriel:

— Şi pentru dumneavoastră, acelaşi lucru?

Gabriel ridică din umeri în timp ce Irial spuse:

— Da, pentru amândoi.

— Sunteţi sigur? Ea îl privi intens, iar Irial bănui că fata simţea deja ceva din schimbările care în curând aveau să o năpădească. Ochii ei se măreau uşor când temerile ei creşteau sau dispăreau. Mai târziu în noaptea aceea, dacă se va gândi la el, avea să-l considere doar un tip ciudat, de neuitat numai din acest motiv. Avea să mai treacă apoi ceva vreme până când mintea ei să o lase să prelucreze proporţiile schimbărilor pe care le suferea corpul ei. Muritorii aveau atât de multe mijloace psihice de protecţie pentru a înţelege lucrurile care încălcau prejudecăţile şi legile lor. Uneori, aceste mijloace de protecţie îi erau chiar folositoare.

Îşi aprinse ţigara, întârziind anume doar ca să o vadă cum

freamătă după încă o atingere. Îi ridică mâna şi-i sărută articulaţiile degetelor, alt gest complet nepotrivit pentru înfăţişarea pe care o avea şi pentru locul în care se aflau.

— Cred că o să-mi aduci exact ceea ce vreau.

Groaza începu să crească, oscilând între o clară explozie de dorinţă şi puţină furie. Totuşi, zâmbetul ei nu era şovăielnic.

— Atunci, am să mă ocup de asta, spuse în timp ce făcu un pas înapoi, trăgându-şi mâna ca să se elibereze.

El inhală un fum din ţigară urmând-o cum se îndepărtează. Firul de fum întunecat dintre ei se întinse şi începu să şerpuiască prin încăpere ca un drum pe care l-ar fi putut urma.

„Curând."

Când ajunse în pragul uşii, ea se întoarse şi-l privi, iar el aproape că putu să-i guste groaza în vreme ce ea trăgea cu ochiul.

Îşi linse buzele.

„Foarte curând."

CAPITOLUL 6

Leslie se strecură în bucătărie, se rezemă de perete şi încercă să nu se prăbuşească. Mâinile îi tremurau. Altcineva ar fi trebuit să se ocupe de ciudatul client; ea se simţea înspăimântată de interesul pe care i-l arătase acesta, de privirea lui prea insistentă, de vorbele lui.

— Ţi-e bine, ma belle[4]? o întrebă patiserul-şef, Etienne. Acesta era un bărbat vânos, cu un caracter care izbucnea din cele mai ciudate pricini, dar în acelaşi timp era şi genul iraţional. În această noapte, părea să fie într-o dispoziţie de zile mari sau cel puţin era la ora asta.

— Desigur. Ea îşi compuse din nou un zâmbet, dar care nu era deloc convingător.

— Bolnavă? Flămândă? Sleită? întrebă repede Etienne.

— Mi-e bine, doar un client pretenţios, prea intim, prea de toate cele. El vrea… Poate reuşeşti tu să ghiceşti ce ar vrea să comande… Se opri, simţindu-se în mod inexplicabil furioasă pe ea însăşi pentru că se gândise, chiar şi pentru o fracţiune de secundă, că altcineva ar fi putut să comande pentru el. „Nu." Asta nu ar merge. Furia şi frica ei dispărură. Îşi îndreptă umerii şi parcurse din ochi o listă cu mâncărurile ei preferate, care se încheia cu marchize în ciocolată.

— Ăsta nu e în meniul cu deserturi din seara asta, obiectă unul dintre ajutoarele de bucătari.

Etienne clipi.

— Pentru Leslie este. Eu am o rezervă de deserturi pentru ocazii speciale.

Leslie se simţi uşurată, deşi iraţional, pentru că prăjitura decadentă de ciocolată însiropată cu rom din abundenţă era disponibilă. Nu era ca şi cum clientul ar fi cerut-o, dar ea dorea să i-o ofere, voia să-l încânte.

— Eşti cel mai bun.

— Oui[5], ştiu asta. Etienne ridică pur şi simplu din umeri, ca şi cum n-ar fi fost mare lucru, dar zâmbetul îi dezminţea expresia. Ar trebui să-i spui asta lui Robert. şi destul de des. Uită mereu cât este de norocos că rămân aici.

Leslie râse, relaxându-se puţin datorită şarmului irezistibil al lui Etienne. Nu era niciun secret că patronul, Robert, ar fi făcut aproape orice ca să-i fie pe plac lui Etienne, amănunt pe care Etienne se prefăcea că nu-l observă.

— Comanda pentru masa numărul şase e gata, se auzi o altă voce, iar Leslie îşi reluă munca, zâmbetul revenindu-i pe buze în timp ce ridica vasele aburinde.

Pentru că timpul până la terminarea schimbului ei trecea greu, Leslie se surprinse privindu-i pe cei doi clienţi ciudaţi destul de des ca să nu se poată concentra asupra celorlalte mese la care servea.

„Bacşişurile vor fi mici dacă o ţin tot aşa."

Nu că n-ar mai fi avut de-a face cu clienţi prea îndrăzneţi. Bărbaţii păreau să creadă că, deoarece era chelneriţă, ar fi putut fi uşor influenţată de un pic de farmec şi de avere. De obicei, zâmbea şi flirta puţin cu bărbaţii care luau cina. Zâmbea şi-i asculta puţin mai mult pe clienţii mai în vârstă şi zâmbea şi acorda puţină atenţie familiilor cu copii. Totul era la Verlaine's. Lui Robert îi plăcea ca personalul să-i trateze pe clienţi deosebit de frumos. Desigur, asta se termina la ieşirea din restaurant. Nu se întâlnea cu nicio persoană pe care o cunoscuse în timpul serviciului, nici măcar nu-şi dădea numărul de telefon.

„Cu toate astea, m-aş întâlni cu el."

El părea că se simte bine în pielea lui, dar părea, de asemenea, capabil să iasă victorios în orice luptă, în cele mai întunecoase zone ale oraşului. Şi era frumos – nu trăsăturile sale, ci felul în care se mişca. Îi amintea de Niall. „Şi probabil, la fel ca el, nu e disponibil."

Clientul o privea cam în acelaşi fel în care o privea Niall: galeş, insistent şi cu zâmbete pline de dor. Dacă, la vreun club, un tip s-ar fi uitat aşa la ea, fata s-ar fi aşteptat ca acesta să-i facă propuneri. Niall nu-i făcuse nicio propunere, în ciuda încurajărilor ei, aşa că poate nici acesta nu avea să meargă mai departe.

— Leslie? Clientul nu putea să fi vorbit destul de tare ca ea să-l audă, dar îl auzise. Se întoarse spre el, iar el îi făcu semn să se apropie.

Fata terminase de luat o comandă unui client care venea acolo săptămânal şi abia rezista tentaţiei de a se repezi în cealaltă parte a încăperii. Îşi făcu drum printre mese fără a-şi lua ochii de la el, iuţind pasul ca să-l depăşească pe un băiat care debarasa mesele şi pe un alt chelner, oprindu-se şi aşteptând să treacă un cuplu care părăsea restaurantul.

— Aveaţi nevoie de ceva? Vocea i se auzi prea slabă, prea şoptită. O scurtă licărire de jenă se întrezări pe chipul ei, apoi dispăru tot atât de repede cum se ivise.

— Dar tu… El se opri brusc, zâmbind cuiva din spatele ei, arătând de parcă avea să izbucnească imediat în râs.

Leslie se întoarse. O mulţime de oameni pe care nu-i cunoştea stăteau într-un mic cerc în jurul lui Aislinn care-i făcea cu mâna. Prietenii nu erau bine-veniţi în timpul orelor de program. Aislinn ştia asta, dar porni să traverseze încăperea îndreptându-se spre Leslie. Ea se uită din nou la client.

— Îmi cer scuze. Doar o secundă.

— E totul în regulă, iubito. El îşi mai scoase o ţigară, repetând acelaşi ritual de mai înainte: închizând cu zgomot tabachera, bătând uşor ţigara de suprafaţa mesei şi aprinzându-şi bricheta. Privirea lui rămase aţintită asupra ei. Nu plec nicăieri, spuse.

Ea se întoarse, ca să o ia la rost pe Aislinn.

— Ce crezi că faci? Nu poţi doar să…

— Plasatoarea a spus că aş putea să te rog să ne serveşti. Aislinn arătă spre grupul mare cu care intrase în restaurant. Nu e nicio masă liberă în zona ta, dar te-am cerut pe tine.

— Nu pot. Am toate mesele pline.

— Una dintre celelalte chelneriţe ar putea să ia mesele tale şi…

— Şi bacşişurile mele. Leslie clătină din cap. Nu voia să-i spună lui Aislinn cât de mult avea nevoie de acei bani sau cum i se strângea stomacul la gândul că se putea îndepărta de misteriosul şi irezistibilul client din spatele ei. Îmi pare rău, Ash. Nu pot.

Dar plasatoarea se apropie şi spuse:

— Poţi să te ocupi şi de mesele tale, şi de grup sau trebuie să pun pe altcineva să ia mesele tale, ca să poţi să te ocupi tu de grup?

Furia lui Leslie crescu, trecătoare, dar puternică. Zâmbetul ei era mâhnit, însă se stăpâni.

— Pot să mă ocup de amândouă.

Cu o privire ostilă către masa din spatele lui Leslie, Aislinn se întoarse la grupul ei. Plasatoarea plecă şi ea, iar Leslie începu să fiarbă. Se răsuci ca să-l privească.

El trase cu nesaţ din ţigară şi expiră apoi fumul.

— Ei bine. Pare că-şi apără teritoriul. Presupun că acea privire scurtă a fost un mesaj gen „nu-te-lega-de-prietena-mea“.

— Îmi pare rău. Ea se înfioră.

— Sunteţi cumva împreună?

— Nu. Leslie roşi. Nu sunt… vreau să spun…

— Există altcineva? Vreun prieten de-al ei cu care te vezi? Vocea lui era tot atât de delicioasă precum cel mai bun dintre deserturile lui Etienne, consistentă şi decadentă, făcută pentru a fi savurată.

Dintr-odată, ea se gândi la Niall, partenerul din fanteziile ei. Clătină din cap:

— Nu. Nu e nimeni.

— Atunci, poate că ar trebui să revin într-o noapte mai

puţin aglomerată? Îşi trecu un deget pe încheietura mâinii ei, atingând-o pentru a treia oară.

— Poate. Ea simţi deodată că trebuie să fugă – nu pentru că el era mai puţin atrăgător, ci pentru că se uita la ea atât de insistent, încât era sigură că n-ar fi fost nicăieri în siguranţă alături de el.

El scoase un pumn de bancnote.

— Pentru masă.

Apoi, se ridică şi se apropie atât de mult de ea, încât instinctul fetei de a fugi se trezi la viaţă. Simţi deodată că-i era rău de la stomac. El îi băgă banii în mână.

— Ne mai vedem în altă seară.

Ea se dădu câţiva paşi înapoi, mai departe de el.

— Dar nici nu aţi terminat de mâncat.

El o urmă, invadându-i spaţiul, apropiindu-se atât de mult, că ar fi părut o proximitate normală numai dacă ar fi fost gata să danseze sau să se sărute.

— Nu sunt bun la împărţit ceva cu cineva.

— Dar…

— Nu-ţi face griji, iubito. Mă voi întoarce când prietena ta nu va fi prin preajmă să-mi arate colţii.

— Dar cina dumneavoastră… Ea se uită de la el la bancnotele din mâna ei. „Oh, zei!“ Leslie se înfioră deodată, zăpăcită când înţelese cât de mulţi bani ţinea în mână: toate erau bancnote mari. Încercă imediat să-i dea câteva înapoi.

— Aşteptaţi! Aţi înţeles greşit.

— Nu am înţeles nimic greşit.

— Dar…

El se aplecă spre ea, ca să-i poată şopti la ureche:

— Pentru tine, ar merita să-mi golesc toată vistieria.

O clipă, fetei i se păru că simte ceva moale înfăşurându-se în jurul ei, cuprinzând-o. „Aripi.“

Apoi, el se trase înapoi.

— Du-te să te ocupi de prietena ta. Te voi revedea atunci când ea nu ne va mai urmări.

Şi el plecă, lăsând-o nemişcată în mijlocul încăperii, ţinând în mână mai mulţi bani decât văzuse vreodată.

Capitolul 7

Atunci când Niall ajunse la Verlaine's, Irial plecase. Două dintre gărzile care fuseseră în faţa restaurantului sângerau rău, braţele lor păstrând urmele unor dinţi. O parte din el, partea care se simţea încurcată, ar fi dorit să fi fost chemat mai repede, dar îşi reprimă acest gând înainte de a deveni unul pe care ar fi trebuit să-l ia în considerare. Când Irial acţiona împotriva zânelor de la Curtea Verii, Niall era întotdeauna chemat. Regele Întunericului refuzase de multe ori să-l atace pe Niall. Pe de altă parte, Gabriel nu avea niciun fel de scrupule când era vorba să-l rănească pe Niall şi deseori păruse a fi mult mai violent cu Niall atunci când Irial era în preajmă.

— Acest Gabriel – se cutremură unul dintre bărbaţii-măceş – doar a apărut şi şi-a înfipt colţii în noi.

— De ce? Niall privi în jur, căutând vreun indiciu, vreun semn care să explice de ce Gabriel ar fi făcut asta. Niall ar fi preferat să-l evite cât de des posibil pe cel care era mâna stângă a Regelui Întunericului, dar nu uitase lucrurile pe care le învăţase el la Curtea Întunericului: Gabriel nu acţiona niciodată fără motiv. Poate că nu era unul pe care Curtea Verii să-l înţeleagă, dar întotdeauna exista un motiv. Niall ştia asta. Datorită acestui lucru, printre altele, Niall era un membru valoros al Curţii Verii: el înţelegea intenţiile agresive ale

celorlalte curţi.

— Fata muritoare a vorbit cu Gabriel şi cu Regele Întunericului, spuse o femeie-măceş în timp ce-şi acoperea unul dintre bicepşii însângeraţi. Strânse între dinţi capătul unei fâşii din mătase de păianjen în timp ce-şi lega braţul. Niall s-ar fi oferit să o ajute, dar ştia că ea se antrenase cu spiriduşii de apă. Asta demonstra că e o bună luptătoare, dar, în acelaşi timp, însemna că orice sentiment asemănător cu mila avea să fie respins imediat.

Niall se uită în altă parte. Putea să o vadă pe Leslie pe geam: îi zâmbea Reginei Verii şi turna din nou apă într-un pahar. Nu era o sarcină neobişnuită, nici prea emoţionantă, dar, pe când o privea, îşi simţi deodată gatul uscat. Voia să se ducă la ea, voia să… facă ceva ce nu ar trebui nici să viseze, fiind vorba despre muritori. Fără să vrea, traversă strada, se apropie de acea fereastră şi-şi puse mâna pe geam. Sticla rece reprezenta un obstacol fragil; ar fi putut să o crape doar dacă apăsa puţin, ar fi putut simţi marginile tăioase cum îi crestează pielea, ar fi putut să se ducă la ea şi şi-ar fi cufundat trupul într-al ei. „Aş putea să o las să mă vadă. Aş putea…"

— Niall? Femeia-măceş stătea lângă el, uitându-se pe fereastră.

— Trebuie să intrăm?

— Nu. Niall îşi luă ochii de la Leslie, silindu-şi propriile gânduri să se întoarcă la ceva mai puţin atrăgător. O urmărise de luni întregi, nu exista niciun motiv acum ca gândurile sale să o ia razna dintr-odată. Probabil că el lăsase garda jos gândindu-se la Irial. Niall clătină din cap, fiindu-i silă de el însuşi.

— Mergeţi acasă! Aislinn are o mulţime de gărzi cu ea, iar eu o voi supraveghea pe muritoarea reginei, spuse el.

Fără alte comentarii, femeia-măceş şi însoţitorii ei plecară, iar Niall traversă din nou strada spre locul unde o aşteptase de atâtea ori pe Leslie până când aceasta-şi termina schimbul la Verlaine's. Se rezemă de zidul de cărămidă, simţind în spate muchiile bine cunoscute şi începând să urmărească feţele muritorilor şi ale zânelor care treceau pe stradă. Se strădui să

se gândească la ceea ce era el, la ceea ce făcuse înainte de a şti cine era Irial, înainte de a şti cât de pervers era Irial. „Toate motivele pentru care nu ar trebui să mă ating de Leslie. Niciodată.“ Prima data când Niall umblase printre muritoare, le socotise minunate. Erau pline de pasiune şi disperare, reuşind să se bucure din plin atât cât puteau în timpul vieţilor lor, toate prea limitate, şi cele mai multe dintre ele erau bucuroase să-şi ridice fustele doar pentru câteva cuvinte plăcute rostite de buzele lui. Nu trebuia să rateze ameţitoarea lor dorinţă şi atingerea lor de muritoare. El ştia mai bine. Cu toate astea, uneori, dacă ar fi analizat mai bine ceea ce ştia el însuşi, ar fi renunţat la ele.

Fata plângea ţinându-se strâns de braţul lui Niall când zâna cu părul negru s-a apropiat. Fata se dezbrăcase singură când intrase în pădure şi avea nenumărate zgârieturi pe trup.

— Este o creatură afectuoasă, spuse zâna.

Niall se descotorosi din nou de ea.

— A băut, cred. Ea nu era aşa – o apucă de mână în timp ce ea începuse să-i descheie nasturii de la pantaloni – agresivă săptămâna trecută.

— Într-adevăr. Zâna cu părul negru izbucni în râs. Ca animalele, nu-i aşa?

— Muritorii? Niall se apropie de el, ferindu-se de mâinile agile ale fetei. Ei par să se ascundă destul de bine la început… Totuşi, se schimbă.

Cealaltă zână râse şi o prinse pe fată în braţe.

— Poate că eşti pur şi simplu irezistibil.

Niall îşi aranjă hainele acum, că fata era liniştită. Ea rămase nemişcată în braţele celeilalte zâne, uitându-se de la unul la celălalt ca şi cum nu şi-ar fi dat seama de nimic.

Zâna cu părul negru îl privi pe Niall rânjind în mod straniu.

— Eu sunt Irial. Poate ar fi bine să o ducem într-un loc mai puţin – cercetă poteca spre oraşul muritorilor – public. Expresia lascivă de pe chipul lui Irial era lucrul cel mai ispititor pe care-l văzuse Niall vreodată. Simţi cum groaza izbucneşte pentru o clipă din noianul său încâlcit de sentimente. Apoi, Irial îşi linse buzele şi râse.

— Hai, Niall! Cred că ţi-ar prinde bine puţină companie, nu-i aşa?

Mai târziu, se întrebă de ce nu fusese suspicios când văzuse

că Irial îi ştia numele. Dintre toate lucrurile de care-şi putea aduce aminte, cel mai semnificativ era faptul că, cu cât se apropia de Irial, cu atât mai mult se simţea ca şi cum s-ar fi abţinut la un ospăţ, ca să-şi dea seama apoi că nu gustase nimic până în acel moment. Era o intensitate pe care nu o mai simţise înainte, şi îi plăcea nespus.

În cei şase ani care urmaseră, Irial rămăsese alături de Niall luni la rând. Atunci când Irial era lângă el, Niall se lăsa în voia unor adevărate orgii, întreţinând relaţii sexuale cu mai mulţi muritori decât ar fi putut gândi. Dar nu era niciodată destul. Indiferent cât de multe zile pierduse Niall printre imagini neclare de cărnuri supuse, nu era niciodată satisfăcut pentru mult timp. Fuseseră zile la fel de ameţitoare în care îşi făceau toate voile, aveau la cină mâncăruri exotice, se îmbătau cu vinuri străine, călătoreau în locuri necunoscute, se delectau cu melodii minunate, vorbeau despre orice. Totul fusese perfect – pentru o vreme. „Dacă nu m-aş fi dus la reşedinţa lui şi nu i-aş fi văzut pe muritorii de pe domeniul lui Irial…“ Niall nu era sigur pe cine urâse mai mult atunci când îşi dăduse scama cât de prost fusese.

— A trecut prea mult, Gancanagh. Vocea lui Gabriel era o întrerupere aproape bine-venită a şirului de amintiri neplăcute. Câinele de Vânătoare stătea chiar pe bordură, destul de aproape de maşinile care treceau pe stradă ca să fie lovit de şoferii mai neatenţi, dar suficient de departe ca să fie în siguranţă. Ignorând traficul intens, el se uită într-o parte şi în cealaltă a trotuarului. Femeia-măceş a plecat?

— Da. Niall îşi aruncă ochii spre antebraţul zânei întunericului, încercând să zărească dacă apăruseră cuvinte pe care ar fi trebuit să le ştie, aproape sperând ca Irial să-i fi ordonat lui Gabriel să facă ceva ce avea să-i permită lui Niall să se dezlănţuie.

Gabriel observă. Cu un rânjet răutăcios, îşi întoarse braţele astfel încât Niall să poată vedea părţile lor inferioare.

— Niciun mesaj pentru tine. Într-una dintre zilele astea, poate voi avea ocazia să-ţi fac o cicatrice identică pe cealaltă parte a frumosului tău chip, dar nu a venit încă momentul.

— Deci tu o ţii întruna cu asta, dar el nu-ţi dă niciodată permisiunea.

Niall ridică din umeri. Nu era sigur dacă toate astea se întâmplau pentru că era insensibil la teroarea Câinilor de Vânătoare sau pentru că plecase de lângă Irial, dar Gabriel scotea la lumină răni vechi de câte ori avea ocazia, şi de obicei Niall o lăsa baltă. În noaptea asta însă Niall nu se simţea prea tolerant, aşa că întrebă:

— Crezi că Irial mă place mai mult decât pe tine, Gabriel?

Timp de câteva bătăi prea rapide ale inimii lui Niall, Gabriel doar se uită încremenit la el. Apoi, spuse:

— Tu eşti singurul care nu pare să ştie răspunsul la această întrebare.

Înainte ca Niall să mai poată spune ceva, Gabriel îi trase lui Niall un pumn în faţă, se întoarse şi plecă.

Clipind repede din cauza durerii neaşteptate, Niall îl zări pe Câinele de Vânătoare îndepărtându-se încet pe stradă, apucându-le liniştit de gât pe două dintre zânele întunericului care se părea că spionau în apropiere. Gabriel îi luă pe sus pe cei doi Ly Ergi şi-i strânse de gât până ce aceştia rămaseră fără vlagă. Apoi, îi aruncă pe umerii săi şi o luă din loc atât de repede, încât stârni mai multe vârtejuri de praf care rămaseră în urma lui.

Violenţa lui Gabriel nu era ceva neobişnuit, dar lipsa ordinelor clare de pe pielea câinelui era destul ca să-l facă pe Niall să se îngrijoreze. Era ceva inevitabil ca situaţia de semipace care urmase după moartea Beirei să facă valuri în celelalte curţi. Pe Niall ar fi trebuit să-l neliniştească felul în care privea Irial această situaţie numai în privinţa protecţiei pe care trebuia să o asigure curţii sale – Curtea Verii –, dar lui Niall încă îi era neclar un anumit lucru ce-l îngrijora în legătură cu Regele Întunericului, un lucru dureros pe care nu avea de gând a-l mărturisi cu voce tare.

Leslie a fost în mod plăcut surprinsă când a văzut-o pe Aislinn care o aştepta după program şezând pe trotuarul din faţa restaurantului. Ele obişnuiau să se întâlnească uneori

după orele de program, dar totul se schimbase în timpul iernii.

— Unde este… Leslie făcu o pauză, ca să nu spună ceva greşit… toată lumea?

— Seth a ieşit în oraş, la Crow's Nest. Keenan are ceva de lucru. Nu ştiu unde sunt Carla şi Ri. Aislinn se ridică şi-şi şterse mâinile de pantaloni, ca şi cum contactul scurt cu bordura le murdărise. Pentru cât se simţea Aislinn de confortabil în locuri destul de murdare, care i-ar fi făcut pe cei mai mulţi dintre oameni să se simtă neplăcut, aspectul ei era destul de îngrijit.

Aislinn se uită de câteva ori la nişte indivizi necunoscuţi de pe cealaltă parte a străzii. Când îşi luă ochii de la ei, unul dintre aceştia rânji la Leslie şi-şi linse buzele. Din reflex, Leslie îi arătă degetul mijlociu, apoi se încordă când realiză ce făcuse. Ştia prea bine: prudenţa era mai bună pentru siguranţa unei fete decât o atitudine provocatoare. Ea nu era genul care să facă astfel de semne sau să vorbească în gura mare, nu era şi nici nu avea să devină.

Alături de ea, Aislinn terminase de cercetat strada. Ea era întotdeauna prudentă, destul ca Leslie să se întrebe de mai multe ori ce văzuse sau ce făcuse Aislinn ca să devină atât de grijulie.

Aislinn întrebă:

— Ne plimbăm până la fântână?

— Ia-o tu înainte! Leslie aşteptă până ce Aislinn începu să meargă, apoi se uită în urmă, pentru a se asigura că tipul căruia-i arătase degetul nu se hotărâse să traverseze strada. Acesta-i făcu din mână, dar nu veni după ea.

— Deci, îl cunoşteai pe tipul din seara asta? Cel cu care vorbeai când am ajuns la restaurant? Aislinn îşi băgă mâinile în buzunarele jachetei largi de piele pe care o purta. Avea de fapt o haină drăguţă, dar se obişnuise să poarte jacheta uzată a lui Seth atunci când acesta nu era cu ea.

— Nu l-am mai întâlnit înainte. Leslie începu să tremure, pentru că simţi cum o cuprinde deodată un dor care lua amploare la simpla menţionare a ciudatului individ, şi decise să nu-i spună lui Aislinn că acesta va mai veni, aşa cum

promisese.

— Părea foarte insistent. Aislinn se opri în timp ce aşteptau să traverseze intersecţia slab luminată de pe Edgehill.

Farurile unui autobuz care trecea luminară deodată zona întunecată a străzii, dezvăluind pentru o clipă nişte siluete dintre care una părea o femeie cu pene, în loc de păr, şi un grup de bărbaţi musculoşi cu pielea roşie. Imaginaţia lui Leslie fusese cu siguranţă mult prea activă în ultimul timp. Puţin mai devreme, avusese sentimentul tulburător că privea prin ochii altcuiva, că putea vedea lucruri care erau de fapt în alta parte.

Autobuzul trecu, lăsându-le într-un nor de fum evacuat pe ţeava de eşapament, iar ele traversară, ca să intre într-un parc unde lumina era parcă mai puternică. Pe o bancă din faţa fântânii, patru indivizi necunoscuţi şi două fete pe care, de asemenea, nu le ştia o salutară din cap pe Aislinn. Aceasta îşi ridică mâna, ca să le salute cumva, dar nu se îndreptă spre ele.

— Şi ţi-a cerut să vă întâlniţi sau ceva de genul ăsta sau…

— Ash? De ce vrei să ştii? Leslie se aşeză pe o bancă liberă şi-şi azvârli pantofii din picioare. Indiferent cât de mult stătea cu ele întinse sau cât de mult mergea pe jos, era ceva legat de servitul la mese care întotdeauna avea ca rezultat picioare umflate şi durere la nivelul gambelor. În timp ce-şi freca picioarele, se uită la Aislinn.

— Îl cunoşti?

— Tu eşti prietena mea. Eu doar îmi fac griji şi… Pare un tip care ar putea să-ţi facă necazuri, ştii?… Genul de bărbat pe care nu l-aş dori în preajma cuiva de care-mi pasă. Aislinn se apropie şi se aşeză cu picioarele încrucişate. Vreau să fii fericită, Les.

— Da? Leslie îi zâmbi răutăcios, simţindu-se deodată liniştită în ciuda noianului de sentimente care o năpădiseră în noaptea asta. Şi eu vreau să fiu fericită. Şi voi fi.

— Deci, tipul acela…

— Era doar în trecere prin oraş. Vorbea frumos, voia să fie adorat în timp ce comanda mâncarea şi probabil deja a plecat din localitate. Leslie se ridică şi se întinse, sărind puţin pe vârfurile picioarelor. E în regulă, Ash. Nu ai de ce să-ţi faci

griji, bine?

Aislinn zâmbi.

— Bine. Dar ce facem, mergem sau stăm jos? Abia am ajuns aici…

— Scuză-mă. Leslie se gândi să se aşeze doar o fracţiune de secundă. Apoi, se uită sus, la cerul întunecat care înghiţea luna. O izbucnire minunată de nerăbdare îi invadă trupul. Dansez? Mă plimb? Nu-mi pasă.

Era ca şi cum lunile întregi în care se temuse şi îşi făcuse griji dispăreau treptat din amintirea ei. Încercă să-şi atingă tatuajul de pe spate. Deocamdată, era doar un contur, dar ea deja se simţea mai bine. Să crezi într-un lucru – şi să acţionezi în consecinţă, să cauţi întruchiparea simbolică a acelei credinţe – cu adevărat, acest lucru o făcea să se simtă mai puternică. „Simboluri ale unei convingeri.“ Redevenea ea însăşi.

— Vino! O apucă pe Aislinn de mâini şi o trase, ca să se ridice în picioare. Merse înapoi până ce se îndepărtară vreo câțiva metri de bancă, apoi se învârti într-un picior. Se simţea bine, liberă. Ai stat jos toată noaptea în timp ce eu lucram. Nu ai nicio scuză ca să stai tot aşa. Să mergem.

Aislinn râse, pentru că părea ca prietena ei nu se schimbase.

— În club, presupun.

— Până te vor durea picioarele. Leslie îşi încolăci braţul pe cel al prietenei sale. Cheamă-le pe Ri şi pe Carla!

Era atât de bine să fie din nou ea însăşi.

„Mai bine, chiar.“

CAPITOLUL 8

Leslie străbătea holul de la Bishop O.C. ținându-şi pantofii în mână, atentă să nu-şi fluture braţul sau să lovească din greşeală cu tocurile vreunul dintre dulapurile vechi de metal. Trecuseră trei zile de când îşi făcuse conturul tatuajului, dar Leslie nu putea să nu se gândească la energia aceea năucitoare. Continua să aibă ciudate atacuri de panică şi izbucniri de veselie, emoţii care păreau deplasate, fără legătură cu realitatea într-un fel, dar care nu o istoveau peste măsură. Era ca şi cum împrumutase stările sufleteşti ale altcuiva. „Ciudat, dar plăcut." Şi se simţea mai puternică, mai liniştită, mai energică. Avea certitudinea că era o iluzie, un rezultat al noii sale încrederi, dar tot îi plăcea.

Ceea ce nu-i plăcea era faptul că părea să observe prea multe confruntări sau că acestea nu o înspăimântau. În schimb, se trezea că visează cu ochii deschişi la clientul de la Verlaine's. Numele lui era aproape clar în mintea ei când se gândea la el, dar el nu i-l spusese niciodată. „De ce ştiu?" Alungă din minte această întrebare şi se grăbi spre uşa deschisă a magaziei.

Rianne îi făcea nerăbdătoare semne.

— Hai, intră, Leslie!

Odată ce Leslie pătrunsese în încăpere, Rianne închise încet uşa cu un clic. Leslie se uită în jur să vadă unde putea să se

aşeze. Până la urmă, se lăsă pe o grămadă de saltele de gimnastică puse una peste alta.

— Unde sunt Carla şi Ash?

Rianne ridică din umeri.

— Se comportă ca nişte persoane responsabile?

Leslie îşi imagină ca şi ea ar trebui să facă acelaşi lucru, dar, când Rianne o văzuse în dimineaţa aceea pe holul şcolii, îi citise de pe buze cuvintele „La magazia şcolii“. Cu toată iresponsabilitatea ei, Rianne era o bună prietena, aşa că Leslie chiulise prima oră.

— Ce s-a întâmplat?

— Mama a dat peste rezerva mea de droguri. Ochii lui Rianne, machiaţi strident, se umplură de lacrimi. Nu mi-a trecut prin cap că vine acasă şi…

— Cât de tare s-a înfuriat?

— Era lividă. Trebuie să mă duc din nou la acel psiholog. Şi… Rianne privi în altă parte… îmi pare rău.

Leslie avu senzaţia că o greutate o apasă pe piept în timp ce întrebă:

— Pentru ce?

— Ea crede că sunt de la Ren. Că am drogurile de la el, aşa că nu pot… Nu ar trebui să mă mai suni sau să mai treci pe la mine o vreme. E doar… Nu am mai ştiut ce să spun. M-am blocat. Rianne o prinse de mână pe Leslie. Îi voi spune. E doar… ea este foarte…

— Nu! Leslie ştia că vocea ei sunase aspru, dar nu era surprinsă de asta, nu chiar. Rianne nu făcea faţă confruntărilor. Nu erau de la el, nu-i aşa? Ştii că trebuie să-l eviţi pe Ren.

— Ştiu. Rianne roşi.

Leslie clătină din cap.

— E un ticălos.

— Leslie!

— Şşt! E adevărat. Nu sunt supărată pe tine pentru că o laşi să creadă orice. Doar ţine-te departe de Ren şi de gaşca lui. Leslie simţi că-i este rău la gândul că prietena ei ar putea ajunge sub influenţa lui Ren.

— Nu eşti supărată pe mine? Vocea lui Rianne tremura.

— Nu. Leslie era şi ea surprinsă de acest lucru, dar era adevărul. Logica îi spunea că furia ar fi fost de înţeles, dar ea se simţea aproape calmă. Exista o limită a furiei, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a fi furioasă, dar nu era tocmai în stare să atingă această limită. Fiecare emoţie simţită în ultimele trei zile dispăruse înainte de a creşte în intensitate.

Îi trecu prin minte ideea absurdă că emoţiile ei aveau să se clarifice odată cu terminarea tatuajului sau poate era doar faptul că tânjea după acest tatuaj, după senzaţia aceea care-i topea oasele, după ceea ce simţise când acele aparatului de tatuat îi atinseseră pielea. Încercă să nu se mai gândească la asta şi-şi concentra atenţia asupra lui Rianne.

— Nu e vina ta, Ri.

— Ba este.

— În regulă, e vina ta, dar nu sunt supărată. Leslie o îmbrăţişă iute pe Rianne, apoi se retrase, ca se o privească aspru. Mă voi supăra totuşi dacă te mai apropii de Ren. În ultima vreme, umblă cu nişte adevăraţi rataţi.

— Atunci, cum poţi să te simţi în siguranţă?

Leslie ignoră această întrebare şi se ridică. Simţi deodată că are nevoie de aer, că trebuie să fie în altă parte. Îi dărui lui Rianne ceea ce spera a fi un zâmbet convingător şi spuse:

— Trebuie să plec.

— Bine. Ne vedem la a patra oră. Rianne împinse grămada de saltele înapoi, reuşind s-o facă să pară a fi oarecum ordonată.

— Nu. Plec de la şcoală.

Rianne tăcu.

— Eşti furioasă.

— Nu. Crede-mă. Sunt doar… Leslie clătină din cap, nefiind sigură dacă putea să explice sau dacă voia într-adevăr să explice ciudatele sentimente care o dominau. Vreau să mă plimb. Să plec. Eu doar… nu sunt sigură.

— Ai nevoie de companie? Aş putea chiului de la ore, ca să merg cu tine. Rianne zâmbi, prea bucuroasă. Aş putea să te ajung din urmă împreună cu Ash şi cu Carla şi apoi să ne

întâlnim la…

— Nu astăzi. Leslie simţi deodată cum creşte în ea o dorinţă nestăpânită să fugă, să hoinărească, numai să plece odată.

Ochii lui Rianne se umeziră din nou.

Leslie oftă.

— Drăguţo, nu e din cauza ta. Am doar nevoie de aer. Cred că muncesc prea mult sau cam aşa ceva.

— Vrei să stăm de vorbă? Pot să ascult. Rianne îşi şterse urmele de rimel de sub ochi, întinzându-l mai tare în timp ce făcea asta.

— Stai puţin! Cu marginea mânecii, Leslie îi şterse urmele negre. Trebuie doar să fug de aici, să scap. Trebuie să-mi limpezesc gândurile. Să mă gândesc ce-i de făcut în legătură cu Ren… sunt îngrijorată.

— Din cauza lui? Aş putea vorbi cu el. Poate tatăl tău…

— Nu. E ceva serios: Ren s-a schimbat. Stai departe de el. Leslie se sili să zâmbească, pentru a mai îndulci durerea provocată de vorbele ei. Conversaţia începea să devieze către subiecte care nu-i plăceau. Ne vedem mai târziu sau mâine, bine?

Fără să pară prea fericită la auzul acestor vorbe, Rianne încuviinţă din cap şi ieşiră pe hol.

După ce Leslie părăsi liceul Bishop O.C., nu era foarte sigură încotro se îndreaptă până ce nu se trezi la ghişeul de bilete din gară.

— Vreau un bilet spre Pittsburg pentru acum.

Bărbatul din spatele ghişeului mormăi ceva neinteligibil atunci când ea îi strecură banii. „Bani pentru urgenţe. Bancnote.“ De obicei, ezita să-şi cheltuiască banii pe o excursie de câteva ore ca să meargă la un muzeu, dar, în acel moment, simţea că trebuie să se afle într-un loc plăcut, să vadă ceva care ar face ca lumea să pară din nou normală.

În spatele ei, câţiva indivizi începură să se îmbrâncească. Oamenii din jurul lor începură să se înghesuie şi ei, înghiontindu-se.

— Domnişoară, trebuie să vă daţi la o parte. Bărbatul

aruncă o privire peste ea în timp ce-i întindea biletul pe sub geamul ghişeului.

Ea încuviinţă din cap şi se îndepărtă de larma mulţimii. Pentru o clipă, simţi parcă un val de umbre care se revărsa asupra ei, prin ea. Se împiedică. „E doar frică." Se străduia să creadă acest lucru, să-şi spună că-i fusese frică, dar că nu-i mai era.

Călătoria la Pittsburgh şi plimbarea prin oraş erau ca într-o ceaţă. Ochii ei observau lucruri ciudate. Câteva cupluri – sau complet străini unul faţă de celălalt, după aspectul foarte diferit al hainelor, într-unul dintre cazuri – au fost jenant de intime în tren. Un băiat frumos, cu braţul tatuat complet scăpa o mână de foiţe sau de bileţele de hârtie în timp ce trecea, dar, pentru un moment bizar, Leslie crezu că tatuajele i se desprindeau de pe piele, ca să se rotească până departe, duse de vânt. Era ceva fantastic. Leslie se miră o clipă de ciudăţenia acestor lucruri, dar mintea ei refuza să se concentreze. I se părea ceva rău să pună la îndoială lucrurile stranii pe care le simţise şi văzuse. Când încercă să facă asta, un fel de tensiune de sub pielea ei o forţă să se gândească la ceva, la orice altceva.

Apoi, intră în Muzeul de Artă Carnegie şi totul păru în regulă. Ciudăţeniile şi întrebările dispărură. Chiar lumea dispăru în timp ce Leslie rătăcea fără ţintă, trecând de coloane, călcând pe pardoseala lucioasă, urcând sau coborând scările. „Trage aer în piept!"

În cele din urmă, nevoia ei de a fugi încetă complet şi încetini pasul. Îşi lăsă privirea să alunece peste picturi până ce ajunse la una care o făcu să se oprească. Rămase tăcută în faţa acesteia. „Van Gogh. Van Gogh e bun."

O femeie mai în vârstă trecu prin sală. Pantofii ei răsunau pe pardoseală într-un ritm constant în timp ce mergea, un ritm hotărât, nu grăbit. Câţiva studenţi la Artă stăteau cu caietele de schiţe deschise, fără să observe nimic în jurul lor, captivaţi de frumuseţea picturilor de pe pereţii galeriei. Pentru Leslie, să fie într-un muzeu era la fel cu a fi într-o biserică, era ca şi cum aici exista ceva sacru chiar şi în aerul pe care-l respira. Astăzi, acest sentiment era exact ceea ce-i trebuia.

Leslie stătea în faţa tabloului, privind cu atenţie câmpiile întinse de un verde crud, proaspete şi deschise, şi minunate. „Pace." Asta îţi inspira tabloul: un pic de pace încremenită în spaţiu.

— Liniştitor, nu?

Ea se întoarse, surprinsă că cineva se putuse apropia de dânsa atât de uşor, fără să-l simtă. Supervigilenţa de care dădea dovadă de obicei era absentă. Niall stătea lângă ea, uitându-se la tablou. Cămaşa lui nu era băgată în pantaloni, ci atârna peste jeanşii largi, cu talie joasă, iar mânecile cămăşii erau suflecate, lăsând-o să întrezărească braţele bronzate.

— Ce faci aici? întrebă ea.

— Te-am întâlnit pe tine, se pare. El aruncă o privire în spate, unde o fată mlădioasă, cu lujeri de viţă pictaţi pe piele, stătea şi se uita mirată la ei. Nu că aş vrea să-ţi reproşez ceva, dar nu ar trebui să fii la ore cu Aishnn?

Leslie se uită la fata plină de viţe, care continua să-i urmărească insistent, şi se întrebă dacă nu era cumva o lucrare de artă vie. Apoi înţelese că trebuia să fie din cauza luminii slabe sau a umbrelor: fata nu avea nimic pictat pe ca. Leslie clătină din cap şi-i spuse lui Niall:

— Aveam nevoie de aer. De spaţiu.

— Sunt şi eu în acel spaţiu? întrebă el făcând un pas înapoi. M-am gândit să vin să te salut din moment ce noi doi se pare că nu avem niciodată ocazia să vorbim… nu că ar trebui. Ai putea să pleci. Aş putea să plec eu dacă ai ceva…

— Vrei să mă însoţeşti? Ea nu-şi feri privirea, în ciuda faptului că pe faţa lui se citea o expresie mult prea mulţumită. Se simţea surprinzător de îndrăzneaţă, în loc să fie cuprinsă de nervozitate.

El îi făcu semn să o ia înainte, purtându-se mult mai politicos decât ar fi considerat ea normal. Comportamentul lui nu era chiar atât de formal, dar el părea încordat în timp ce se uita în toate părţile prin sala muzeului.

Apoi, Niall privi înapoi spre ea. Nu spuse nimic, dar exista o tensiune ciudată în felul în care se ţinea departe de ea. Îşi tot ridica şi-şi lăsa apoi în jos mâna dreaptă, ca şi cum nu ar fi

ştiut ce putea face cu ea. Degetele de la mâna stângă îi erau încovoiate şi strâns lipite unele de altele şi îşi ţinea braţul nemişcat pe lângă corp.

Ea îşi puse o mână pe braţul lui şi-i spuse:

— Mă bucur că eşti aici în acest moment, în loc să fii cu Keenan, măcar aşa, de dragul schimbării.

Niall nu scoase niciun cuvânt, nu răspunse. În schimb, se uită în altă parte.

„Îi este frică."

În mod inexplicabil, ea se gândi la ciudatul client de la Verlaine's, aproape că reuşi să şi-l imagineze oftând în timp ce ea inhala cu nesaţ frica lui Niall.

„Inhala frică?"

Clătină din cap şi încercă să se gândească la orice altceva, ca să-i vorbească lui Niall, şi ca să evite să se mai gândească la faptul că frica lui era un pic excitantă. Ea doar stătu lângă el şi lăsă tăcerea să se adâncească până când deveni stânjenitor de evident. Părea că ceilalţi vizitatori ai muzeului se uitau lung la ei, dar, de fiecare dată când ea încerca să-i surprindă, imaginea pe care o vedea parcă se destrăma la margini, ca şi cum i s-ar fi pus o ceaţă pe ochi, o ceaţă care distorsiona tot ceea ce vedea. Se uita cu atenţie la tablou, văzând doar amestecuri neclare de culoare şi formă.

— Te întrebi vreodată dacă lucrul la care te uiţi e la fel cum îl văd toţi ceilalţi?

El păşea chiar mai rezervat lângă dânsa.

— Uneori, sunt sigur că nu e la fel… dar asta nu-i chiar atât de rău, nu-i aşa? Să vezi lumea altfel decât ceilalţi?

— Poate. Ea îl privi, îi văzu încordarea şi îşi dori să ajungă cumva la inima lui – să-l îngrozească sau să-l calmeze, nu era nici ea sigură cum.

— Viziunile creatoare sunt cele care generează de fapt opere de artă – făcu el un gest spre tablourile din galerie – care arată restului lumii un alt punct de vedere. Acesta-i un lucru minunat.

— Sau un fel de nebunie, zise ea. Voia să spună cuiva că nu vedea lucrurile aşa cum ar trebui, că nu le percepea cum ar

trebui. Voia să ceară cuiva să-i spună că nu era pe punctul de a înnebuni, dar să ceară unui străin să o liniştească în privinţa acestui lucru era destul de jenant – chiar dacă percepţiile ei erau distorsionate.

Fata îşi încrucişă braţele la piept şi ieşi din sala muzeului ferindu-se cu grijă să-i privească pe cei care o urmăreau sau pe Niall, care o urma cu o expresie de suferinţă întipărită pe chip. În ultimele zile, avusese impresia că oamenii se comportau straniu sau poate că era doar faptul că începuse din nou să acorde atenţie lumii. Poate că era o trezire la realitate din depresia cu care se luptase. Voia să creadă acest lucru, dar bănuia că se minte pe sine: lumea din jurul ei devenise ciudată, iar ea nu era foarte sigură că îşi dorea să ştie de ce.

Capitolul 9

Cu o precauţie care părea deplasată într-un muzeu, Niall o privi pe zâna care-i urmărea. Fete ale Verii cu corpul acoperit de lujeri de viţă îşi foloseau deghizarea ca să pară muritoare. Una dintre Surorile Scrimshaw se strecură nevăzută prin încăpere, uitându-se atent în gura muritorilor în timp ce aceştia vorbeau. O altă zână al cărei corp nu era nimic altceva decât un fum care plutea trecu în zbor prin sală. Zâna adulmeca rămăşiţe invizibile din aer şi le înghiţea, gustând respiraţia muritorilor, hrănindu-se cu aromele de cafea sau de dulciuri pe care aceştia le expirau. Nimeni nu gusta nimic din teritoriile altora. Acesta era un loc în care zânele se respectau reciproc, fără a ţine seama de apartenenţa la vreo curte sau de tot soiul de conflicte personale. Era un spaţiu neutru, un spaţiu sigur.

Iar Niall folosea în avantajul lui această siguranţă, ca să nu respecte regulile impuse de curtea sa. I se arătase lui Leslie, îi vorbise pe răspunderea lui. Nu putea să-şi explice de ce făcuse acest lucru. Era o dorinţă irezistibilă de a fi alături de ea, mai puternică decât cea simţită la Verlaine's. Nu o ascultase pe regina lui, deşi nu fusese un ordin direct, poziţia ei era cât se poate de clară. Dacă Keenan nu avea să intervină pe lângă Aislinn, consecinţele puteau fi grave.

„Aş putea să-ţi explic faptul că… că… că ce?" Nu putea să

spună nimic care să fi fost adevărat. El doar o văzuse pe Leslie, o urmărise în timp ce rătăcea fără ţintă şi i se arătase – îşi îndepărtase deghizarea chiar acolo, în galerie, unde orice muritor l-ar fi putut zări, acolo unde o mulţime de zâne îl văzuseră într-adevăr.

„De ce acum?“

Pornirea de a se duce la ea, de a i se arăta era ca o comandă pe care el nu putea să o refuze şi, ca să fie sincer, nici nu voia să o refuze. Dar el ştia mai bine. Până astăzi, se descurcase bine păstrând distanţa, dar acest lucru nu compensa numărul stânjenitor de martori ai acţiunilor sale. Ar fi trebuit să-şi ceară iertare, să se întoarcă înainte de a depăşi anumite limite care ar fi provocat furia reginei sale. În schimb, el întrebă în cele din urmă:

— Ai văzut expoziţia temporară?

— Nu încă. Era distantă acum, după tăcerea lui atât de lungă.

— Este un tablou din perioada mişcării prerafaelite pe care aş vrea să-l vezi. Ai vrea să mă însoţeşti? El îşi făcuse un obicei din a admira un tablou prerafaelit ori de câte ori i se ivea ocazia. În timpul domniei sale, Sorcha, Regina Înaltei Curţi, simţise un ataşament exagerat faţă de această mişcare, şi imaginea ei apăruse pe câteva dintre pânzele prerafaeliţilor: Burne-Jones aproape că reuşise să o pună în valoare aşa cum merita în tabloul său, Scările de aur. Se gândi să-i spună asta şi lui Leslie şi se opri. Era vizibil pentru ea acum. Nu ar fi trebuit să vorbească deloc cu ea, despre nimic.

Se îndepărtă puţin de ea:

— Probabil că nu eşti interesată. Pot să…

— Ba nu, chiar sunt interesată. Nu ştiu ce sunt prerafaeliţii. N-am făcut decât să mă plimb pe aici şi să mă uit la tablouri. Nu este… nu ştiu prea multe despre istoria artei, ştiu doar că… ea se înroşi uşor… mă emoţionează.

— Asta-i tot ce contează cu adevărat, nu-i aşa? Îmi amintesc în parte acest termen, pentru că ştiu că arta lor mă emoţionează şi pe mine. Îşi puse uşor o mână pe spatele ei, luând-o de mijloc, îngăduindu-şi să ajungă la ea, să o atingă.

Mergem?

— Desigur. Ea făcu doi paşi mai departe, ca să se desprindă de el, ţinându-se la distanţă de mâna lui. Deci, cine sunt aceşti prerafaeliţi?

Asta era o întrebare la care putea răspunde.

— Erau artişti care au hotărât să nu mai respecte regulile academiei lor de artă, să creeze o artă nouă bazându-se pe propriile lor criterii.

— Rebeli, nu? râse ea, simţindu-se dintr-odată relaxată şi liberă, fără vreun motiv. Iar minunatele picturi şi coloanele sculptate fabulos erau mai puţin uluitoare în comparaţie cu dânsa.

— Rebeli care au schimbat lumea având credinţa profundă că puteau face asta. O conduse pe Leslie pe lângă un grup de Fete ale Verii – nevăzute pentru ea – care şuşoteau şi arătau spre el îmbufnate. Credinţa este ceva impresionant. Dacă ai credinţă în ceva, poţi… Se opri în timp ce zânele se strângeau mai aproape de ei.

„Keenan nu va fi prea încântat."

„Fără muritoare, Niall. Ştii prea bine."

„Numai dacă Keenan ar fi de acord cu aceasta…"

„Ea este prietena lui Aislinn."

„Niall! Las-o în pace!" Această ultimă mustrare fusese rostită cu o asprime asemănătoare cu cea a unei dojeneli materne.

— Niall? Leslie se uita mirată la el.

— Ce e?

— N-ai mai spus nimic… Îmi place vocea ta. Îmi mai povesteşti ceva? Ea nu era atât de îndrăzneaţă de obicei, cel puţin nu fusese în lunile în care o urmărise şi nici în urmă cu câteva minute. Artiştii?

— Da, desigur. Ei nu respectau legile. Şi-au făcut propriile lor reguli. Refuză să se mai uite la zânele care-i urmăreau şi şuşoteau ca să-l prevină. Vocile lor erau furioase şi speriate şi, cu toate că el ştia prea bine acest lucru, era tulburat din acest motiv. Uneori, regulile trebuie să fie schimbate.

— Sau încălcate? Respiraţia lui Leslie era neregulată.

Zâmbetul ei era periculos.

— Uneori, încuviinţă el.

Nu era posibil ca ea să înţeleagă ce ar fi însemnat pentru el sau pentru ea să încalce regulile, dar el nu le încălca de fapt cu adevărat. Doar le deforma. Îi oferi lui Leslie braţul lui în timp ce mergeau spre galeria următoare. Mâna ei tremură în momentul în care îl luă de braţ. „Regele meu m-a trimis aici ca să veghez asupra ei. El ştie că eu pot face asta. Pot fi atent şi mă pot încadra în limita regulilor."

„Totul va fi bine." De cele mai multe ori, Keenan îl ruga pe Niall să aibă grijă de Leslie. În ciuda consecinţelor periculoase ale relaţiilor lui Niall cu muritoarele, Keenan avea încredere în el. Nu vorbiseră prea des despre felul în care se pierdeau muritoarele după ce petrecuseră prea mult timp în compania lui Niall şi nici nu discutaseră despre cât de multe muritoare distrusese el sub influenţa lui Irial. Keenan spusese doar:

— Am încredere că vei face ceea ce trebuie.

Niall intenţionase să o ţină pe Leslie în siguranţă, departe de imoralitatea afecţiunii lui. „Şi o voi face." Dar astăzi, toate bunele sale intenţii dispăruseră când văzu cât era de frumoasă şi singură. După ziua de azi, avea sa continue să o urmărească nevăzut.

„Pot face asta: să merg cu ea, să vorbesc şi să fiu auzit de ea. Doar conversaţia asta."

El avea să păstreze distanţa, nu era nimic rău în asta. Şi nu însemna că avea să-i spună ce era el sau cât de des mergea el alături de ea fără ca fata să ştie. Putea să meargă alături de ea fără să o sărute.

— Vrei să luăm câte un sendviş înainte să mergem să vedem expoziţia? întrebă ea.

— Un sendviş… pot face asta. Da.

„E încă în limitele regulilor. Să iau masa cu ea nu e periculos." Ar fi putut fi dacă el i-ar fi oferit mâncare pentru zâne, dar asta era mâncare pentru muritori, pregătită şi servită de mâinile unor muritori. Nu era periculoasă.

Mâna ei se încordă pe braţul lui, apăsându-l, ţinându-l strâns. Ea îi şopti:

— Mă bucur foarte mult că te-am întâlnit.

— Şi eu. Cu toate astea, el îşi trase braţul. Poate că i-ar fi putut fi prieten, dar nimic mai mult – asta era ceva interzis pentru el. Ea era ceva interzis.

Şi din acest motiv era şi mai atrăgătoare pentru el.

*

După vreo două ore care trecură mult prea repede, Niall se scuză şi se retrase, jenant de recunoscător atunci când garda de seară a lui Leslie ajunse devreme. Timpul petrecut în compania ei era chinuitor – minunat, dar chinuitor prin zădărnicia lui –, reamintindu-i de ceea ce nu putea să-i aparţină.

După ce părăsi muzeul, el întâlni câteva zâne rănite destul de rău, aproape fără cunoştinţă din cauza vreunui drog pe care îl găsiseră în casa lui Irial. Nu era deloc surprinzător să vezi asemenea lucruri atât de aproape de locurile pe care le frecventa acum Irial, dar nu era vorba doar despre zâna ale cărei vânătăi străluceau în nuanţa lor specifică. Muritori – prea mulţi muritori – treceau pe acolo cu pielea plină de vânătăi urâte, pe cale de vindecare. Poate că muritorii nu ar fi recunoscut în acele vânătăi urmele unor palme cu gheare acolo unde ar fi trebuit să fie degete, dar Niall vedea formele reale ale vânătăilor.

„De ce?“

O zână a iernii trecu pe lângă el aruncându-i priviri speriate. Zâne solitare se adunau în grupuri mici când se apropia de ele. Până şi nepăsătoarele spirite ale apelor, cu înfăţişare de cal, care stăteau în fântânile din oraş, îl priviră atent. Odată, chiar meritase asemenea suspiciuni, dar evitase Curtea Întunericului. Alesese să se refacă, să caute să repare greşelile pe care le făcuse.

Dar, la vederea muritorilor răniţi şi a zânelor îngrijorate, gândurile lui Niall se întoarseră la amintiri pe care ar fi vrut să le alunge definitiv: „Teama din ochii imobili în timp ce micuţa fată cu părul roşu atârna fără vlagă în braţele lui, epuizată după acele prea multe ore în mâinile lui, râsul delicios al lui

Irial în vreme ce o platformă se prăbuşea sub picioarele fetelor care dansau, bucuria pe care o simţea Gabriel când îi teroriza pe locuitorii altui oraş pe când Irial le turna mai mult de băut, un vin ciudat şi ierburi necunoscute pe care le punea în porţiile lor de mâncare, dansurile halucinante, protestele muritoarelor care reuşiseră să se smulgă din îmbrăţişarea lui…" Iar el le savura din plin pe toate.

Până ce Niall ajunse în Huntsdale şi se îndreptă spre mansarda în care locuiau cei de la Curtea Verii, gândurile sale deveniră mult prea apăsătoare ca să se mai poată bucura de petrecere. În schimb, se aşeză în faţa ferestrei mari a camerei din faţă privind lung la rondul gălbui de iarbă din parcul de peste drum. Acolo, ei sărbătoreau renaşterea Curţii Verii, bucurându-se pentru noul – deşi instabil – acord încheiat cu Curtea Iernii. Vara venise nefiresc de devreme în acest an – un dar din partea Reginei Iernii, o ofertă de pace sau poate o dovadă de iubire. Nu avea importanţă. Era minunat. Asta ar fi trebuit să-l liniştească, dar nu-l liniştea.

Oftă. Ar fi trebuit să-i amintească lui Keenan despre starea vegetaţiei. „Gândeşte-te la îndatoririle tale. Gândeşte-te la responsabilităţile tale." Îşi petrecuse o viaţă căindu-se pentru faptele sale. Orice greşeală îl făcea să se simtă atât de indispus, încât i-ar fi trebuit mai multe zile ca să-şi revină.

Îşi aşeză fruntea pe unul dintre ochiurile lungi de geam de la camera principală. Peste drum, zânele dansau în parc. Şi, ca întotdeauna, Fetele Veni se învârteau printre ele, ţâşnind înainte şi înapoi prin mulţime, dansând în felul acela numai al lor, ca nişte dervişi, călcând pe viţe şi pe fuste. Gărzile lui Keenan, care erau la datorie, le supravegheau, având grijă de siguranţa lor, iar cei care îşi terminaseră orele de veghe dansau împreună cu ele, distrându-le şi întreţinând atmosfera.

„Se pare că e pace."

Pentru pace luptase Niall, asta urmărise el de secole, dar acum stătea singur în mansardă – un privitor tăcut. Se simţea departe, separat de curtea lui, de regele lui, de Fetele Verii, de toţi cu excepţia unei fete muritoare. Dacă ar fi putut să o ducă pe Leslie la dans, să se rotească în toiul petrecerii cu ea în

braţele lui, ar fi fost şi el acolo.

Dar ultimul Rege al Verii lămurise condiţiile în care acceptase loialitatea lui Niall. „Nicio muritoare, Niall. Acesta e preţul şederii tale la curtea mea.“ Nu era chiar atât de îngrozitor. Muritoarele erau încă tentante pentru ol, dar, prins între amintirile lui şi jurământul pe care-l făcuse, Niall învăţase să reziste. Nu avea nevoie să danseze – la petreceri sau în patul său – şi oricum îi fusese de ajuns.

Până a apărut ea. Până la Leslie.

Capitolul 10

Până la sfârşitul săptămânii, Leslie se simţi mai epuizată decât ca de obicei. Mai făcuse şi câteva ture în plus la serviciu, ca să-şi poată permite acoperirea cheltuielilor pentru mesele zilnice şi ca să-i mai rămână bani şi pentru tatuajul ei. Pusese deoparte bacşişul acela ridicol de mare, nefiind prea sigură dacă trebuia să-l păstreze. Dacă într-adevăr era un bacşiş, poate avea să facă o afacere bună mai târziu, dacă reuşea să găsească un loc în care sa înceapă ceva pe cont propriu, ca să facă rost de ceva mobilă. „Motiv pentru care nu e un bacşiş. Aşa de mulţi bani nu vin gratis." Pentru moment, avea să continue cu ceea ce făcea înainte: să-şi câştige singură banii, să-şi plătească tot ceea ce avea nevoie. „Ceea ce înseamnă că o să fiu falită." Ştia că Rabbit ar fi aşteptat-o cu banii, dar asta ar fi însemnat să admită că avea nevoie de credit, iar ea nu era încântată nici de acest plan.

„Mai bine să fii obosit decât dator, totuşi."

Dar să fie obosită ar fi însemnat să uite cum să-şi controleze cuvintele. Răutatea ei ieşi la suprafaţă după ore în timp ce ea şi Aislinn o aşteptau pe Rianne să termine terapia cu psihologul. În aparenţă, un psihoterapeut particular nu era tocmai suficient. Mama lui Rianne înştiinţase şi şcoala de acest lucru, iar sora Isabel o acostase pe Rianne chiar după ce sunase clopoţelul.

Aislinn ţinea sub observaţie toată strada. Îşi încrucişase braţele, o mână fiindu-i aşezată pe brăţara groasă de aur pe care o avea pe partea de sus a braţului. Leslie o văzuse atunci când se schimbaseră pentru ora de sport. Acum, brăţara era ascunsă sub bluza lui Aislinn. „Ce tot face de obţine toate aceste giuvaiericale?“ Leslie nu credea că Aislinn era atât de proastă, încât să se vândă pe bani, dar, în ultimul timp, se părea că averea lui Keenan era pe mâinile lui Aislinn.

Fără să gândească prea mult, Leslie spuse:

— Deci, te uiţi după al doilea păpuşel tras de sfori sau după jucătorul de pornire?

Aislinn se uită lung la ea.

— Ce-ai spus?

— E rândul lui Keenan sau al lui Seth să te ducă acasă?

— Nu e chiar aşa, zise Aislinn. Pentru o clipă, păru că aerul din jurul ei strălucea şi că arşiţa se ridica din pământ.

Leslie se frecă la ochi şi se apropie.

— Aş prefera să cred că aşa este, decât să cred că îl laşi pe Keenan să te folosească numai pentru că are bani. O strânse pe Aislinn de braţ acolo unde aceasta avea brăţara.

— Oamenii observă. Oamenii vorbesc. Ştiu că Seth nu mă place, dar e un tip pe cinste. Nu strica totul din cauza blondului şi a banilor lui, bine?

— Doamne, Les, de ce întotdeauna trebuie să fie vorba despre sex? Doar pentru că tu cedezi de obicei atât de uşor… Aislinn se opri cu o expresie stânjenită. Îşi muşcă buza. Îmi pare rău. Nu am vrut să sune aşa.

— Cum? Leslie se împrietenise cu Aislinn aproape din prima clipă în care o cunoscuse, dar prietene nu însemna că ea îi spunea lui Aislinn totul, nici vorbă despre aşa ceva. Fuseseră apropiate înainte, dar, în aceste zile, Leslie avusese nevoie de limite. Ea nu mai ştia cum să înceapă conversaţia pe care ar fi trebuit să o aibă cu câteva luni în urmă. „Hei, Ash, ai cumva notiţele de la Literatură? A, fiindcă tot veni vorba, am fost violată, ştii, şi am acum aceste coşmaruri îngrozitoare.“ Încercase să se adune, plănuise să se mute departe, să o ia de la capăt, iar când îşi imagina că încearcă să vorbească despre

asta, despre viol, simţea ca şi cum ceva o tăia în bucăţele. Pieptul o durea. Stomacul i se strânse. Ochii în cap o ardeau. „Nu. Nu sunt pregătită să vorbesc."

— Îmi pare rău, repetă Aislinn apucând-o de mână pe Leslie, palma ei fiind neplăcut de caldă.

— E în regulă. Leslie se strădui să zâmbească şi-şi dori ca aceste emoţii să dispară. Insensibilitatea ei se transforma treptat în emoţie. Tot ceea ce vreau să spun e că tu ai o relaţie frumoasă cu Seth. Nu-l lăsa pe Keenan să o strice.

— Seth înţelege de ce îmi petrec timpul cu Keenan. Aislinn îşi muşcă din nou buza şi aruncă o privire pe stradă. Totuşi, între noi nu este ce crezi tu. Keenan e un prieten, un prieten foarte important pentru mine. Asta este.

Leslie încuviinţă cu un gest din cap, urând faptul că nu puteau vorbi deschis despre vieţile lor, urând faptul că până şi relaţiile ei cele mai strânse de prietenie se bazau pe adevăruri spuse pe jumătate. „Oare mă priveşte cu milă?" Ideea că ar putea să vadă asta în ochii lui Aislinn era îngrozitoare. „Am supravieţuit. Supravieţuiesc încă." Aşa că rămase acolo, aşteptând împreună cu Aislinn, şi schimbă acest subiect cu altul despre care amândouă puteau vorbi sincer.

— Ţi-am spus? În sfârşit, îmi fac tatuajul pe care l-am ales. Mi-am făcut deja conturul. Mai am o singură şedinţă – mâine – şi e gata.

Expresia de pe chipul lui Aislinn era ceva între uşurare şi dezamăgire.

— Ce model ai ales?

Leslie îi spuse. Era uşor să-şi amintească: putea vedea acei ochi fixând-o cu privirea, îi putea descrie fără să se străduiască prea mult. Cu cât se gândea mai mult la opera de artă de pe pielea ei, cu atât se simţea mai puţin încordată.

În timp ce Seth străbătea strada, pentru a se întâlni cu Aislinn – arătând ca o reclamă ambulantă pentru cât de sexy puteau fi piercingurile faciale –, Leslie şi Aislinn aveau o conversaţie plăcută despre tatuaje.

Seth o cuprinse pe Aislinn pe după umeri şi o privi pe Leslie întrebător. Cu sprânceana în care-şi făcuse piercing

ridicată, el întrebă:

— Ți-ai făcut un tatuaj? Să-l vedem.

— Nu e terminat. Leslie abia reuşi să se stăpânească să nu tremure de plăcere la ideea că urma să-şi finalizeze tatuajul, dar, în mod surprinzător, nu era deloc încântată că trebuia să-l arate cuiva. Am să vi-l arăt în câteva zile.

— Rabbit trebuie să fi fost mulțumit. Piele virgină, nu? Seth avea pe buze un zâmbet absent şi începu să meargă mişcându-se lent, cu paşi rari, aceasta fiind viteza cu care părea să facă orice.

— Desigur. Mi-am făcut conturul săptămâna trecută. Leslie începu să meargă mai repede, ca să-i ajungă pe Seth şi pe Aislinn, care ținea pasul cu Seth, fără să se oprească, părând tot atât de nepăsătoare ca el. Ei aveau o sincronizare perfectă care se datora faptului că erau foarte potriviți împreună. „Aşa ar trebui să mă simt mereu: relaxată, liniştită." Leslie voia să creadă că, într-o bună zi, viața va fi la fel şi pentru ea.

Aislinn îl ținea de mână pe Seth şi păşea înainte, făcându-şi loc printre oamenii care treceau pe stradă. În timp ce mergeau, Seth vorbi puțin despre tatuajele prietenilor săi, despre saloanele de tatuaje din Pittsburgh în care uneori Rabbit era invitat să facă o demonstrație de măiestrie artistică. Era una dintre cele mai plăcute conversații pe care Leslie o avusese vreodată cu el. Până de curând, îi vorbise foarte răspicat. Ea nu-l întrebase de ce, dar bănuia că avea legătură cu Ren. Seth nu era foarte tolerant cu traficanții de droguri.

„Vinovată prin asociere." Ea nu putea de fapt să-l învinuiască pe Seth: Aislinn era prea delicată pentru a fi expusă celor din anturajul lui Ren. Dacă Seth crezuse că prietenia lor cu Leslie ar fi pus-o pe Aislinn în pericol, avea şi motive pentru care să nu fie de acord cu ea. Leslie îndepărtă repede acest gând din minte, bucurându-se că putea să pălăvrăgească un pic cu Aislinn şi cu Seth.

Trecuseră abia de două străzi când Keenan şi Niall ieşiră dintr-un gang şi se îndreptară spre ei. Leslie se întrebă cum de ştiuseră că Aislinn trecea pe acolo chiar în acel moment, dar tăcerea apăsătoare care se lăsă după apariția lui Keenan făcea

ca orice întrebare să pară o imprudenţă.

Seth se încordă când Keenan întinse mâna spre Aislinn şi spuse:

— Trebuie să mergem! Acum!

Niall rămăsese deoparte, ţinând sub observaţie strada. În afară de un scurt „Bună" pe care i-l adresase lui Seth, Keenan se purta ca şi cum el şi Aislinn erau singurele persoane de faţă. El nu se uita la nimeni şi la nimic altcineva decât la Aislinn, şi felul în care o privea era foarte asemănător cu felul în care o privea Seth: ca şi cum Aislinn era cea mai frumoasă persoană pe care o văzuse vreodată.

— Aislinn? Keenan făcu un gest bizar şi în acelaşi timp foarte elegant cu mâna, ca şi cum ar fi invitat-o pe Aislinn să meargă în faţa lui.

Aislinn nu reacţionă şi nici nu se mişcă. Apoi, Seth o sărută în fugă şi-i spuse:

— Du-te! Ne vedem diseară.

— Dar Niall… Aislinn se încruntă în timp ce le arunca priviri cu subînţeles lui Niall şi lui Leslie.

— Avem un oaspete în oraş. Trebuie să-l găsim… Cu un gest grosolan, Keenan îşi dădu la o parte părul care-i atârna peste faţă, eleganţa gesturilor sale dispărând tot atât de repede cum se ivise. Ar fi trebuit să plecăm acum câteva ore, dar tu erai la cursuri.

Aislinn îşi muşcă buza şi se uită la fiecare. Apoi, începu:

— Dar Niall… şi Leslie… şi… nu pot pur şi simplu să-i las pe amândoi aici, Keenan. Nu e… corect.

Keenan se întoarse spre Seth.

— Tu ai putea să rămâi cu Niall şi cu Leslie, nu-i aşa?

— Chiar asta intenţionam. Am înţeles, Ash. Du-te acum cu Rază de Soare. Seth se opri şi-i adresă lui Keenan un rânjet prietenos, care părea total nepotrivit în această situaţie. Şi ne vedem diseară. E în regulă. El îi aranja o şuviţă de păr după ureche şi-şi mai lăsă puţin mâna să zăbovească acolo, palma lui cuprinzându-i obrazul lui Aislinn în timp ce vârfurile degetelor lui îi atingeau urechea. Voi fi în regulă. Leslie va fi în regulă. Du-te!

Când Seth se dădu un pas înapoi, Keenan îi făcu un semn din cap şi o luă pe Aislinn de mână. Orice ar fi fost ceea ce împărtăşeau cei trei era indiscutabil mai straniu decât voia Leslie să recunoască, şi faptul că Niall era preocupat de supravegherea minuţioasă a străzii începea să o enerveze. El părea că nici nu o bagă în seamă. Cele câteva momente de conversaţie amicală cu Aislinn şi cu Seth nu însemnau că ea ar fi vrut să fie prinsă în drama lor, oricare ar fi fost aceasta.

— Eu am plecat, Ash. Ne vedem la şcoa…

Aislinn o luă pe Leslie de talie.

— Ai putea să rămâi cu Seth? Te rog!

— De ce? Leslie se uită întâi la Seth, apoi la Aislinn şi din nou de la unul la altul.

— Seth este cam mare ca să mai aibă nevoie de bonă.

Dar Niall se întoarse spre ea, această mişcare atrăgându-i fetei atenţia asupra cicatricei de pe obrazul lui. Leslie încremeni, neştiind ce să facă: să-l privească sau să se uite în altă parte.

Niall spuse:

— Sigur că ai putea să ne însoţeşti pentru o vreme.

Leslie se întoarse spre Aislinn, privind-o contrariată; fuseseră destule mesaje de genul „nu te apropia“ de la Aislinn, dar tot ce făcea Aislinn era să-l privească pe Keenan. Iar acesta le zâmbea încurajator. „Poate că el este motivul pentru care Aislinn vrea să-l ţină pe Niall departe de mine.“ Leslie începu să tremure, fiind cuprinsă deodată de frică. Poate că era Keenan prietenul lui Aislinn, dar era ceva la el care o făcea să se simtă stânjenită, cu atât mai mult astăzi.

— Te rog, Les, ai putea? Ca o favoare pentru mine? o întrebă Aislinn.

„E îngrozită.“

— Desigur, spuse Leslie în timp ce o cuprindea un val de ameţeală, ca şi cum ceva în inima ei fusese mai întâi întins şi apoi tras. Forţa acestei senzaţii o împiedica să se mişte, o făcea să se clatine, înţelegând că i se va face rău dacă ar fi încercat să se mişte în continuare. Începu să enumere în minte tot ceea ce băuse şi mâncase sau ceea ce atinsese cu buzele în vreun fel.

„Nimic neobişnuit." Rămase nemişcată, concentrându-se să respire, până ce simţi că senzaţia aceea de rău sau ce o fi fost dispare.

Nici ceilalţi nu schiţară vreo mişcare. Păreau că nici măcar nu observaseră.

Seth spuse:

— Suntem în regulă. Du-te, Ash!

Apoi, Aislinn şi Keenan se urcară într-un Thunderbird argintiu care era parcat la colţul străzii şi plecară, lăsând-o pe Leslie împreună cu Niall şi cu Seth. Niall se rezemă cu spatele de zid fără să-i privească pe ea sau pe Seth, doar aşteptând… ceva.

Leslie se lăsă de pe un picior pe altul urmărind un grup de patinatori de peste drum. Aceştia profitau de faptul că pe partea aceea a străzii traficul nu era prea intens şi făceau acrobaţii alunecând în curbă – nu pentru că nu ar fi putut să se ducă în altă parte, dar erau mulţumiţi să fie acolo unde se aflau. Era plin de farmec acel sentiment de pace. Uneori, Leslie avea senzaţia că vâna acest lucru – la salonul lui Rabbit, la petrecerile prietenilor ei. Avea doar nevoie de sincronizarea potrivită ca să poată ajunge la el.

Seth făcu câţiva paşi, iar Niall se desprinse de zid privind-o pe Leslie cu o expresie înfometată. Ceva era diferit, lăsat liber. Se apropie de ea uşor, iar fata era sigură că toată prudenţa lui era pentru a evita ca ea să fugă.

— Niall? Seth se oprise şi-i strigă: Crow's Nest?

— Aş prefera să mergem la club. Niall nici măcar nu se uită la Seth. În schimb, se uită la ea cu o expresie de melancolie, ca şi cum se gândea la ceva legat de ea. Fetei îi plăcu mult prea mult.

— Trebuie să plec, spuse ea. Nu mai aşteptă un răspuns, se întoarse doar şi plecă.

Dar Niall apăru în faţa ei înainte să facă mai mult de şase paşi.

— Te rog! Chiar mi-ar face plăcere să ne însoţeşti.

— De ce?

— Îmi place să fiu lângă tine.

Iar ea simţi cum o cuprinde un val de încredere, aşa cum mai simţise doar în puţine momente de când îşi făcuse tatuajul.

— Vino cu mine, insistă el!

Ea nu voia să plece. Obosise să tot fugă de fiecare dată când se temea de ceva. Acea fată fricoasă nu era persoana care fusese înainte, nu aşa voia ea să fie. Îşi alungă frica, dar nu putu să răspundă.

El îi susţinu privirea în timp ce îşi cobora capul spre ea. Totuşi, nu o sărută – doar se aplecă spre ea, atât de aproape că ar fi putut să o sărute, şi întrebă:

— Mă vei lăsa să te iau în braţe… ca să dansăm, Leslie?

Ea tremura, încrederea ei începând să se învârtă dusă de un val de dorinţă pentru liniştea pe care aproape că putea să o guste, linişte pe care fu dintr-odată sigură că avea să o simtă dacă se va strecura în braţele lui Niall. Încuviinţă cu un semn din cap.

— Da!

Capitolul 11

Niall ştia prea bine. Ştia că nu are voie să ajungă atât de aproape de tentaţie. Trebuia să-i protejeze pe muritorii reginei în timp ce Keenan şi Aislinn îl căutau pe Regele Întunericului. Era uşor să-l protejeze pe Seth: muritorul era aproape ca un frate pentru el, singurul frate pe care Niall îl avusese vreodată. Cu Leslie era mult mai dificil: Niall ştia că nu ar fi trebuit nici măcar să se gândească să seducă o muritoare pe care trebuia să o protejeze.

„Asta face parte din îndatoririle mele la fel ca în oricare altă zi. Gândeşte-te la Curte. Gândeşte-te la jurăminte.“ Dar era greu să se gândească la Curtea Verii… sau la Curtea Întunericului când era vorba despre aşa ceva. Niall fusese o persoană de încredere pentru ambii regi, iar acum era trimis ca gardă pentru muritorii Reginei Verii. Totul se schimbase atunci când Keenan o găsise pe Aislinn, muritoarea care fusese menită să-i fie regină, şi, în ciuda faptului că Niall se bucura pentru regele său, pentru prietenul său, simțise dintr-odată o absență în viața lui. După secole în care fusese consilierul lui Keenan, Niall nu mai avea niciun țel. Avea nevoie de o direcție. Fără asta, avea să devină… nu unul de-al soarelui. Asta îl îngrozea, aceste prea frecvente frânturi de amintiri în legătură cu ceea ce fusese el înainte de a fi luat la Curtea Verii.

Să fie în preajma lui Leslie devenise un fel de recompensă şi

pedeapsă în acelaşi timp. Dorinţa sa neaşteptată şi imensă de a fi alături de ea de o vreme încoace şi mai ales în ultima săptămână complica o situaţie deja incertă. O privi din nou, iar Seth observă.

— Crezi că e o idee bună? Seth se uită sugestiv spre Leslie.

Niall îşi păstră prudent expresia indiferentă. Seth îl cunoştea foarte bine.

— Nu, nu cred că ar fi o idee bună.

Leslie părea că nu-şi dă seama de nimic, pierdută în propriile ei gânduri, iar Niall şi-ar fi dorit să i le împărtăşească şi lui. El nu avea pe nimeni căruia să-i fi putut împărtăşi sincer aşa ceva. Până nu-i văzuse pe Aislinn şi pe Seth, nu înţelesese – nu recunoscuse – cât de mult tânjise după acest lucru. Până şi legătura dintre Aislinn şi Keenan era frumoasă, în timp ce Niall era ţinut tot mai mult la distanţă de toată lumea. Dacă Niall ar fi sărutat-o pe Leslie, dacă ar fi cuprins-o cu braţele şi şi-ar fi lăsat garda jos, nimic nu i-ar mai fi despărţit. Ea ar fi fost a lui, dorindu-şi ca trupurile lor să fie doar unul, dorindu-şi să-l urmeze oriunde.

Era atât tentaţia, cât şi încurcăturile cu muritorii. Muritoarele deveneau dependente de mângâierile unor zâne precum Gancanagh sau Irial, aşa cum fusese acesta pe vremuri. Firea lui Irial se schimbase cu mult înainte ca Niall să existe. Faptul că devenise Regele Întunericului îl transformase, îi dăduse puterea de a ţine sub control efectul atingerii sale. Niall nu avusese însă nicio scăpare: fusese lăsat cu amintirile despre muritoarele care tânjiseră şi muriseră pentru că le lipsise îmbrăţişarea lui. De secole, aceste amintiri erau destul pentru a-l face să-şi controleze pornirile.

„Până la Leslie."

Niall abia putea să o privească în vreme ce mergeau. Dacă Seth nu ar fi fost cu ei… Niall îşi simţi pulsul accelerându-i-se datorită imaginilor din mintea lui, la gândul că Leslie va fi în braţele sale. Nu pentru prima dată, el se bucura de compania lui Seth. Calmul muritorului părea că-l ajută pe Niall să se dezmeticească. „Ca de obicei."

Niall se îndepărtă puţin mai mult de Leslie sperând – poate

în mod iraţional – că distanţa avea să-i susţină autocontrolul.

Keenan îi tot sugerase lui Niall că ar fi bine să înceapă o relaţie aşa cum îşi dorea el, acum, când curtea era puternică – şi puterea ei creştea cu fiecare zi tot mai mult –, dar Niall nu-şi făcea iluzii că i s-ar permite să aibă o relaţie cu o muritoare, în special cu una pe care Aislinn voia să o ştie în siguranţă. Regele lui nu i-ar cere să se împotrivească reginei lor.

„Ar face asta?"

Iar Niall nu intenţiona să trădeze încrederea regelui şi a reginei sale, cel puţin nu din toată inima. Ei îi ceruseră să aibă grijă de muritori, şi asta intenţiona să facă. Putea să reziste tentaţiei.

Dar tot trebuia să-şi ţină pumnii strânşi. Dorinţa de a-i simţi pielea pe pielea lui era puternică, de nestăpânit, aşa cum nu mai simţise de secole. O privi lung, căutând vreun indiciu care să-l ajute să răspundă la întrebarea: de ce ea, de ce acum?

*

Leslie realiză că Niall se uita din nou la ea.

— Asta îţi cam dă fiori, ştii?

El păru amuzat, capătul cicatricei lui încreţindu-se în timp ce abia schiţă un zâmbet.

— Te-am supărat cumva?

— Nu. Dar e ciudat. Dacă ai ceva de spus, spune.

— Aş spune dacă aş găsi cuvintele potrivite, zise Niall. Îşi puse mâna pe spatele ei, în dreptul taliei, şi o împinse uşor înainte. Vino! Clubul este un loc mult mai sigur în care să te relaxezi decât aici, afară – făcu un semn către strada pustie –, unde tu eşti atât de vulnerabilă.

Seth tuşi încetişor, ca să-şi dreagă vocea, şi-l privi încruntat pe Niall. Apoi, îi spuse lui Leslie:

— Clubul e chiar după colţ.

Leslie mări puţin pasul, încercând să se distanţeze de Niall şi de mâna lui de pe spatele ei. Faptul că mergea mai repede nu ajuta la nimic: el ţinea pasul cu ea.

Când trecură de colţul străzii, iar ea văzu clădirea întunecată în faţa lor, simţi cum o cuprinde panica. Nu era

nicio reclamă, niciun afiş, nu era nimeni pe afară, nimic care să indice că imobilul din faţa lor nu era o clădire abandonată. „Ar trebui să fiu speriată de moarte." Nu era totuşi şi nu putea înţelege de ce.

Niall spuse:

— Ia-o spre paznic!

Ea se uită mai bine. În faţa clădirii stătea un individ musculos, cu un tatuaj sofisticat care-i acoperea jumătate din faţă. Spirale şi linii dispăreau sub un păr la fel de negru precum cerneala. Cealaltă parte a chipului său nu era tatuată. Singura podoabă era un piercing mic şi negru ca un colţ de rinocer în buza lui superioară, piercing a cărui pereche de culoare albă se afla în colţul opus al gurii acestuia, pe partea tatuată a feţei sale.

— Keenan e de acord ca ea să se afle aici? Bărbatul făcu un gest spre ea, iar Leslie realiză că încă nu-şi luase ochii de la el – în parte pentru că nu îşi putea imagina să piardă ocazia de a vedea un asemenea individ stând în faţa uşii.

— E o prietenă de-a lui Aislinn şi avem în oraş oaspeţi nedoriţi. Regi. Niall se opri, şi faţa i se încreţi într-un zâmbet fals. Aislinn e cu Keenan.

— Deci Keenan şi Ash sunt de acord cu asta sau nu? întrebă bărbatul tatuat.

Niall îl prinse de antebraţ şi-l strânse.

— Ea este invitata mea, şi clubul ar trebui să fie aproape gol, nu?

Paznicul clătină din cap, dar deschise uşa şi făcu un semn unui tip scund şi musculos, cu cele mai incredibile şuviţe împletite pe care le văzuse Leslie vreodată. Erau groase şi bine făcute, atârnând ca o coamă în jurul feţei lui. Pentru o clipă, ei îi trecu prin minte că era cu adevărat o coamă.

— Avem un musafir nou, îi spuse paznicul tipului plin de şuviţe după ce acesta ieşi. Uşa se închise cu zgomot în urma lui.

Tipul cu şuviţe se apropie şi începu să adulmece pufnind pe nări.

Gura lui Niall se strâmbă în ceva ce semăna cu un mârâit.

— E invitata mea.
— A ta? Vocea tipului cu şuviţe era răguşită, aspră, de parcă ar fi consumat toată viaţa ţigări şi alcool.
Leslie deschise gura ca să protesteze împotriva tonului de stăpân al vocii lui Niall, dar Seth o prinse de încheietura mâinii. Ea îi aruncă o privire, iar el clătină din cap.
Bărbatul cu şuviţe zise:
— Mândria mea e în…
Seth tuşi încet, ca şi cum îşi dregea glasul.
— Du-te şi spune-le, rosti paznicul în timp ce deschise uşa şi îi făcu semn celui cu şuviţe să intre înapoi. Două minute.
Ei rămaseră acolo, simţindu-se stânjeniţi pe moment, iar lui Leslie tensiunea i se păru insuportabilă.
— Dacă asta e o idee proastă…
Dar uşa se deschisese deja din nou, iar Seth fu primul care păşi în interiorul clădirii întunecate.
— Vino! Niall intră.
Ea făcu doar câţiva paşi, apoi se opri incapabilă să se gândească la ce trebuia să spună sau să facă. Cei câţiva clienţi ai clubului purtau toţi costume care de care mai bizare şi mai împodobite. O femeie trecu pe lângă ea cu lujeri de viţă atârnând de-a lungul braţelor sale; viţele arătau ca şi cum erau înflorite.
„La fel ca pictura vie de la muzeu."
Un alt cuplu purta peruci cu pene, în loc de păr, în timp ce alţii aveau feţe albastre şi dinţi diformi, nu precum dinţii vampirilor care făceau parte din costumaţiile vândute de Haloween, ci fiecare dinte era crestat precum dinţii rechinilor.
Niall stătea lângă ea, din nou ţinându-şi mâna pe spatele ei. În lumina ciudat de albastră a clubului, ochii lui păreau nespus de luminoşi, iar cicatricea era ca o tăietură neagră pe obraz.
— E în regulă dacă nu suntem şi noi costumaţi la fel ca ei? şopti ea.
El râse.
— Nu-ţi face griji. Asta e ceea ce poartă ei în fiecare zi.
— În fiecare zi? Sunt precum grupurile acelea care

reconstituie evenimente din trecut? Un grup de actori poate?

— Ceva de genul ăsta. Seth trase un scaun înalt. Ca şi restul mobilei, scaunul era din lemn lăcuit. Nimic din interiorul clubului slab luminat nu părea să fie făcut din altceva decât lemn, piatră sau sticlă.

Spre deosebire de exteriorul ce părea că se năruie, interiorul clubului era departe de a fi în pragul ruinei. Podeaua lucea ca marmura şlefuită. De-a lungul uneia dintre laturile încăperii era un bar lung, de culoare neagră. Nu era din lemn sau din metal, dar arăta prea dur pentru a fi sticlă. Când luminile care se roteau luminară barul, Leslie zări o succesiune de culori – nuanţe de violet şi de verde – sclipind în interiorul său. Simţi cum i se taie respiraţia.

— Obsidian, rosti o voce iritantă la urechea ei. Îi ţine calmi pe clienţi.

O chelneriţă într-un costum mulat, cu solzi argintii şi strălucitori care-i acopereau complet picioarele şi braţele, stătea lângă ea. Ea se mişcă pe lângă Leslie şi-i adulmecă părul.

Leslie se trase de lângă ea.

Deşi nici Niall şi nici Seth încă nu comandaseră, chelneriţa îi servi cu băuturi: un vin de culoare aurie pentru Niall şi o sticlă cu bere pentru Seth.

— Aici nu contează vârsta legală? Leslie se uită prin încăpere. Toţi clienţii în costumele lor ciudate aveau băuturi în faţă, deşi unii dintre ei păreau mai tineri decât ea. Tipul cu şuviţe era împreună cu un grup de alţi patru băieţi cu şuviţe decolorate. Ei toţi împărţeau o carafă care părea să fie plină cu acelaşi vin auriu din care avea şi Niall.

O carafă cu vin?

— Acum, cred că înţelegi de ce prefer să vin aici. Seth nu se poate relaxa tot aşa de bine la Crow's Nest şi, în plus, acolo nu găseşti vinul meu preferat – Niall ridică paharul şi bău puţin – pe care nu-l găseşti în niciun alt club.

— Bine ai venit la The Rath[6], Leslie! Seth se rezemă de spătarul scaunului şi făcu un semn către ringul de dans unde dansau câţiva clienţi care arătau aproape normal. Mai ciudat

decât ai putea vedea oriunde… dacă ai noroc.

Muzica se auzi dintr-odată mai tare, iar Niall îşi goli din nou paharul.

— Poţi să te relaxezi pe deplin, Seth. Câteva dintre fete…

— Du-te să dansezi, Niall! Dacă nu avem nicio veste de la Ash în următoarele două ore, va trebui să o ducem pe Leslie la lucru.

Lângă ea, Niall aştepta. Îşi lăsase jos paharul pe jumătate plin şi arăta cu un gest ringul de dans.

— Hai să dansăm!

La cuvintele lui, Leslie auzi o şoaptă care o îndemna să refuze şi, în acelaşi timp, simţi cum o copleşeşte un val de nerăbdare care o împingea parcă să se ducă spre micul grup de clienţi costumaţi care dansau aproape ca nişte nebuni. Muzica, mişcările lor, vocea lui – toate acestea o chemau, o atrăgeau ca şi cum ar fi fost o marionetă cu prea multe sfori. Acolo, în îmbulzeala aceea care se mişca încoace şi-n colo, în mişcarea continuă a corpurilor, ea avea să găsească plăcere. O mare de senzualitate şi de hohote de râs plutea în aer, în jurul celor care dansau, iar ea voia să înoate în ea.

Ca să câştige ceva timp pentru a-şi stăpâni nervii, ea puse mâna pe paharul lui Niall. Când îl duse la buze, era gol. Se uită mirată la pahar, ţinându-l de piciorul fragil şi răsucindu-l pe toate părţile.

— Noi nu bem aşa ceva când suntem furioşi sau ne e teamă de ceva. Niall îşi puse mâna peste mâna ei astfel încât acum ţineau amândoi paharul.

Nu era furie sau frică ceea ce simţea ea, era un dor nespus. Dar nu avea de gând să-i spună lui asta. Nu ar fi putut.

Chelneriţa apăru de undeva din spatele lor. Tăcută, aplecă o sticlă grea peste paharul pe care Niall şi Leslie îl ţineau împreună. De aproape, vinul părea dens ca mierea de albine. Spirale de culori fluorescente sclipeau în timp ce lichidul umplea paharul. Era ispititor, avea o aromă mai dulce şi mai pătrunzătoare decât oricare altă băutură de care Leslie auzise vreodată.

Mâna ei era încă sub mâna lui când Niall duse paharul la

buze.

— Ai vrea să împărţim acelaşi pahar, Leslie? În semn de prietenie? Ca să sărbătorim?

El o privi în vreme ce sorbea lichidul auriu.

— Nu, nu va face asta. Seth împinse berea lui în faţa ei. Dacă vrea să bea ceva, va trebui să bea din paharul meu sau servită de mine.

— Dacă vrea să bea din paharul meu, Seth, e alegerea ei. Niall lăsă paharul jos, încă ţinându-i mâna pe piciorul paharului.

Băutura, dansul, Niall – prea multe tentaţii erau în faţa lui Leslie. Voia să le aibă pe toate. Deşi comportamentul lui Niall era atât de ciudat, ea îşi dorea nespus această cădere în vârtejul plăcerii. Fricile care o ţineau încătuşată de când fusese violată slăbiseră în intensitate în ultimul timp. „Decizia de a mă tatua a făcut asta. M-a eliberat." Leslie îşi linse buzele.

— De ce nu?

Niall ridică paharul până ce marginea acestuia îi atinse buzele, destul de aproape ca rujul ei să mânjească sticla, dar nu îl înclină, nu-i turnă încă printre buze acel vin dulce şi ciudat.

— Într-adevăr, de ce nu?

Seth oftă.

— Gândeşte-te o clipă, Niall. Chiar vrei să suporţi consecinţele?

— Acum, mai mult decât orice altceva, dar… Niall trase paharul îndepărtându-l de buzele fetei, iar mâinile lor se strânseră pe pahar până ce pata de ruj ajunse în dreptul gurii lui…tu meriţi mai mult respect, nu-i aşa, Leslie?

El goli paharul şi-l puse pe masă, dar fără să-i lase mâna. Leslie voia să fugă. Mâna lui încă o ţinea pe a ei pe pahar, dar nu mai părea preocupat de ea atât de intens. Încrederea ei începu să se clatine. Poate că Aislinn avea motive întemeiate să-i ţină pe cei din familia lui Keenan departe de ea: Niall era când fascinant, când ciudat. Îşi trecu limba peste buzele care i se uscaseră dintr-odată, simţindu-se respinsă, părăsită şi furioasă. Îşi trase mâna din mâna lui.

— Ştii ce? Nu sunt prea sigură ce joc e ăsta, dar nu sunt deloc interesată de el.

— Ai dreptate. Niall îşi coborî privirea. Nu intenţionez să… Nu vreau… Îmi pare rău. Nu sunt eu însumi în ultima vreme.

— Nu mai contează. Ea se trase puţin înapoi.

Dar Niall îi luă ambele mâini în mâinile lui, cu grijă, astfel ca ea să şi le poată retrage dacă ar fi vrut.

— Dansează cu mine! Dacă vei fi în continuare nefericită, te vom conduce acasă. Eu şi Seth.

Leslie se uită din nou la Seth. Acesta stătea pe un scaun, într-un club de care ea nici nu ştiuse că există, înconjurat de oameni în costume neobişnuite, care se comportau bizar şi totuşi era calm. „Spre deosebire de mine."

Seth se trase puţin de inelul din buză, învârtindu-l apoi în gură, aşa cum făcea când se gândea la ceva. Apoi, făcu un semn spre platforma unde se dansa.

— Dansul e în regulă. Doar să nu bei nimic din ce-ţi oferă el… sau ce-ţi oferă oricine altcineva, bine?

— De ce? făcuse un efort ca să poată pune această întrebare, în ciuda faptului că simţea dintr-odată o aversiune faţă de întrebări, faţă de ce putea afla.

Nici Niall şi nici Seth nu răspunseră. Ea se gândi să insiste asupra acestui lucru, dar muzica o chema, invitând-o să se lase purtată, să uite de îndoielile ei. Luminile albastre care veneau dinspre fiecare colţ al clubului se învârteau pe ringul de dans, iar ea voia să se învârtă împreună cu ele.

— Te rog, dansează cu mine. Pe chipul lui Niall se citea dorinţă, un dor nespus şi tot felul de oferte care nu se puteau rosti.

Leslie se gândi că nicio întrebare sau răspuns nu ar fi putut să o facă să respingă acea expresie.

— Da.

Şi la auzul acestui cuvânt, Niall o luă în braţe şi o roti, apoi o duse pe ringul de dans.

CAPITOLUL 12

După vreo câteva melodii, Leslie era recunoscătoare pentru numeroasele ore în care servise la mese. Picioarele o dureau, dar nu atât de mult cum ar fi durut-o dacă nu ar fi fost în formă. Niciodată nu întâlnise pe cineva care putea să danseze aşa cum dansa Niall. El conducea dansul şi o făcea să execute nişte mişcări care-i stârneau râsul şi o învăţă nişte paşi ciudaţi, care cereau mai multă atenţie decât ar fi crezut ea că era nevoie pentru un dans obişnuit.

Pe tot parcursul dansului, fu neobişnuit de atent cu ea. Mâinile lui nu înaintară dincolo de zonele permise. Ca şi la muzeu, era aproape distant în timp ce o ţinea în braţe. Dacă nu ar fi existat câteva aluzii galante, ea ar fi putut bănui că-şi imaginase doar acea expresie delicioasă a chipului său atunci când o invitase la dans.

Niall se opri în cele din urmă.

— Trebuie să vorbesc cu Seth înainte de a… Îşi ascunse faţa între gâtul şi umărul fetei, iar ea îi simţi respiraţia aproape dureros de fierbinte pe gât… ceda dorinţei mele incontrolabile de a-mi pune mâinile pe tine aşa cum trebuie.

— Nu vreau să mă opresc din dans… Se simţea nespus de bine, veselă, liberă şi nu voia să rişte ca acea plăcere să ia sfârșit.

— Atunci, nu te opri! Niall făcu un semn din cap unuia

dintre indivizii cu şuviţe care dansau aproape de ei. Ei vor dansa cu tine până mă voi întoarce.

Leslie întinse mâna, iar tipul cu şuviţe o trase în braţele lui şi începu să se învârtă cu ea prin încăpere. Ea râdea.

O trecu apoi unui individ cu şuviţe, care o învârti în continuare către altul. Fiecare dintre ei arăta exact la fel precum cel de dinainte. Mişcările lor se înlănţuiau încontinuu, fără nicio pauză. Era ca şi cum lumea începuse să se învârtă neobişnuit de repede. Era fantastic. Cel puţin două melodii trecuseră, şi Leslie se întrebă câţi indivizi cu şuviţe erau de fapt sau dacă nu cumva ea dansa doar cu doi care se schimbau între ei. Nu era sigură dacă ei erau cu adevărat identici sau dacă iluzia era rezultatul rotirii sale cu viteza aceea incredibilă. Dar apoi, făcu un pas greşit şi se împiedică. Muzica nu se oprise, dar luase sfârşit mişcarea aceea ameţitoare.

Tipii cu şuviţe se opriră, iar ea văzu că în realitate erau cinci.

Un străin păşi pe ringul de dans în faţa ei, mişcându-se lent, cu graţie, ca şi cum el ar fi auzit o altă melodie decât cea pe care o asculta ea. Ochii lui erau înconjuraţi de umbre întunecate. El arăta ca şi cum era înconjurat de umbre, de parcă luminile albastre licăreau departe, fără să-l atingă. Un lanţ de argint îi strălucea pe bluză. La capătul lanţului se legăna atârnată o lamă de ras. Îşi flutură mâna într-un gest indiferent spre cei cu şuviţe şi spuse doar:

— Hoo.

Ea clipi nedumerită când înţelese că se uita fix la el.

— Te cunosc. Ai fost odată la Rabbit… Ne-am mai întâlnit.

Mâna ei alunecă în spate, mai jos de gât, acolo unde se afla tatuajul ei încă incomplet…

Deodată, simţi sub pielea ei o pulsaţie în ritmul unei bătăi de tobă. El îi zâmbi fetei ca şi cum putea să audă bătaia aceea iluzorie. Doi dintre cei cinci indivizi cu şuviţe îşi arătau ameninţător dinţii. Ceilalţi mârâiau.

„Mârâiau?“

Ea se uită mai întâi la ei, apoi la el.

— Irial, nu? Asta-i numele tău. De la Rabbit…

El păşi în spatele ei, o cuprinse cu mâinile de mijloc şi o trase spre pieptul lui. Nu înțelegea de ce dansa cu el, de fapt, de ce încă mai dansa. Voia să plece de pe ringul de dans, să-i găsească pe Niall, pe Seth şi să plece, dar nu putea să se îndepărteze de muzică.

„Sau de el."

Mintea îi juca feste cu imagini ciudate – rechini care înotau spre ea, maşini pe cale de a se răsturna în calea ei, colți înfigându-i-se în piele, aripi întunecate care o cuprindeau, ca să o mângâie. Undeva, într-un colțişor al minții, ea era conştientă că trebuie să se îndepărteze de el, dar nu o făcea, nu putea să o facă. Avusese aceeaşi senzație atunci când îl văzuse prima dată: ca şi cum ar fi fost gata să-l urmeze oriunde ar fi vrut el. Nu era un sentiment plăcut.

Irial o strângea la pieptul lui, ținând-o strâns lipită de el în timp ce-şi potrivea mişcările după mişcările trupului ei. K; i nu voia să-i placă, dar îi plăcea. Pentru prima dată în câteva luni, vâjâitul fricii care era întotdeauna aproape de suprafață se potoli complet, ca şi cum nu ar fi fost niciodată. Liniştea aceasta era destul pentru ca ea să-şi dorească să fie alături de Irial. O făcea sa se simtă bine – firesc, ca şi cum urâțenia de care era invadată şi cu care se lupta constant ca să nu o simtă dispăruse undeva departe atunci când el o luase în brațele sale. Mâinile lui erau pe pielea ei, sub marginea bluzei. Ea nu-l cunoştea, dar nu putea găsi niciun cuvânt care să-l facă să se oprească. Sau să înceapă.

Râzând încetişor, el îşi puse mâinile pe şoldurile ei, degetele lui apăsându-i cu putere pielea.

— Fermecătoarea Fată a Umbrelor. A mea aproape în întregime…

— Nu sunt sigură că ştiu cine crezi tu că sunt, dar nu sunt eu aceea. Ea se trase înapoi cu un efort ridicol de mare. Se simțea ca un animal încolțit. Şi nu sunt a ta, spuse ea împingându-l.

— Eşti a mea – îi prinse mâna în mâna lui în timp ce ea îl împingea furioasă – şi voi avea grijă de tine aşa cum trebuie.

Camera păru că se schimbă, că se balansează, iar ea nu voia

decât să fugă. Clătină din cap cu efort şi spuse:
— Nu, nu sunt. Lasă-mă!
În clipa următoare, Niall era lângă ei. Nu rosti decât:
— Opreşte-te!
Irial îşi apăsă buzele peste buzele lui Leslie într-un sărut prelungit, cu gura deschisă.
Nu-i plăcea, dar nu s-ar fi retras din braţele lui pentru nimic pe lume. Furia ei se transformă în ceva teritorial. O cuprinse o dorinţă duală: de a rezista fiind pretinsă ca proprietate şi de a pretinde că el era al ei. Irial păşi înapoi privind-o lung ca şi cum ei ar fi fost singuri acolo.
— Curând, Leslie.
Îl privi doar, nefiind sigură dacă dorea să-l împingă deoparte sau să-l tragă mai aproape de ea. „Asta nu sunt eu. Eu nu sunt… cum?“ Nu găsea cuvinte pentru asta.
Niall îi privea, şi lângă el stăteau toţi tipii cu şuviţe şi un grup mai mare pe care ea nu-l observase mai devreme. „De unde apăruseră toţi?“ Clubul păruse în mare parte gol mai devreme; acum, era plin. Şi niciunul dintre cei de acolo nu părea prea binevoitor.
Niall încercă să o tragă în spatele său, şoptindu-i:
— Vino, îndepărtează-te de el!
Dar Irial îşi strecură mâinile în jurul taliei lui Leslie. Degetele lui alunecară sub marginea bluzei ei, ca să-i atingă pielea. Privirea i se înceţoşă de plăcere simţind acea atingere întâmplătoare – nici furie, nici frică, doar dorinţă.
Irial îi spuse lui Niall:
— Doar nu credeai că e a ta. La fel ca în vremurile bune. Tu le găseşti, iar eu le iau.
Leslie clipi, încercând să se concentreze, încercând a-şi aminti ce ar fi trebuit să facă. Ar fi trebuit să se teamă. Ar fi trebuit să fie furioasă… sau aşa ceva. Nu ar fi trebuit să privească spre gura lui Irial. Se împletici în timp ce încerca să se îndepărteze de el.
Niall era nervos. Leslie putea să jure că ochii lui fulgerau cu adevărat. El se apropie de Irial cu pumnii strânşi, de parcă ar fi vrut să-l lovească. Dar nu-l lovi. Doar îi strecură printre dinţi:

— Nu te apropia de ea! Tu eşti…

— Vezi-ţi de treaba ta, băiete! Tu nu ai nicio putere asupra mea sau asupra a ceea ce-mi aparţine. Am înţeles cât se poate de clar care sunt sentimentele tale în această privinţă. Irial o trase pe Leslie mai aproape până ce ajunse exact în acelaşi loc în care fusese atunci când dansase cu el, în braţele lui şi înspăimântător de incapabilă – fără să dorească – să se mişte.

Chipul ei era roşu ca focul, dar nu se putu mişca preţ de câteva secunde.

— Nu, spuse ea străduindu-se să vorbească. Lasă-mă!

Apoi, Niall făcu un pas înainte.

— Las-o în pace! Ochii lui chiar fulgerau. Este o prietenă a curţii noastre, a lui Aislinn, a mea. Niall se apropie de Irial cât de mult se putea fără să-l atingă.

„Curte?"

— Iubita mea cerută de familia ta? Irial o smuci, astfel că erau acum faţă în faţă, iar el o privea ca şi cum pe pielea ei ar fi fost scrise nişte secrete. Ea nu a fost cerută de ai tăi.

„Cerută?" Leslie se uită la el, la Niall, la străinii din jurul ei. „Asta nu este lumea mea."

— Dă-mi drumul, zise ea. Vocea ei nu era puternică, dar era prezentă.

Iar el o lăsă. Îi dădu drumul şi se îndepărtă de ea atât de iute, încât trebui să-l apuce de braţ, ca să nu cadă pe podea. Se simţea umilită.

— Scoate-o de aici, spuse Niall. De undeva din mulţimea care era în spatele lui, Seth se apropie. Se întinse să o ia de mână, o mişcare neobişnuit de prietenoasă pentru el, şi o trase departe de Irial.

— Curând, iubito, rosti din nou Irial în vreme ce făcu o plecăciune în faţa ei îndoindu-se din talie.

Leslie tremura. Dacă picioarele ar mai fi ţinut-o, ar fi ieşit în fugă din club. În schimb, tot ce putea face era să plece împleticindu-se alături de Seth.

Capitolul 13

Leslie şi Seth trecuseră de mai multe străzi până când ea se simţi în stare să se uite la el. Nu erau prieteni – asta fusese alegerea lui –, dar ea totuşi avea încredere mai mare în el decât în mulţi alţi băieţi. Fata îi aprecia încă punctul de vedere.

Erau aproape de Comix Connection când ea se hotărî să vorbească.

— Îmi pare rău.

Îl privise în timp ce rostea aceste cuvinte, dar se uită imediat în altă parte la vederea furiei de pe chipul lui. Îşi ţinea degetele strânse, dar pumnii lui nu erau încordaţi. Nu i-ar fi făcut niciun rău – Seth nu era aşa –, dar ea totuşi se feri când el se întinse spre ea şi o prinse de încheietura mâinii.

— Pentru ce îţi pare rău? El ridică o sprânceană.

Ea se opri din mers.

— Pentru că am făcut o scenă, pentru că m-am purtat ca o mare târfă în faţa ta şi în faţa lui Niall, pentru…

— Opreşte-te! Seth clătină din cap. Nu a fost vina ta. Irial a fost problema. Doar… doar fereşte-te de el dacă-l vezi vreodată venind în calea ta, bine? Dacă poţi, e de ajuns doar să pleci. Nu fugi, doar scapă de el.

Fără să spună vreun cuvânt, ea încuviinţă cu un gest din cap, iar Seth îşi retrase mâna. Ca şi la Rath, Leslie era sigură că el ştia lucruri despre care nu avea de gând să vorbească. „E

vorba de vreo bandă?” Nu auzise de găşti în Huntsdale, dar asta nu însemna că nu existau. Orice ar fi ştiut Seth, el nu vorbea, iar ea nu ştia cum să întrebe. În schimb, spuse doar:

— Unde mergi acum?

— Noi mergem acasă la mine.

— Noi?

— Ai vreun alt loc sigur unde să mergi înainte de a pleca la lucru? Vocea lui era amabilă, dar ea era sigură că asta nu era cu adevărat o întrebare.

— Nu, zise ea întorcându-şi faţa la vederea acelei expresii mult-prea-cunoscătoare a chipului său.

Nu mai spuse nimic altceva, dar ea văzuse compătimirea din ochii lui. Şi, în acel moment, fu sigură că el – deci şi Aislinn – ştia ce lucruri murdare se întâmplau acasă la ea. Ştiau deci că ea îi minţise pe ei şi pe toţi ceilalţi.

Fata trase aer adânc în piept şi spuse:

— Ren e probabil acolo, deci… ştii şi tu, casa mea nu e tocmai cel mai sigur loc.

Seth încuviinţă din cap.

— Eşti întotdeauna bine-venită să tragi la mine acasă dacă ai nevoie.

Ea încercă să pară amuzată de această idee.

— Nu e…

El îşi ridică o sprânceană.

Iar ea oftă şi încetă să mai mintă.

— Voi ţine minte asta.

— Vrei să vorbim?

— Nu. Nu astăzi. Poate mai târziu. Clipi ascunzându-şi lacrimile. Ash ştie deci?

— Că Ren te loveşte sau despre ce s-a întâmplat cu furnizorul lui?

— Da. Simţea că-i vine să vomite. Despre ambele lucruri, cred.

— Ştie. Ştii, ea a fost acolo, la locul nepotrivit. Nu la fel, nu ca şi… El se opri. Nu o îmbrăţişă şi nu făcu niciunul dintre acele gesturi emoţionante de apropiere pe care le-ar fi făcut mulţi, gesturi care ar fi făcut-o să-şi piardă încrederea.

— Sigur. Leslie îşi încrucişă mâinile la piept, simţind că problemele din lumea ei îşi aveau soluţia undeva în adâncul sufletului şi ştiind că nu putea să le rezolve.

„De când ştiu ei oare?“

Seth înghiţi sonor înainte de a adăuga:

— Va afla şi de Irial, de asemenea. Poţi să stai de vorbă cu ea.

— Aşa cum vorbeşte ea cu mine? Leslie îi susţinu privirea surprinsă.

— Nu e treaba mea de altfel, dar… Îşi muşcă inelul din buză şi-l roti în gură. Se uită la ea preţ de câteva clipe înainte de a spune:

— V-aţi simţi amândouă mai bine dacă aţi începe să fiţi sincere una cu alta.

Panica începu să crească în interiorul ei, un balon negru care o făcea să-şi simtă gâtul înţepenit. „Aşa cum simţise când mâinile lor… Nu.“ Ea nu se gândea la asta, nu ar fi trebuit să se gândească la asta. În ultimul timp, senzaţiile îngrozitoare fuseseră atât de departe. Îşi dorea să fi rămas aşa, departe de ea. Îşi dorea să fie cuprinsă de insensibilitate. Începu sa meargă mai repede, aproape să fugă, picioarele ei bătând trotuarul cu un răpăit constant.

„Dacă aş putea scăpa de aceste amintiri…“ Nu putea, dar era mai bine să creadă că inima ei gonea din cauză că fugea, şi nu din cauza terorii ascunse în amintirile ei. Începu să fugă.

Şi Seth fugea alături de ea fără să şovăie, nu în urma sau în faţa ei, ci potrivindu-şi paşii după ai ei. Nu încercă s-o oprească şi nici să o facă să vorbească. Doar fugea alături de ea, de parcă să alergi pe străzi era ceva absolut normal.

Ajunseră la capătul depoului feroviar, acolo unde locuia el, înainte de a se gândi că trebuie să se oprească. Respirând adânc, ea se uită lung la una dintre clădirile înnegrite de foc de peste drum. Stând acolo, pe iarba care nu ar fi trebuit să crească în zona aceea murdară a depoului, ea se întări singură pentru conversaţia pe care nu voia să o aibă. Întrebă numai:

— Deci cum… ce… cât de mult ştii?

— Am auzit că Ren ţi-a întins o cursă, ca să scape de

necazuri.

„Mâini, vânătăi, râs deşănţat, mirosul dulce şi greţos al cocainei, vocile, vocea lui Ren, sângerare. Lăsă amintirile să o inunde. Eu nu m-am înecat. Eu nu am fost zdrobită."

Seth nu se uită în altă parte şi nu se clinti.

Şi nici ea. Poate că ţipa când coşmarurile o copleşeau, dar nu neapărat, nu atunci când era trează.

Fata îşi lăsă capul pe spate şi se strădui să-şi controleze vocea.

— Am supravieţuit.

— Aşa e. Cheile lui Seth zornăiră în timp ce le scutura, ca să dea peste cheia de la uşă. Dar, dacă fiecare dintre noi ar fi ştiut cât de prost stăteau lucrurile înainte ca Ren să-i lase… El se opri, părând mâhnit. Noi nu am ştiut nimic. Eram atât de prinşi cu… tot felul de lucruri şi…

Leslie se întoarse cu spatele la el. Nu… nu putea… să spună nimic. Stătea în continuare cu spatele la el. Uşa se auzi deschizându-se, dar nu se trânti, ceea ce însemna că el stătea acolo aşteptând.

Tuşi uşor, ca să-şi dreagă glasul, dar vocea ei părea la fel de îngrozită precum era.

— Vin imediat. Am nevoie doar de o secundă.

Aruncă o privire în direcţia lui, dar el privea în gol, în spatele ei.

— Vin şi eu imediat, spuse ea din nou.

Singurul răspuns fu zgomotul care se auzi când uşa se închise uşor în urma lui.

Se aşeză pe jos, în faţa vagonului de tren în care locuia Seth şi începu să studieze cu atenţie desenele care decorau pereţii acestuia. Erau de diferite feluri, de la desene animate la desene abstracte ameţitoare, ale căror contururi încercă să le urmărească, dar nu le putu distinge clar, concentrându-se asupra culorilor, artei ori asupra oricărui alt lucru numai ca să nu se mai gândească la amintirile pe care nu voia să le înfrunte.

„Am supravieţuit. Încă fac asta. Şi nu mi se va mai întâmpla din nou."

Suferea însă, ştiind că prietenii ei, oameni pe care-i respecta, ştiau ce-i făcuseră ei. Logica spunea că nu ar fi trebuit să se simtă stânjenită, dar era.

„Este dureros.“ Dar nu voia să se lase copleşită. Se ridică în picioare şi-şi trecu o mână peste una dintre sculpturile metalice care parcă crescuseră pe lângă tren precum plantele. O strânse tare până ce marginile tăioase ale metalului îi intrară în palmă, până ce sângele începu să i se scurgă printre degete şi să picure pe pământ, până ce durerea din palmă o făcu să se gândească la prezent, nu la momentele de atunci, nu la alte suferinţe care să o facă să se ghemuiască plângând în hohote.

„Gândeşte-te la acest sentiment, la acest loc. Îşi deschise mâna, privind tăietura lungă din palmă şi celelalte tăieturi mai mici din degetele ei. Gândeşte-te la prezent.“

Acum, era în siguranţă. Era mult mai în siguranţă acum decât în alte zile.

Deschise uşa şi intră, strângându-şi mâna din nou, ca sângele să nu-i picure pe podea. Seth era aşezat pe unul dintre ciudatele scaune curbate din partea din faţă a vagonului de tren. Şarpele lui boa stătea încolăcit în poala lui, o parte mai groasă din corpul reptilei atârnând până pe podea precum tivul destrămat al unei pături.

— Mă întorc imediat, spuse ea în timp ce trecu de el spre următorul vagon, acolo unde se aflau mica lui baie şi dormitorul. Aproape că-şi închipuia că Seth nu observase felul în care îşi ţinea ea mâna.

Apoi, el strigă:

— Sunt pansamente în cutia albastră de pe podea, dacă ai nevoie. Ar trebui să mai fie şi ceva antibiotice.

— În regulă. Fata îşi spălă mâna în apa rece şi luă şi nişte hârtie igienică pe care o puse pe rană. Nu voia să-şi şteargă mâna încă sângerândă de prosoapele lui Seth. După ce se bandajă, se întoarse.

— Te simţi mai bine? Se juca din nou cu inelul din buză.

Aislinn spusese că obiceiul lui Seth de a-şi muşca inelul din buză era doar un şiretlic pentru a trage de timp – nu că Aislinn ar fi fost genul care să răspândească secrete încoace şi-n colo,

dar ea părea să găsească fascinant tot ce era în legătură cu Seth. Leslie zâmbi puţin gândindu-se la ei. Aislinn şi Seth împărtăşeau ceva real, ceva special. Poate că aşa ceva nu era uşor de găsit, dar era posibil.

— Puţin, spuse Leslie aşezându-se pe canapeaua ponosită a lui Seth. Ar fi trebuit probabil să curăţ şi ăăă… sculptura metalică.

— Mai târziu. El făcu un semn către pătură pe care o pusese la capătul canapelei. Ar trebui să tragi un pui de somn. Aici sau acolo – arătă el spre holul care ducea la camera lui –, oriunde te simţi confortabil. Este un zăvor la uşă.

— De ce eşti atât de drăguţ? Se uită fix la el urând faptul că trebuia să întrebe asta, dar având nevoie să afle.

— Tu eşti prietena lui Aislinn. Eşti şi prietena mea acum. Arăta ca un înţelept trăsnit, şezând în ciudatul lui scaun, cu un şarpe boa în poală şi cu o grămadă de cărţi vechi lângă el. În parte, era o iluzie creată de detaliile supranaturale, dar nu în întregime. Felul în care o urmărea pe ea, felul în care pândea uşa. El ştia ce fel de oameni aşteptau acolo, afară.

Ea încercă să trateze totul cu uşurinţă.

— Deci, suntem prieteni, hm? Când s-a întâmplat asta? Seth nu râse. Se uită fix la ea pentru o clipă, mângâind şarpele pe cap în timp ce acesta aluneca spre umărul lui. Apoi, spuse:

— Atunci când mi-am dat seama că tu nu eşti o ratată, ca Ren, ci eşti victima lui. Eşti un om bun, Leslie. Oamenii buni merită să fie ajutaţi.

Nu putea cu niciun chip să trateze asta cu uşurinţă. Leslie se uită în altă parte.

Niciunul dintre ei nu spuse nimic vreme de câteva secunde. În cele din urmă, ea luă pătura şi se ridică.

— Eşti sigur că nu te deranjează să rămân dincolo?

— Încuie uşa. Asta nu-mi va răni sentimentele, iar tu vei dormi mai bine.

Ea încuviinţă din cap şi se duse în cealaltă încăpere. Când ajunse în hol, se opri şi rosti:

— Mulţumesc.

— Încearcă să dormi. Mai târziu, va trebui să stai de vorbă

cu Ash. Sunt şi alte lucruri… Se opri şi oftă. Ea ar trebui să fie cea care să ţi le spună. Bine?

— Bine. Leslie nu-şi putea imagina ce fel de lucruri ar fi putut Aislinn să-i zică, lucruri care să fi fost îngrozitoare sau mai ciudate decât cele de care Leslie aflase deja, dar se simţea iritată de tonul vocii lui Seth. Adăugă:

— Mai târziu. Nu în noaptea asta.

— Curând, insistă Seth.

— Da, curând. Promit. Apoi, fata închise uşa camerei lui Seth şi puse zăvorul, urând faptul că se simţea silită să facă asta, dar fiind conştientă că avea să se simtă mai în siguranţă cu zăvorul pus.

Se lungi în patul lui Seth fără să tragă cuvertura, ci înfăşurându-se în pătura pe care i-o dăduse băiatul. Stătea culcată acolo, în camera aceea întunecată şi încerca să se concentreze să se gândească la Niall, la cât de atent o ţinuse în timp ce dansa cu el, la râsul lui delicat lângă gâtul ei.

Dar nu Niall a fost cel pe care-l visă când adormi, ci pe Irial. Şi acela nu era un vis. Era un coşmar care rivaliza cu cele mai rele pe care le avusese: ochii lui Irial privind-o pătrunzător de pe chipurile bărbaţilor care o violaseră, de pe chipurile celor care o ţintuiseră la pământ ca să facă lucruri pentru care cuvântul „viol“ părea mult prea blând.

Era vocea lui cea care îşi găsea ecou în mintea ei în vreme ce ea se lupta să se trezească şi nu putea.

— În curând, dragostea inimii mele, şopti el cu gurile celorlalţi bărbaţi. Curând, vom fi împreună.

Capitolul 14

În vreme ce Regele Verii îl căuta în altă parte, Irial pleca spre locul în care era cel mai probabil să-i găsească pe favoriţii curţii, la Rath and Ruins. „Mai bine să-l las pe Keenan să fiarbă puţin înainte de întâlnire.“ Cu cât intrau mai mult în panică Regele şi Regina Verii, cu atât mai emoţionaţi ar fi fost, iar lui Irial i-ar fi prins bine o masă bună. Între timp, el avea să se bucure urmărindu-l pe Niall arătându-şi posesiv colţii pentru Leslie, aşa cum nu prea se obişnuia la Curtea Verii.

Era de înţeles faptul că Gancanagh se simţea deja atras de Leslie. Legătura ei din ce în ce mai strânsă cu Irial era destul ca să o facă ispititoare pentru oricine de la Curtea Întunericului. Poate că refuzase Niall cu foarte mulţi ani în urmă Curtea Întunericului, dar încă exista o legătură între el şi cei de la această curte. Era curtea de care aparţinea de drept, indiferent dacă alegea sau nu să o accepte.

„Ca şi Leslie.“ Poate că ea nu ştia acest lucru, poate că nu-l înţelegea, dar ceva în interiorul ei recunoscuse în Irial perechea potrivită. Ea îl alesese. Nici măcar călătoriile cu Câinii de Vânătoare ai lui Gabriel nu erau atât de satisfăcătoare ca ideea că micuţa muritoare avea să fie în curând a lui, precum certitudinea ca el urma să o folosească drept canal care să-l ajute să absoarbă pe nerăsuflate toate emoţiile muritorilor. Dozele mici şi aromele de hărţuire pe

care el deja fusese în stare să le extragă prin intermediul ei erau un început grozav, care promitea mult pentru ce avea să urmeze în curând. Curtea Întunericului se hrănise doar prin intermediul zânelor de atât de multă vreme, încât a se hrăni prin intermediul muritorilor păruse ceva pierdut pentru ei – până ce Rabbit începuse să facă transferurile de cerneală. Atât de multe lucruri aveau să se schimbe în bine odată ce transferul de cerneală s-ar fi încheiat. „Şi s-ar putea ca ea să fie destul de puternică să-i facă faţă." Acum, el trebuia doar să aştepte, să rabde tot acest timp, să-şi umple orele care mai rămăseseră până când ea avea să fie a lui în întregime.

Alene, Irial căută să-l enerveze pe Niall:

— Nu ar fi trebuit să ai un paznic sau ceva de genul ăsta, băiete?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru. Expresia lui Niall şi tonul vocii lui erau dispreţuitoare, dar emoţiile îi erau în curgere liberă. De-a lungul anilor, Gancanagh nu încetase să-şi facă griji în legătură cu Irial, mai ales atunci când acesta era mulţumit – deşi Niall nu ar fi spus asta niciodată cu voce tare – şi ceva anume făcuse ca această îngrijorare să devină mult mai accentuată decât de obicei. Irial îşi spuse în sinea lui să nu uite să-i ceară lui Gabriel să cerceteze această problemă.

— Un rege înţelept are gărzi, adăugă Niall. Neliniştea lui avea acum o doză de groază în adevăratul sens al cuvântului.

— Vrei să spui un rege slab. Regele Întunericului nu are nevoie de atâta dădăceală. Irial se concentra asupra noii sale descoperiri: Niall se lăsase prea uşor provocat de data asta, iar Irial îl îndrăgea mult prea mult. În cel mai bun caz, era un răsfăţ dulce-amărui să guste emoţiile lui Niall.

Una dintre chelneriţe, un spirit cu nişte ochi în care străluceau semiluni, se opri. „Una dintre rudele lui Far Dorcha." Zâna morţii nu hoinărea de obicei printre membrii atât de fericiţi ai Curţii Verii. Aici era o altă distracţie grozavă. Îi făcu semn să se apropie.

— Draga mea?

Ea se uită la puii de lei, la gărzile-măceş şi la faţa strălucitoare a lui Niall fără să fie neliniştită, ci doar ca să-şi

dea seama unde erau. Spiritele puteau să-şi poarte de grijă în aproape orice conflict: nimeni nu scăpa de îmbrăţişarea morţii, nu dacă moartea te dorea cu adevărat.

— Irial? Vocea spiritului alunecă prin aer la fel de reconfortantă pe limba lui precum o picătură de lună, la fel de apăsătoare ca pământul dintr-un cimitir.

— Vrei sa mi aduci şi mie nişte ceai fierbinte – Irial făcu un gest scurt cu primele două degete – cu numai un strop de miere în el?

După ce făcu o reverenţă adâncă în faţa lui, ea se îndepărtă plutind pe lângă grupul de zâne şi dispăru în spatele barului.

„Ar fi minunată acasă." Poate că ar fi dornică să umble.

Zâmbind alene spre grupul de zâne care îl priveau furioase, Irial o urmă. Nimeni nu se puse în calea lui. Nu ar fi îndrăznit să facă asta. Poate că nu era el regele lor, dar era rege. Ei nu l-ar… nu l-ar fi putut… ataca sau împiedica, indiferent cât de multe dintre simţurile lor delicate ar fi ofensat.

Micul spirit puse ceaiul lui Irial pe placa lucioasă de obsidian, acelaşi material din care era făcut barul. El îşi trase un scaun şi-l aşeză astfel încât să stea cu spatele la gărzile de la Curtea Verii. Apoi, îşi îndreptă atenţia asupra spiritului.

— Scumpo, ce cauţi tu aici, în mulţimea asta?

— Aici e acasă. Ea îi atinse încheietura mâinii cu degete jilave ca un mormânt.

Spre deosebire de restul zânelor din club sau de pe străzi, spiritul era imun la puterea lui Irial: el nu i-ar fi putut provoca niciun fel de teamă. Dar ea putea să extragă teamă din alţii: ceea ce-i speria la dânsa era un fel de frumuseţe dezagreabilă de care toţi se temeau… şi după care tânjeau câteodată.

— Crezi că aici e locul tău sau asta a fost alegerea ta? insinuă el incapabil sa reziste tentaţiei de a o hărţui – şi de ce nu, dacă ea reprezenta o asemenea achiziţie pentru zânele lui.

Ea râse şi ceva destul de asemănător cu senzaţia că nişte viermi îi alunecă prin vene îl asaltă.

— Ai grijă, spuse ea cu vocea aceea ca o felie de lună. Sunt puţini cei care nu au auzit de obiceiurile curţii tale.

El se încordă pentru o clipă, privind-o atent prin culorile

curcubeului care pâlpâiau în barul de obsidian. Printre razele violet care erau reflectate de piatră şi luminile albastre ale barului, ea arăta mult mai înfricoşător decât multe dintre zânele lui în zilele lor cele mai bune. Şi-i aducea lui frică, cu toate lucrurile pe care le ştia. De-a lungul secolelor dominate de cruzimea Beirei, apetitul greu de satisfăcut al Curţii Întunericului nu fusese greu de ascuns. Violenţa, depravarea, teroarea, dorinţa carnală, mânia – toate mâncărurile lor preferate se găseau din abundenţă, plutind chiar în aerul pe care-l respirau. Aceste noi zile de pace din ce în ce mai stabilă distruseseră aceste lucruri şi impuneau o vânătoare mult mai atentă.

Spiritul se aplecă şi-şi apăsă buzele pe urechea lui. Chiar dacă el ştia prea bine ce se întâmplă, imaginile unor şerpi se încolăceau pe pielea lui în timp ce ea şopti:

— Secrete din mormânt, Irial. Noi nu uităm şi nici nu trecem cu vederea aşa cum fac cei plini de veselie. Apoi, se trase îndărăt, luându-şi cu ea şi senzaţia pe care o provocau târâtoarele şi, oferindu-i lui Irial un zâmbet sincer şi răscolitor, mai adăugă: şi nici nu suntem atât de guralivi.

— Într-adevăr. O să-mi aduc aminte de asta, draga mea. El nu privi în spate, dar ştia că toţi cei de faţă urmăriseră scena, la fel cum ştia şi faptul că niciunul dintre ei nu ar fi întrebat spiritul ce spusese. Să afle secretele unei zâne a morţii însemna pentru orice zână să rişte să plătească un preţ prea mare. El spuse doar:

— Oferta rămâne valabilă în caz că vei vrea vreodată să pleci.

— Sunt mulţumită aici. Fă ce trebuie să faci înainte să sosească regele. Am obligaţii de îndeplinit. Se îndepărtă, ca să şteargă barul cu o cârpă care arăta ca o bucată dintr-un giulgiu.

„Ea ar fi într-adevăr un premiu pe cinste."

Dar privirea pe care i-o aruncase spunea clar că ea găsea întreaga situaţie mai mult amuzantă decât convingătoare. Rudele lui Far Dorcha nu s-ar fi putut organiza în interiorul unei curţi, însă nici nu aveau nevoie de aşa ceva. Zânele morţii

intrau nestingherite în orice casă, fiind departe de certurile şi nebuniile de la curţi, părând să-şi bată joc de toate acestea. Dacă ar fi amuzat-o destul, poate ar fi binevoit să-i viziteze casa într-o bună zi. Faptul că alesese să rămână la curtea lui Keenan spunea multe despre tânărul rege.

Oricum, asta nu schimba ceea ce-i trebuia lui Irial, ceea ce urma să găsească: hrana zilnică. El mai rămase acolo, tachinându-le pe celelalte chelneriţe, incitând privirile feroce ale puilor de lup şi pe bărbaţii-măceş. În cele din urmă, chelneriţele începură să-l privească printre gene, foarte obosite; gărzile rămăseseră în alertă şi erau pline de furie, uitându-se urât la el. Tentaţiile combinate ale întunericului – violenţa şi dorinţa carnală – spre care erau atraşi membrii grupului tot nu erau destule pentru a-i oferi o masă în toată regula, dar îi astâmpăraseră foamea.

El oftă, urând faptul că-i simţea lipsa ultimei Regine a Iernii – nu neapărat lipsa ei, ci lipsa hranei pe care i-o oferise ea în toţi acei ani. Preţul ei fusese dureros, chiar şi după standardele Zânelor Întunericului, dar, de la moartea ei, el nu mai avusese parte decât rareori de o masă decentă. Schimbul de cerneală cu Leslie avea să modifice acest lucru.

„Poate voi obţine şi de la Curtea Verii o bucată bună de haos."

Cu acest gând fericit, el se ridică şi-şi înclină capul în faţa spiritului care stătea acum atentă, în aşteptare:

— Draga mea!

Cu o expresie la fel de lipsită de emoţii precum cea pe care o avea când sosise, ea făcu o reverenţă.

Irial se întoarse spre Niall şi spre gărzile care îl priveau cu mânie.

— Spune-i regişorului că o să ne vedem mâine.

Niall încuviinţă, silit de credinţa faţă de regele său să treacă peste cuvinte, silit de lege să tolereze prezenţa unui alt regent, numai dacă asta nu ar fi fost o ameninţare pentru regele şi regina lui.

Şi ura acest lucru.

Irial îşi împinse scaunul la loc şi se apropie de Niall.

Făcându-i cu ochiul, îi şopti:

— Cred că mă duc să văd dacă pot găsi bucăţica aceea bună care a fost mai devreme aici şi cu care am dansat. Drăguţă fiinţă, nu?

Emoţiile lui Niall izbucniră, gelozia amestecându-se cu simţul proprietăţii şi cu dorinţa mistuitoare. Deşi nu lăsă să se vadă asta în faţa lui Niall, Irial putea să guste amestecul acesta. „E ca scorţişoara." Niall fusese întotdeauna o distracţie pe cinste.

Râzând, Irial ieşi din club simţindu-se aproape satisfăcut de ziua aceea care se dovedise a fi surprinzător de bună.

CAPITOLUL 15

Până la plecarea lui Irial, Niall fusese sigur că Regele Întunericului va încerca să o vadă din nou pe Leslie – chiar şi numai pentru a-l provoca pe Keenan. „Sau pe mine." Irial nu s-ar fi răzbunat pe Niall pentru că refuzase oferta de a-i fi succesor, dar amândoi ştiau că era o insultă de neiertat. Leslie era de două ori vulnerabilă: pentru că era prietena lui Aislinn şi pentru că era… ce era pentru el? Nu era iubita lui, dar poate prietena lui – asta era ceva ce-i putea fi el. Niall putea să se bucure de compania ei, putea să fie aproape de ea; el putea avea tot ce şi-ar fi dorit – cu excepţia unui singur lucru. „Dacă ar fi ferită de rău…" Cel mai bun lucru la care putea spera Niall era ca drumurile lui Leslie să nu se mai încrucişeze vreodată cu drumurile lui Irial. „Să speri nu e destul."

Agitaţia de la uşă anunţă sosirea lui Aislinn şi a lui Keenan.

— Unde este Seth? Keenan nu traversase camera înainte de a pune această întrebare care avea cea mai mare importanţă pentru curte. Este în siguranţă?

Aislinn nu era lângă Keenan. Se oprise intenţionat la puii de lei, ca să-i permită lui Keenan să vorbească mai întâi cu Niall. Era un şiretlic stângaci, dar avea să-i dea regelui un răgaz.

— I-am spus să plece de aici împreună cu Leslie. Bine păziţi, dar… Niall se opri în timp ce Regina Verii se apropie, cu pielea strălucind de supărare. Regina mea!

El se înclină scurt în faţa ei.

Ea îl ignoră, având ochi numai pentru Keenan.

— Începe să devină enervant, Keenan.

— Eu… Regele Verii oftă. Dacă Seth ar fi în primejdie, eu aş vrea să-l protejez…

Ea se întoarse spre Niall.

— Este în pericol?

Niall îşi păstră neschimbată expresia feţei în timp ce le spunea:

— Din fericire, Seth nu a atras atenţia Regelui Întunericului, dar Leslie a făcut-o.

— Leslie? repetă Aislinn. Era albă la faţă. Asta e a treia oară când o întâlneşte, dar nu m-am gândit… el nici nu i-a dat atenţie la salonul lui Rabbit şi era indiferent la Verlaine’s, iar ea a spus că el nu a fost… Sunt o proastă. Eu… Nu mai contează. Clătină din cap şi reveni la subiect. Ce s-a întâmplat?

— Seth a scos-o pe Leslie de aici. Gărzile i-au urmat, dar… El nu se mai uită la Aislinn, ci la Keenan, sperând că secolele în care fuseseră alături aveau să cântărească mai greu în favoarea lui. Lasă-mă să stau mai aproape de ea până ce Irial va pleca din nou. Eu nu pot să mă ating de el, dar el are…

Niall nu putea să o spună, nici măcar acum, după tot ce se întâmplase, nu-i plăcea să recunoască faptul că Irial mai avea şi momente în care era binevoitor.

O expresie de compasiune trecu o clipă pe faţa lui Keenan, dar nu-l întrebă nimic. Nu-i atrase atenţia lui Niall că păşeşte pe un teren nesigur. Doar făcu un semn cu capul, aprobator.

Aislinn vorbi politicos:

— Ea este deja interesată de tine, Niall. Nu vreau să-şi piardă viaţa de muritoare din cauza unei pasiuni trecătoare.

Era un avertisment. Niall ştia asta, dar el fusese zână de mult timp, cu mult înainte ca Aislinn să se fi născut. Sperând că Keenan nu va interveni, el întrebă:

— Care sunt condiţiile tale?

— Condiţiile mele? Ea se uită la Keenan.

— Condiţiile în care se poate duce la ea, clarifică Keenan.

— Nimic nu e simplu vreodată, nu-i aşa? Aislinn îşi aranjă

şuviţele aurii cu umbre întunecate, arătând ca un fel de zeitate atotputernică, aşa cum le considerau odată muritorii pe zânele de la curte.

— Voi fi de acord cu orice îmi vei cere dacă mă vei lăsa să o protejez. Niall se uita la Aislinn, dar vorbea şi cu Keenan în acelaşi timp. Nu cer atât de mult.

Aislinn făcu câţiva paşi îndepărtându-se de ei. Pentru o nouă regină a zânelor, ea se descurca excepţional de bine, dar Keenan şi Niall fuseseră împreună la curte de secole. Existau anumite deprinderi, legi, tradiţii pe care Aislinn nu putea să înceapă a le înţelege atât de repede.

Niall îl privi pe regele său în vreme ce Aislinn stătea cu spatele la ei. Keenan nu-i oferea nicio garanţie. În schimb, el îi vorbi încetişor lui Aislinn:

— Poţi pune condiţii privind prezenţa lui Niall în viaţa ei. El vrea să o protejeze pe fată, să aibă grijă să nu i se întâmple nimic. Eu îi voi permite să se ducă la ea.

— Deci eu trebuie doar să decid cât de mult se poate implica el în viaţa ei? Aislinn se uită de la Niall la Keenan, privirea ei atentă lăsând să se înţeleagă că ştia foarte bine că acea conversaţie avea anumite nuanţe ce ei îi scăpau.

— Exact, spuse Keenan. Niciunul dintre noi nu ar lăsa de bunăvoie un copil în mâinile celor de la Curtea Întunericului, dar, dacă Irial nu a adus niciun afront curţii noastre, nu e treaba noastră prin lege. Eu nu pot să fac nimic, cu excepţia cazului în care ar încălca legile.

Apoi, regele său plecă după ce-i spusese lui Niall ceea ce trebuia să ştie, ceea ce el deja ştia: Keenan nu avea de gând să acţioneze. Regele Verii nu era de acord cu preferinţele lui Irial, cu actele sale de cruzime sau cu orice se întâmpla în întunericul de la curtea lui Irial, dar asta nu însemna că era dispus să înceapă o luptă cu cealaltă curte, excepţie făcând cazul în care aceasta ar fi fost îndreptăţită prin lege. Acestea erau condiţiile lui, indiferent dacă le enunţase sau nu în timpul negocierilor.

Curtea Întunericului – ca oricare altă curte – avea puterea de a decide. Dacă Leslie ar fi aparţinut Curţii Verii, altfel ar fi

stat lucrurile. Dar ea nu aparţinea nimănui şi astfel era miza unui joc corect pentru orice zână care o dorea. Cu ani în urmă, Keenan le interzisese zânelor lui să colecteze muritori. Donia luase aceeaşi decizie atunci când se urcase pe tronul Reginei Iernii. Cu toate acestea, Curtea Întunericului nu avea asemenea scrupule. Muzicienii care erau tentanţi în mod special „muriseră tineri“ pentru lumea muritorilor. Artiştii plecaseră spre scene necunoscute. Lucrurile şocante, neobişnuite, ispititoare… dispăruseră pe furiş dintre plăcerile zânelor întunericului. Era o veche tradiţie, una pe care Irial o îngăduise întotdeauna zânelor de la curtea lui. Dacă el o voia doar pentru sine, Leslie nu avea apărare.

Niall căzu în genunchi în faţa reginei sale.

— Lasă-mă să-i spun despre noi. Te rog. Am să-i spun, iar ea îţi va jura credinţă. Ar fi în siguranţă atunci, inaccesibilă pentru el.

Regina Verii îşi muşcă buza. Aproape că bătea în retragere în faţa lui.

— Nu vreau ca prietenii să-mi fie supuşi. Nu am vrut să se întâmple nimic din toate astea…

— Tu nu ştii cum e Curtea Întunericului. Eu ştiu, îi spuse Niall reginei sale. Şi nu dorea sa ştie nici Leslie. Jenat, îşi atinse cicatricea de pe obraz. Zânele lui Irial îi făcuseră asta, ca să-i amintească de ei în fiecare zi.

— Vreau ca ea să stea departe de toate astea. Aislinn făcu un semn spre zânele care ţopăiau în club. Să aibă o viaţă normală. Nu vreau ca lumea aceasta să fie viaţa ei. A suferit deja atât de mult…

— Dacă o ia cu el, o va răni mult mai rău decât ai putea începe să înţelegi. Niall îi văzuse pe muritorii pe care zânele de la Curtea Întunericului îi duseseră la reşedinţa lor, îi văzuse după ce părăsiseră colina zânelor: inerţi în spitalele muritorilor, murmurând vorbe de neînţeles şi înfricoşaţi în fiecare oraş sau urlând în sanatorii.

Aislinn se uită în cealaltă parte a încăperii descoperind cu precizie locul în care Regele Verii stătea aşteptând. Îşi muşcă nervoasă buza de jos, iar el ştiu că se gândea la rugămintea lui

Niall.

Niall insistă:

— Dacă Irial a hotărât să o revendice, tu şi Keenan sunteţi singurii care îl puteţi opri. Eu nu-l pot atinge. El este rege. Dacă aţi invita-o la curtea voastră înaintea lui, dacă i-aţi cere să vă jure vouă loialitate…

— Se descurcă mai bine în ultima vreme, îl întrerupse Aislinn. Pare mai fericită şi mai stăpână pe ea, mai puternică. Nu vreau să o întorc din drum şi să-i complic viaţa cu această harababură… Poate că el doar se joacă cu noi.

— Ai risca în legătură cu acest lucru? Niall era înspăimântat de faptul că regina lui era atât de nechibzuită. Te rog, regina mea, lasă-mă să mă duc la ea! Dacă tu nu o vei aduce la curtea ta, lasă-mă să o protejez!

Keenan nu se apropie – stând la distanţă, arătând cât se poate de clar că regina era cea care trebuia să hotărască –, dar vorbi:

— Poate că e ceva ce nu ştim în legătură cu ea, vreun motiv pentru care Irial o urmăreşte. Şi, dacă nu ar exista, Niall ar fi totuşi acolo ca să încerce să o ţină departe de el, poate să o distragă ca să nu se ducă de bunăvoie la Irial.

Keenan îi susţinu privirea lui Niall. Deşi Aislinn nu putea să vadă, Keenan încuviinţă din cap spre Niall; regele îi acordase permisiunea, fusese de acord să acţioneze. Dar Niall avea încă nevoie ca Aislinn să-şi dea acordul.

— Ea e prietena ta, dar şi eu… am început să o îndrăgesc. Lasă-mă să o protejez până ce o va lăsa în pace! Aminteşte-ţi ce greu a fost pentru tine când Keenan te urmărea! Iar ea nu-l vede pe el, spre deosebire de tine care ne vedeai pe noi.

— Vreau să fie în siguranţă, departe de Irial – Aislinn se uită din nou la Keenan, privindu-l pe Regele Verii cu nişte ochi în care se citea ceva din vechea sa frică –, dar nu vreau să o văd prinsă în capcana acestei lumi.

— Chiar crezi că ai de ales? întrebă Keenan, vocea lui lăsând să se înţeleagă că el nu credea acest lucru. Tu ai vrut să păstrezi legătura cu lumea muritorilor. Acest lucru înseamnă să-ţi asumi nişte riscuri.

— Există întotdeauna şi alte soluţii. Regina Verii îşi îndreptă umerii. Oscilaţiile din voce, licărul de frică din ochii ei dispăruseră acum. Nu voi alege eu pentru ea.

Keenan nu o contrazise, cu toate că Niall îl cunoştea destul pentru a înțelege că şi el era de părere că opţiunile lui Leslie erau din ce în ce mai puţine. Diferenţa era că lui Keenan nu-i păsa: numai că el nu se putea implica în viaţa fiecărui muritor care era hărțuit de o zână. Această muritoare nu era atât de importantă pentru Keenan, nu în mod deosebit.

Cu toate acestea, pentru Niall ea conta mai mult decât oricare alta din viaţa lui. El întrebă:

— Care sunt condiţiile, regina mea?

— Nu ai voie să-i spui… despre mine, despre zâne sau ce eşti tu, de fapt. Trebuie să aflăm mai multe înainte de a face asta… Dacă ar fi o cale să o protejăm de lumea noastră, să o lăsăm să creadă în continuare altceva, am fi de acord. Aislinn îi urmări cu atenţie expresia feței, în mod evident pentru a-i vedea reacţia, încercând să evalueze înțelepciunea condiţiilor sale.

Oricum, Niall avea secole de experienţă. El se uită lung la ea, fără să clipească.

— Sunt de acord.

— Ai permisiunea să-i distragi atenţia, să-ţi petreci timpul cu ea, dar fără sex. Nu ai voie să te culci cu ea. Dacă interesul lui Irial dispare, tu vei ieşi din viaţa ei, spuse Aislinn.

Keenan interveni după aceste vorbe:

— Să nu începi vreun război fără acordul meu. Poate că ea e importantă pentru tine şi pentru Aislinn, dar nu voi merge la război pentru o muritoare.

„Ea e mai mult decât o simplă muritoare.“ Niall nu era sigur de ce era aşa şi nici dacă ar fi avut vreo importanţă. Totuşi, el încuviinţă din cap.

Apoi, Keenan, pe jumătate zâmbind, adăugă:

— Fii doar sincer cu tine însuţi, Niall! Aminteşte-ţi cine şi ce eşti tu!

Niall aproape că rămase cu gura căscată în faţa regelui său, dar petrecuse prea mult timp antrenându-se să-şi ascundă

emoţiile. El doar răsuflă uşurat. Aluziile lui Keenan erau în conflict direct cu dorinţele exprimate de Aislinn.

„El ştie ce sunt eu. Sunt dependent de muritoare, sunt cel care le părăseşte când ele sunt gata să spună sau să facă orice pentru a căpăta încă o atingere, încă o privire…“

Fără să înţeleagă aceste lucruri, Aislinn îl privi cu atenţie pe Niall, strălucind atât de orbitor încât niciun muritor nu s-ar fi putut uita la ea fără să sufere de durere. Mici oceane sclipeau în ochii ei, delfini spărgeau valurile acestor oceane tăind suprafaţa albastră.

— Acestea sunt condiţiile mele. Condiţiile noastre.

Niall luă mâna lui Aislinn şi o întoarse, ca să-şi apese buzele pe palma ei.

— Eşti o regină generoasă.

Aislinn îl lăsă să-i ţină mâna pentru o clipă, apoi îl trase la picioarele ei şi întrebă:

— De ce am senzaţia că am omis ceva important?

— Pentru că eşti, de asemenea, o regină înţeleaptă, doamna mea. El îşi apleacă încet capul în faţa ei, astfel că ea nu-i putea vedea expresia feţei.

Apoi, el părăsi clubul nedorind să piardă timp preţios ascultând toate celelalte condiţii pe care ea i le-ar fi putut impune: limite de timp, alianţe pe care ar fi putut el a le face cu alte curţi şi cu zâne solitare, jurăminte pe care el i le-ar fi putut face lui Leslie şi care nu ar fi dezvăluit ce erau ei, dar care ar fi protejat-o mai mult, să renunţe la Curtea Verii ca să jure credinţă altei curţi pentru siguranţa lui Leslie, să-şi ofere propria viaţă în schimbul siguranţei lui Leslie.

Keenan ar fi trebuit să menţioneze unele dintre aceste condiţii în timpul negocierii. El ar fi trebuit să-l lege pe Niall mai mult de ei. „De ce nu făcuse asta?“ El ar fi trebuit să susţină intenţia lui Aislinn, în schimb, el îi sugerase lui Niall să o seducă pe Leslie. Niall ar fi putut să susţină că nu înţelesese sensul vorbelor şi gesturilor lui Keenan, Keenan ar fi putut să susţină că el nu sugerase de fapt asemenea lucruri. Toate acestea se adunau totuşi pentru a forma un fel de minciună, o înşelătorie care-l făcea pe Niall să se simtă tulburat.

CAPITOLUL 16

Atunci când Leslie se trezi încă urmărită de coşmarurile ei, avu la început acea senzaţie îngrozitoare de a nu şti unde se afla. Apoi, îl auzi pe Seth vorbind probabil la telefon din moment ce nu se auzea nicio voce care să-i răspundă.

„Era în siguranţă. La Seth şi era teafără."

După o oprire în micuţa baie, ea se duse în prima cameră.

Seth îşi închise telefonul şi o privi.

— Ai dormit bine?

Ea încuviinţă.

— Mulţumesc.

— Niall vine încoace.

— Aici? îşi trecu o mână prin păr, încercând să-l descâlcească. Acum?

— Da. Seth afişă o expresie uimită, nu prea diferită de cea pe care o avusese atunci când ea îi ceruse sfatul la The Rath. El e un bun… e o persoană în care poţi avea încredere când e vorba despre lucruri importante. Mi-e ca un frate – un frate bun, nu ca Ren.

— Şi? Ura asta, dar se simţea stânjenită. Doar gândul la acel fiasco cu Irial şi cu Niall o făcea să se simtă neliniştită.

— El te place.

— Poate că mă place, dar după tot ce s-a întâmplat… Se strădui să înfrunte privirea insistentă a lui Seth. Nu contează.

Ash mi-a sugerat cât se poate de clar mesajul „nu te apropia de el“.

— Are motivele ei. Îi făcu semn arătându-i un scaun.

— Crezi că este un om bun? întrebă ea ignorându-i invitaţia de a se aşeza.

— Este, dar el e… Seth se juca cu unul dintre degete, mângâindu-şi linia curbă a urechii şi având pe faţă o expresie contemplativă… într-o lume complicată.

Leslie nu ştia ce să spună. Se aşeză pentru câteva clipe alături de Seth, păstrând tăcerea, gândindu-se la tot ce se petrecuse, la toate ciudăţeniile. Indiferentă la remarcile lui Seth, ea nu era prea dornică să-l vadă pe Niall, nu chiar acum. Oricum, nu ar fi avut de ales: avea nevoie de hainele ei de lucru, iar acestea erau la ea acasă.

— Trebuie să mă duc acasă.

— Pentru că vine Niall aici?

— Nu. Nu sunt sigură. Poate.

— Aşteaptă-l! Te va însoţi. Seth îşi păstrase tonul lui obişnuit şi totuşi în vocea lui se simţea faptul că nu era de acord cu plecarea ei. Nu trebuie să te simţi constrânsă, Les, priveşte-l doar ca pe cel care te-ar putea duce în siguranţă acolo unde trebuie să fii.

— Nu! Îl privi furioasă.

— Nu ar fi mai bine să te însoţesc?

— Acolo trăiesc, Seth. Nu pot să nu mă mai duc acasă sau să iau pe cineva cu mine tot timpul.

— De ce? El păru mult mai naiv decât ştia ea că este.

Iritată, Leslie îşi înghiţi replica şi spuse doar:

— Nu pare să fie real. Nu oricine are norocul să… Ea se opri, nedorind să se certe, nedorind să fie dezagreabila în timp ce el încerca doar să-i fie prieten. Nu mai contează de ce. Deocamdată, mă duc acasă. Trebuie să mă schimb pentru lucru.

— Poate are Ash pe aici nişte haine care…

— Nu mi-ar veni bine, Seth. Se ridică şi-şi apucă geanta.

— Sună-mă pe mine sau pe Ash dacă ai nevoie de ceva! Bagă-ţi şi numărul meu în memoria telefonului. Aşteptă până

ce ea îşi scoase celularul şi îi dictă numărul.

Leslie apăsă tastele telefonului şi îl strecură înapoi în buzunar. Ca să prevină alte obiecţii din partea lui, spuse:

— Trebuie să plec, altfel voi întârzia la lucru.

Seth deschise uşa şi se uită atent afară, în curtea goală a depoului. Păru că face semn cu mâna cuiva, un fel de „vino-ncoace“, dar ea nu văzu pe nimeni.

— Aţi mâncat cu toţii ciuperci sau ceva de genul ăsta, Seth? Ea încercă să pară că vrea să-l tachineze, nedorind să-l înfrunte, nu după ce-i arătase atâta amabilitate.

— Nici vorbă de ciuperci. Seth zâmbi. Şi nici nu m-am drogat vreodată.

— Deci, toată lumea se holbează ca tine în gol?

El ridică din umeri.

— Comunicare cu natura. Conectare cu lumea nevăzută.

— Uh-huh. Tonul îi era sarcastic, dar ea zâmbea.

El îi puse mâna pe umăr, ca un frate – nu ca să o reţină, ci ţinând-o ferm pe umărul ei.

— Stai de vorbă cu Ash cât mai curând, bine? Te va face să înţelegi multe lucruri.

— Începi să mă sperii, admise ea.

— Bine. Făcu din nou un semn spre capătul curţii, apoi o privi. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre Irial. Scapă de el dacă-l întâlneşti.

Apoi, intră înapoi în vagoanele în care locuia, înainte ca ea să se poată gândi ce să zică.

Când intră la ea în casă, Leslie nu fu prea surprinsă să vadă mulţimea de rataţi care stăteau cu Ren în bucătărie.

— Surioară! o strigă Ren într-un fel care-i spunea fetei că acesta era în culmea euforiei cauzate de droguri.

— Ren! îi răspunse la salut cu un zâmbet care, după multe eforturi, reuşi să fie binevoitor. Nu se uită prea mult la cei care erau cu el. Nu pentru prima dată, îşi dori să fi existat o cale mai uşoară de a constata dacă erau doar alţi prieteni de-ai lui cu care se droga sau dacă vreunul dintre ei era traficant – nu că ar fi avut vreo importanţă. Atunci când oamenii erau

drogaţi, puteau fi imprevizibili. Atunci când nu erau drogaţi, dar simţeau o dorinţă nebună pentru ceea ce obişnuiau să consume, era mai rău.

Fratele ei complicase lucrurile folosind prea multe droguri şi, prin urmare, frecventând prea multe cercuri ale celor dependenţi de droguri. Cu toate acestea, astăzi nu era nevoie să ghiceşti ce foloseau: mirosul dulce şi greţos al cocainei umplea bucătăria ei la fel cum o umpluseră pe vremuri aromele mâncărurilor gătite.

O fată slăbănoagă, cu părul lins rânji la Leslie. Fata stătea călare pe un individ care nu părea a fi deloc drogat. Nu avea nici privirea tulbure, precum cea a fetei. Fără să o piardă din ochi pe Leslie, el scoase pipa din mâna sfrijită a fetei şi puse mâna acesteia pe vintrele lui. Ea nu şovăi şi nici nu-şi luă ochii de la pipa pe care el o ţinea astfel încât fata să nu poată ajunge la ea.

„El este cel de temut."

— Vrei să tragi un fum? îi arătă el pipa lui Leslie.

— Nu.

El se bătu uşurel pe picior:

— Vrei să stai?

Ea privi în jos, văzu mâna costelivă a fetei mişcându-se acolo şi începu să dea înapoi:

— Nu.

El se întinse deodată spre ea ca şi cum ar fi vrut să o prindă de încheietura mâinii.

Ea se întoarse şi o luă la fugă pe scări spre camera ei, apoi închise uşa pe fundalul râsetelor şi invitaţiilor grosolane care răsunau prin toată casa.

Odată ce termină să se pregătească pentru a merge la lucru, Leslie deschise geamul şi scoase un picior afară. Nu era o distanţă enormă până la pământ, dar, dacă ar fi aterizat greşit, s-ar fi putut răni destul de grav. Fata oftă. Nu putea să servească pe la mese cu o gleznă luxată.

„Aş putea să intru înapoi, să fug jos, pe scări şi să ies."

Cu mare atenţie, îşi aruncă geanta pe pământ.

— Să-i dăm drumul!

Stătea cu picioarele atârnate pe fereastră, apoi se întoarse astfel încât abdomenul ei ajunse pe pervazul ferestrei, iar ea era cu faţa spre casa. Încet, se trase înapoi, sprijinindu-se cu picioarele de peretele lateral şi prinzându-se cu mâinile de rama de lemn a ferestrei.

„Urăsc asta."

Se lăsă să cadă, încordându-se din toate puterile pentru impact. Dar nu păţi nimic. În schimb, cineva o prinse în braţe înainte să atingă pământul.

— Dă-mi drumul! Lasă-mă! Fata era cu spatele la cel care o ţinea în braţe. Începu să se zbată cât o ţineau puterile şi îl văzu.

— Linişteşte-te! Tipul care o ţinea o lăsă încet jos şi făcu un pas înapoi. Arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine un ajutor. E o distanţă cam mare pentru o fiinţă micuţă cum eşti tu.

Ea se întoarse spre el şi trebui să-şi dea capul pe spate ca să-i vadă faţa. Era un bărbat complet necunoscut, mai în vârstă, nu de vârsta unui bunic, ci mai în vârstă decât majoritatea celor din anturajul lui Ren. Înfăţişarea lui era şi ea diferită. Lanţuri grele de argint atârnau agăţate de ambele încheieturi ale mâinilor. Jeanşii lui erau uzaţi şi rupţi în dreptul gambelor, cât să descopere o pereche de bocanci milităreşti foarte uzaţi. Tatuaje zoomorfice cu câini îi acopereau antebraţele. Ea ar fi trebuit să se teamă, dar nu se temea. În schimb, se simţea liniştită, calmă, ca şi cum orice emoţii ar fi tulburat-o pe dinăuntru se sfârşiseră acum, pentru a putea lua legătura cu lumea din jurul ei.

Ea făcu un semn spre tatuajele de pe braţele bărbatului.

— Drăguţe.

El zâmbi într-un fel ce se putea numi prietenos.

— Fiul meu mi le-a făcut. Rabbit. Are un magazin…

— Tu eşti tatăl lui Rabbit? Ea se uită lung la el. Nu avea nicio trăsătură distinctivă a familiei pe care să o poată observa, mai ales când realiză că era, de asemenea, tatăl lui Am şi al lui Tish.

Bărbatul totuşi îi zâmbi larg.

— Îl cunoşti?

— Pe el şi pe surorile lui.

— Seamănă cu mamele lor. Toţi trei. Eu sunt Gabriel. Incantat să te cunosc… Se încruntă deodată, făcând-o să se tragă înapoi câţiva paşi şi să se împiedice – nu din cauza fricii, nici măcar în acel moment, ci din precauţie.

Dar privirea lui furioasă nu era îndreptată spre ea. Traficantul pe care-l văzuse în casă şi care-i dădea fiori apăruse în faţa lor, de după colţ. El spuse:

— Intră înapoi în casă!

— Nu! îşi recuperă geanta care-i căzuse pe gazon. Mâinile ei tremurau în timp ce ţinea geanta în mână şi încercă să nu se uite nici la traficantul care venea spre ea, nici la Gabriel. Teama o năpădi. Aşa cum era, apărută cu întârziere şi mocnită, teama aceasta o făcea să se simtă ca şi cum ar fi alergat.

„Gabriel o fi venit aici ca să-l vadă pe Ren? Rabbit nu-i vorbise niciodată despre tatăl său; nici Ani, şi nici Tish. O fi şi el vreun traficant de droguri? Sau doar un dependent?"

Gabriel păşi în faţa traficantului.

— Fata pleacă acum!

Traficantul se întinse spre Leslie. Şi, fără să se gândească, ea îl prinse de braţ, îşi încleştă degetele în jurul încheieturii de la mâna lui, ca să i-o ţină nemişcată şi departe de corpul ei.

„Aş putea să-l strivesc. Şovăi o clipă asupra acestor gânduri, asupra calmului ciudat care o făcea să se relaxeze, asupra încrederii bizare. Aş putea să o fac. Să-l dobor. Să-l umplu de sânge."

Strânse degetele doar puţin mai mult, simţind osul de sub piele fragil în palma ei. „Stă în puterea mea să fac ce vreau cu el."

Traficantul nu era deranjat de faptul că-l strângea, nu încă. El vorbea, tocmai îi spunea lui Gabriel:

— E totul în regulă, omule. Ea locuieşte aici. Nu e o…

— Fata pleacă acum! Gabriel se uită la Leslie şi zâmbi. Nu-i aşa?

— Desigur, spuse ea privind liniştită la degetele ei încleştate în jurul încheieturii traficantului. Strânse mai tare.

— Căţea! Asta doare! Vocea traficantului se făcu mai

stridentă.

— Nu înjura în faţa fetei! E nepoliticos. Gabriel pufni dezgustat. Nu mai există maniere în ziua de azi.

„Ceva e în neregulă aici."

Leslie strânse din nou. Traficantul îşi dădu ochii peste cap. Ea simţi cum se crapă oasele şi văzu ceva alb prin pielea zdrobită.

„Eu nu sunt destul de puternică pentru a face asta."

Dar stătea acolo ţinând încheietura traficantului în mâna ei, strângând în continuare. Acesta leşinase de durere şi căzuse. Îi dădu drumul.

— Unde mergi? Gabriel îi întinse o cârpă nefolosită. Ea îşi şterse mâna privind la bărbatul rămas nemişcat la picioarele ei. Nu era tristeţe sau milă ceea ce simţea. Nu era… nimic. Totuşi, ar fi trebuit să simtă ceva. Ştia asta, chiar dacă nu o simţea.

— De ce te afli aici?

— Ca să te salvez, desigur. El rânji dezvelindu-şi dinţii, câţiva arătând de parcă el avusese grijă să-i pilească pentru a ieşi în evidenţă. Dar tu nu ai avut nevoie de nimeni ca să te salveze, nu-i aşa?

— Nu. Ea îl atinse pe traficant cu piciorul. Nu am avut nevoie. Nu de data asta.

— Atunci, lasă-mă să te duc acolo unde mergi, din moment ce nu a fost nevoie de serviciile mele de salvator. El nu o atinse, dar puse o mână în spatele ei ca şi cum ar fi avut intenţia să o sprijine de mijloc.

„Nu minte." Cuvintele lui i se păreau sincere, nu în întregime, cam greu de crezut, într-adevăr, dar în niciun caz mincinoase.

Leslie încuviinţă şi se îndepărtară de casa ei.

O parte din ea considera că ar trebui să fie furioasă, înspăimântată sau jenată, dar ea nu putea simţi aceste lucruri. Ştia sigur că într-un fel se schimbase, la fel de sigur cum ştia că Gabriel nu minţise cu adevărat.

El o conduse nu departe de casă, la un Mustang de un roşu strident, un model clasic decapotabil, cu scaune colorate în negru şi roşu şi cu tot felul de decoraţiuni ţipătoare la exterior.

— Urcă! Gabriel îi deschise uşa, iar ea văzu că ceea ce crezuse iniţial că erau nişte flăcări desenate pe aripile maşinii erau de fapt o mulţime de animale de curse, câini stilizaţi şi cai cu musculatură ciudată învăluiţi în ceva asemănător cu nişte fuioare de fum. Pentru o clipă, fumul păru că se mişcă.

Gabriel văzu la ce se uita fata şi făcu un semn din cap.

— Ei, asta am făcut-o cu mâna mea. Băiatul poate că arată ca mama lui, dar a moştenit îndemânarea mea.

— E minunat, spuse ea.

Trânti uşa după ce intră ea şi se duse pe partea cealaltă, pe locul şoferului. După ce băgă cheia în contact, îi zâmbi fetei, având exact aceeaşi expresie pe care ea o văzuse pe chipul lui Ani înainte de a face ceva total nechibzuit.

— Na! Minunat e cât de repede merge. Prinde-ţi centura, fetițo.

Ea îşi puse centura, şi maşina ţâşni cu un scrâşnet de roţi care abia se auzi din cauza zgomotului infernal al motorului care fusese cu siguranţă modificat. Ea râse datorită tremurului nervos al motorului, iar Gabriel îi oferi încă un zâmbet în stilul lui Ani.

Fata se lăsă purtată în goana aceea nebună şi şopti:

— Mai repede.

De data asta, Gabriel fu cel care râse.

— Doar să nu le spui fetelor că a trebuit să mergi cu maşina înaintea lor, bine?

Ea încuviinţă, iar el acceleră până ce acul vitezometrului ajunse la ultima gradaţie, reuşind să o ducă la lucru mult prea devreme – şi zâmbitoare.

Capitolul 17

— Leslie? Leslie! Sylvie îi făcea semn cu mâna, stând în faţa ei. Drace. Ce fumezi?

— Poftim? Leslie înclină puţin paharul cu apă minerală, turnând încet, ca să nu se verse. Se gândea la Niall, la coşmarurile ei cu Irial, la promisiunea de a sta de vorbă cu Aislinn, la mulţimea aceea costumată ciudat, la întâlnirea aceea fantastică avută cu tatăl lui Rabbit, la felul cum îl atacase pe traficant lângă casă – toate aceste gânduri se amestecau şi se învârteau în mintea ei până ce ajunse să nu mai fie sigură ce se întâmplase cu adevărat. „I-am rupt oare braţul?"

— Ai grijă să dormi sau să te odihneşti cumva la noapte! Eşti un dezastru! Sylvie scoase un sunet de dezgust. Apoi, făcu un semn spre sala principală. Perechea din zona a treia aşteaptă nota de plată. Acum!

— Am înţeles. Leslie puse băuturile pe tavă şi se îndreptă din nou spre zarva din restaurant.

Restul schimbului ei trecu ca prin negură. Leslie zâmbea şi se trecuse parcă pe pilot automat. „Adu băutura. Nu mai sta la taifas. Zâmbeşte. Adu-ţi mereu aminte să zâmbeşti. Pare sincer." Era obosită, cu totul epuizată, dar trebuia să-şi termine tura. Masă după masă, comandă după comandă, trebuia să termine. Aşa funcţiona totul în viaţă: trebuia doar să continui să te mişti şi totul avea să treacă la un moment dat.

Când îşi încheie tura, îşi schimbă bacşişul şi-şi strânse bancnotele – „fondul pentru tatuajul meu“ – în buzunar, spunându-şi în sinea ei că nu trebuia să-i lase la vedere, unde tatăl ei sau Ren ar fi putut să-i zărească. Fata o luă pe Trestle Way, prea obosită ca să-şi mai facă griji în legătură cu cine mai era pe stradă. „Vreau doar să mă întind în pat.“ Trecuse deja de câteva străzi când se ciocni de Ani şi de Tish.

— Leslie! Ani scoase un ţipăt. Ea era la capătul puterilor, incapabilă să vorbească destul de tare ca să poată fi auzită. O, Doamne, arăţi îngrozitor!

Tish o înghionti pe sora ei.

— Obosită. A vrut să spună că arăţi obosită. Nu-i aşa, Ani?

— Nu. Arată, ştii tu, ca şi cum ar avea nevoie să se ducă undeva să se relaxeze. Ani nu părea prea doritoare să-şi ceară scuze, ca întotdeauna. Noi mergem la Crow's Nest. Mergi şi tu?

Leslie îşi adună puterile, ca să poată zâmbi.

— Nu cred că aş putea merge atât de departe în noaptea asta… Hei, l-am cunoscut pe tatăl vostru ceva mai devreme. E simpatic.

În timp ce mergeau, Leslie le povesti totul, selectând anumite detalii – fără a pomeni de faptul că Gabriel o dusese cu maşina la lucru şi nici despre imposibila ei violenţă. Leslie simţi cum genunchii încep să-i tremure făcând-o să se împleticească pe când se îndreptau spre strada Harper. „Sunt prea obosită pentru aşa ceva.“ Trase de câteva ori aer în piept şi se opri. Aproape de ea erau câţiva oameni ghemuiţi de groază, cu spatele la zid, ca şi cum ceva înfiorător s-ar fi uitat lacom la ei. Unul dintre ei plângea, cerşind îndurare. Leslie nu mai putea să se mişte.

— Sunt doar nişte vagabonzi, Les. Or fi consumat droguri proaste sau ceva de genul ăsta. Vino! Cele două surori continuară să meargă, îndemnând-o şi pe ea să ţină pasul cu ele.

— Nu! Leslie clătină din cap. Era altceva. Ea încercă să vadă ce anume. Era cu siguranţă ceva acolo, ca o umbră care stătea deasupra celorlalte umbre.

Ea începu să meargă în direcţia umbrelor, ca şi cum o sfoară ar fi fost fixată undeva în mijlocul stomacului ei, iar acum s-ar fi înfăşurat pe un ghem, trăgând-o tot mai aproape. Un bărbat dansa ca ieşit din minţi pe o verandă – ceea ce era destul de ciudat –, dar acesta părea să mai fie şi acoperit în întregime cu spini precum nişte tulpini verzi şi lucioase de trandafiri.

Ani îşi trecu un braţ pe după mijlocul lui Leslie.

— Vino, fetiţă somnoroasă ce eşti! Hai să ne distrăm! Ai să o poţi lua de la capăt odată ce te vei mişca din nou.

— L-aţi văzut? se împletici Leslie din nou.

Tish începu să bată din palme.

— Oo, aşteaptă să vezi noile ţinte pentru săgeţi pe care le-a cumpărat Keenan pentru club! Am auzit că tot ce-a spus prietena lui a fost că voia să încerce să arunce la ţintă şi, deodată, bum! A doua zi erau deja la club trei ţinte noi.

— Nu e prietena lui, murmură Leslie aruncând din nou o privire în spatele lor, spre verandă. Bărbatul plin de spini îi făcu semn cu mâna.

— Aşa o fi. Ani o trase pe Leslie după ea. Cum îţi spuneam, sunt nişte ţinte noi.

Trecuse mai mult de o jumătate de oră de când Leslie era la club, când Mitchell – fostul ei prieten, cu gura mare – apăru. Fără a fi nimic surprinzător, acesta era beat.

— Lezzie, fetiţo! îi adresă fetei un zâmbet nemilos. Unde ţi-e jucăria din noaptea asta? Sau – şi îşi coborî puţin vocea – acum ai grijă de problema asta folosind doar aparate cu baterii?

Prietenii lui idioţi izbucniră în râs.

— Termină, Mitchell, spuse ea. Să aibă de-a face cu el nu era niciodată ceva plăcut. După plecarea mamei ei, Leslie şi Ren făcuseră câteva alegeri prosteşti, căutând o consolare în tot felul de senzaţii tari. Consolarea lui Ren o costase foarte mult pe Leslie, dar, chiar şi înainte de asta, ea făcuse câteva alegeri care o costaseră. Ea încercase să uite unde se afla şi cât de rău stăteau lucrurile. Asta o îndemnase să facă lucruri prosteşti. Mitchell fusese unul dintre aceste lucruri prosteşti.

De nicăieri, Niall îşi făcu apariţia.

— Ţi-e bine?

— Îmi va fi. Leslie se întoarse, ca să se îndepărteze de Mitchell, dar acesta o prinse de braţ. Dintr-odată, îi apăru în minte imaginea traficantului ghemuit la pământ, cu mâna ei pe încheietura lui. „Ar fi ceva rău. Ea se uită lung la mâna lui Mitchell pe pielea ei. Ei şi? El este cel rău.“

— Nu o atinge pe Leslie! spuse Niall. Nu făcu nicio mişcare, dar încordarea corpului său era destul de clară ca oamenii din jurul lor să se îndepărteze.

— Niall? E în regulă. Nu s-a întâmplat nimic. Ea îşi trase braţul din mâna lui Mitchell, dar, când se întoarse cu spatele la el, acesta îi trase o palmă peste fund. Prietenii lui începură din nou să râdă, dar, de data asta, râsul lor părea puţin nervos.

Leslie se întoarse pe loc, cu pumnul strâns, furioasă în asemenea măsură, încât se simţea necuviincios de bine. Pentru o clipă, nu mai văzu nimic în faţa ochilor. Toţi oamenii din club se uitau la ea, numai că nu arătau ca nişte oameni. Gheare, spini, aripi, coarne, blană, trăsături diforme, atât de mulţi oameni care arătau nepotrivit. Asta o făcu să se oprească.

Niall făcu un pas în faţa ei şi o întrebă:

— Te simţi bine?

Ea era oricum, numai bine nu. Pulsul ei o luase razna ca şi cum ar fi consumat pilule de cofeină cu câteva doze de espresso. Vederea îi juca feste, emoţiile ei erau un dezastru şi nici nu se gândea să recunoască vreunul dintre aceste lucruri cu voce tare. În schimb, spuse:

— Mi-e bine. E în regulă. Totul e… bine. Nu trebuie să…

El o întrerupse:

— Nu ar trebui să se poarte cu tine atât de nepoliticos.

Leslie îşi puse mâna pe umărul lui Niall.

— E un nimeni. Vino!

Mitchell îşi dădu ochii peste cap. Ea spera ca el s-o lase baltă, dar era prea beat ca să aibă înţelepciunea să-şi ţină gura. El se aplecă puţin spre Niall:

— Nu e nevoie de acte de eroism ca să ajungi în pantalonii ei, omule. Ea-şi desface picioarele alea sfrijite pentru oricine.

Nu-i aşa, Lezzie?

Sunetul care ieşi din gura lui Niall era mai mult animalic decât omenesc. Se repezi cu corpul înclinat curios, ca şi cum ceva anume îl oprea fizic pe loc. Mitchell se retrase. Leslie se duse după el. Se întinse şi-i apucă faţa lui Mitchell cu ambele mâini. Îl trase spre ea ca şi cum ar fi vrut să-l sărute. Când acesta fu destul de aproape ca să simtă pe buze vorbele ei, ea şopti:

— Nu! Nu în noaptea asta! Niciodată! Ea îi strânse apoi faţa cu mâinile până ce-i apărură lacrimi în ochi. Te voi mânca de viu! Ai înţeles?

Apoi, îl lăsă să plece, iar el se trase înapoi împleticindu-se. Cei care o urmăreau, cei care îi păruseră doar cu o clipă înainte acoperiţi cu pene, ciudat proporţionaţi şi falşi în multe alte privinţe rânjiră. Câţiva îi făcură semne aprobatoare cu capul. Alţii aplaudară. Ea nu se mai uită la ei. Ei nu contau. Ceea ce conta era că inima ei bătea din nou regulat.

Câţiva paşi mai încolo, Mitchell rămăsese bolborosind.

— Ea… ea… aţi văzut… căţeaua m-a ameninţat…

Chiar în acel moment, Leslie se simţi de neînvins, ca şi cum s-ar fi putut băga într-o încăierare şi ar fi rămas neatinsă, ca şi cum ar fi existat o extraenergie care vibra în oasele ei. Asta o făcea să-şi dorească să se mişte, să hoinărească, să vadă până unde putea să întindă coarda. Începu să se îndepărteze, dar Niall îi atinse delicat braţul.

— Sunt tot felul de pericole acolo, afară. El îi prinse şi-i susţinu privirea. Ar fi mai sigur dacă aş merge cu tine.

Siguranţa nu era tocmai ceea ce o interesa în momentul acela. Nu putea spune că se simţea în siguranţă. De neînvins, stăpână pe situaţie, puternică – aceste cuvinte păreau mai aproape de adevăr. Orice ar fi fost acest curaj, această tărie, această diferenţă, ei începea să-i placă. Începu să râdă.

— Nu am nevoie de protecţie, dar aş accepta compania ta.

Cu toate că Niall era mai mult tăcut în timp ce umblau pe străzile întunecate, tăcerea nu era apăsătoare sau incomodă. Presimţirile ei negre, grijile obişnuite şi temerile ei păreau să

fie absente. Era bine; ea se simţea bine. Alegerea pe care o făcuse, de a se schimba, de a-şi decora pielea fusese un moment decisiv în viaţa ei.

Niall o prinse de mână în vreme ce mergeau.

— Vrei să rămâi la Seth în noaptea asta? Am o cheie.

Dorea să-l întrebe de ce-i păsa unde doarme ea, dar şansa de a rămâne într-un loc sigur era un motiv destul de puternic pentru a nu întreba nimic. Poate că se simţea invulnerabilă, dar nu era complet lipsită de logică. Aşa că întrebă:

— Unde e Seth?

— În mansardă, cu Aislinn.

— Şi unde ai tu de gând să rămâi? întrebă ea.

— Afară.

— Deci, tu vei dormi în curte? Ea privi în altă parte şi, pe când făcea asta, îl observă cu coada ochiului. Faţa lui era aproape de nerecunoscut. Ochii lui nu mai erau doar căprui: ochii lui sclipeau într-o nuanţă arămie de lemn foarte vechi, aveau strălucirea unui lucru mângâiat prea des. Cicatricea lui era roşie ca o rană încă dureroasă, crestată, ca şi cum un animal l-ar fi zgâriat adânc cu o gheară lungă pe faţă. Dar nu aceste lucruri erau cele care o făcură dintr-odată să-şi ţină respiraţia: el strălucea uşor, ca şi cum ar fi fost iluminat de un foc interior.

Ca şi la Crow's Nest, ceea ce văzuse cu câteva clipe înainte şi ceea ce vedea acum nu era deloc acelaşi lucru. Începu să tremure, privindu-l uimită, întinzând mâna ca să atingă umbrele negre şi groase care persistau în jurul lui. Acele umbre negre se îndreptară plutind spre mâna ei, de parcă ea ar fi fost un magnet.

— Leslie? îi rosti în şoaptă numele, şi vocea lui era vocea vântului gonind pe o alee, nu un sunet scos de o fiinţă omenească.

Ea clipi, sperând ca el să nu fie unul dintre acei oameni care să întrebe: „La ce te gândeşti?" Nu era sigură ce ar fi putut răspunde. Umbrele îşi făcuseră drum printre degetele ei întinse, iar ea avu pentru o secundă în imagine sticla cu cerneală pentru tatuaje de la magazinul lui Rabbit: acele

umbre încercaseră să se târască spre ea după ce ieşiseră din sticla fără capac.

Niall vorbi din nou:

— Vreau să rămân cu tine, dar nu pot.

Nehotărâtă, se întoarse cu faţa spre el, nespus de uşurată pentru că el arăta iarăşi normal. Ea se uită pe stradă. Totul părea în regulă. „Ce s-a întâmplat de fapt?" Era pe punctul de a-şi întoarce din nou capul, ca să vadă dacă el avea să-şi schimbe din nou înfăţişarea, dar el îi ridică mâna şi o duse la buze, apoi îi sărută apăsat partea interioară a încheieturii mâinii.

Fata uită a-l mai privi cu coada ochiului, uită totul despre umbrele care parcă se târau spre ea. Avea de ales. Ar fi putut privi urâţenia, ciudăţeniile, nedreptatea sau s-ar fi putut lăsa în voia bucuriilor vieţii. Ea asta voia, plăcere, în locul urâţeniei. Niall îi oferea această plăcere.

El se apropie mai mult şi-şi apleca uşor capul, faţa lui zăbovind acum deasupra gâtului ei, acolo unde i se simţea pulsul. Fetei i se păru că-l aude spunând:

— Ştii la ce aş renunţa ca să fiu cu tine? Dar apoi, se retrase şi distanţa reveni în vocea lui. Lasă-mă să te duc la locuinţa lui Seth în noaptea asta! Voi sta cu tine până adormi, dacă vrei, dacă mă vei lăsa.

— Bine. Leslie se simţi ameţită şi, clătinându-se, se sprijini de el.

Niall îi cuprinse faţa în mâinile lui.

— Leslie?

— Da. Te rog! Se simţea euforică şi cuprinsă de o fericire imensă. Era nemaipomenit – şi voia mai mult.

Buzele lui erau destul de aproape ca să-i poată simţi respiraţia cu fiecare cuvânt.

— Îmi pare rău. Nu ar trebui să fac asta…

— Am spus „da".

Iar el se apropie mai mult, făcând să dispară şi distanţa aceea mică dintre ei, şi o sărută. Ea simţi aceeaşi năvală de vânturi sălbatice pe care crezuse că le aude în vocea lui. Simţea cum acea putere o înfăşoară, ca şi cum aerul s-ar fi făcut din ce

în ce mai solid şi ar fi atins-o din toate părţile simultan, blând şi ferm în acelaşi timp. Simţea altfel pământul de sub picioare, ca şi cum, dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut un strat gros de muşchi de copac. Era o senzaţie euforică, dar, undeva în interiorul ei, panica încerca din răsputeri să iasă la suprafaţă. Începu să-l împingă şi deschise ochii.

El o strânse mai tare şi-i şopti:

— E bine. Totul va fi bine. Pot să mă opresc. Putem să ne… oprim.

Dar parcă era pe marginea unui abis, un vârtej de arome şi culori pe care ea nu le cunoscuse vreodată şi nici nu ar fi crezut că puteau exista. Panica dispăru, şi singurul lucru la care se putea gândi era să găsească o cale de a ajunge în acel abis, de a aluneca pe acea pantă, ca să se scufunde încet. Nu era niciun fel de suferinţă acolo. Acolo nu era nimic altceva decât extaz, o stare plăcută de amorţire şi o senzaţie de împlinire sufletească.

— Nu te opri, murmură ea şi-l strânse mai tare.

„Nu e bine." Ea ştia acest lucru, dar nu-i păsa. Mici fuioare de umbră dansau la limita câmpului ei vizual, rotindu-se ca şi cum aveau să se întindă să mistuie luna. „Sau pe mine." Şi, în momentul acela, ea spera că vor reuşi.

Capitolul 18

Pe când o conducea pe Leslie pe străzile care duceau la trenul lui Seth, Niall se întreba doar cât timp ar fi putut rezista fiind înconjurat din toate părţile de atâta oţel. Această parte a oraşului era greu de suportat pentru orice zână s-ar fi aventurat pe acolo, cu excepţia unui rege. Acesta era şi motivul pentru care el voise să o ştie pe Leslie acolo, departe de ochii iscoditori ai zânelor lui Irial. Asta nu avea să-l oprească pe Irial în persoană, dar Leslie ar fi fost în siguranţă departe de restul celor de la Curtea Întunericului – şi, în acelaşi timp, l-ar fi îmbolnăvit pe Niall.

„Eu merit să mi se întâmple asta totuşi, această boală." El se apropiase prea mult de ea, trecuse peste anumite limite de care ştia că nu trebuia să treacă. După tot acest timp, el se apropiase primejdios de mult ca să cedeze acum, ştiind ce era de fapt – iar ea ar fi murit din cauza asta, dacă el ar fi cedat.

— Mai eşti cu mine? întrebă ea.

— Sunt. Se întoarse ca să se uite la ea şi-i văzu: Bananach şi câteva dintre cele mai neascultătoare zâne de la curtea lui Irial. Ei nu erau destul de aproape ca să o vadă pe Leslie, dar aveau să o vadă dacă Niall nu ar fi luat-o de acolo. O trase în faţa unei intrări întunecoase şi rămase cu spatele spre stradă, ţinând-o departe de privirea lor. Ea nu rezistă. În schimb, îşi lăsă capul pe spate, ca el să o poată săruta din nou. „Încă un

sărut, doar atât."

Când se îndepărtă de ea, fu mult mai atent, bucurându-se de privirea din ochii ei sclipitori, bucurându-se la gândul că o făcuse să simtă atât de intens că aproape se prăbuşise, dar păstrându-şi cu fermitate strălucirea la locul ei. El voia să o întrebe ce auzise, ce văzuse mai devreme, dar asta nu era o conversaţie pe care să o poată începe – nu când regulile impuse de Aislinn trebuiau respectate şi nu cu Bananach pe străzi, după ei.

Asupra acestui lucru ar fi trebuit să se concentreze – ameninţarea pe care o reprezenta Bananach. Niall îşi întoarse capul, ca să o vadă mai bine pe zâna avidă după război, încercând să se gândească la nişte opţiuni de retragere în siguranţă. Totuşi, mintea lui era confuză. Bananach era extrem de frumoasă, ca întotdeauna, capul împodobit cu pene de corb, care era de fapt imaginea ei reală, rivalizând cu farmecul părului negru şi lins. Era una dintre cele mai puţin manierate zâne care rămăseseră la curtea lui Irial. Ea era cea care îl detronase pe Irial şi care căutase fără întrerupere să facă din nou acest lucru – nu ca să preia puterea, ci ca să stârnească război în interiorul curţii. Faptul că acum colinda străzile după pradă cu câţiva Ly Ergi după ea nu prevestea nimic bun.

„Ar trebui să mergem. Acum. Ar trebui…"

Leslie se lipi mai tare de el. Niall mai inspiră o dată parfumul neobişnuit de dulce care era numai al ei. Muritorii miroseau întotdeauna atât de diferit. El aproape că uitase cât de mult îi plăcea asta. O sărută pe gât, astfel că ei nu i se păru ciudat ca el îşi ţinea chipul ascuns acolo. „Bananach nu ne-a văzut. Mai avem câteva clipe." Printre sărutări îi spuse lui Leslie:

— Aş rămâne cu tine pentru totdeauna dacă aş putea.

Şi era foarte sincer. Chiar în acel moment, vorbise foarte sincer. El era de prea mult timp la Curtea Verii, ca să poată înţelege semnificaţia cuvântului „întotdeauna", iar, înainte de asta, el fusese încă şi mai puţin capabil de fidelitate, dar, în acel moment, aşa cum stătea strâns lipit de trupul ei muritor, sinceritatea lui era tot atât de reală ca şi pasiunea de care

dădea dovadă.

„Ce este rău în faptul că o las să mai stea cu mine pentru o vreme? Dacă sunt atent…" Ea doar s-ar îmbolnăvi dacă ar părăsi-o. Ar fi putut sta cu ea pentru câteva zeci de ani.

În spatele lui, simţi strada cutremurând-se când îşi făcură apariţia Gabriel şi câţiva dintre Câinii lui de Vânătoare. Niall se încordă. Nu ar fi fost în stare să-i înfrunte pe toţi: Bananach, Ly Ergii şi Gabriel.

„Şi cum să-i explic lui Leslie?"

Dar, când aruncă o privire în spate, Gabriel şi ceilalţi deveniseră invizibili. Leslie nu ar fi putut să-i vadă sau să-i audă. Gabriel trimise câţiva câini ale căror nume Niall nu şi le mai amintea – şi de care nici nu-i păsa iar aceştia se luară bucuroşi după cei câţiva Ly Ergi. Apoi, el spuse:

— Ia-o din loc, băiete, numai dacă nu vrei să te faci folositor!

Niall îl înfruntă cu privirea pe Gabriel din moment ce-i era imposibil să răspundă.

— Ia-o de aici, Gancanagh! Gabriel se aplecă spre stânga în timp ce Bananach se repezi la el. Era măreaţă, mişcându-se cu o eleganţă pe care puţine zâne o aveau. În loc să se dea la o parte din calea ei, Gabriel rămase între Bananach şi Niall.

Femeia-corb sfâşie cu ghearele o bucată de carne din antebraţul lui Gabriel, pe care erau scrise ordinele lui Irial.

Mârâitul lui Gabriel făcu să se zguduie zidurile în vreme ce se repezi la Bananach.

— Pleacă!

Niall se întoarse pe când Leslie se clătina sprijinindu-se de el, cu privirea confuză. Ea închise ochii şi se aplecă puţin ca şi cum ar fi fost gata să cadă. El se simţi copleşit de ruşine. Sărutările lor îi făcuseră rău fetei şi-l zăpăciseră peste măsură. Dacă Gabriel nu ar fi fost acolo, Bananach ar fi fost pe ei în câteva clipe.

„Ce mi se întâmplă?" El ar fi trebuit să poată rezista unei muritoare, în special în preajma unei ameninţări de moarte. Muritoarele fuseseră întotdeauna dependente de el, dar el nu fusese niciodată dependent de ele. Ele îl îmbătaseră, îl

ameţiseră atât de tare că abia se mai putea ţine pe picioare, dar nu fuseseră niciodată irezistibile pentru el. O privi pe Leslie. Era drăguţă, dar el mai văzuse o mulţime de fete drăguțe de-a lungul anilor. Faptul că era drăguţă nu era un motiv destul de puternic ca să-şi piardă minţile, aşa cum se întâmpla acum. Nu mai înțelegea nimic. Trebuia să se îndepărteze de ea. Aşa nu o proteja de zânele lui Irial sau de el însuşi.

O sprijini cu braţul său în vreme ce mergeau. În urma lor, auzi sunetele terifiante ale încăierării dintre Zânele Întunericului. Trecuse mult timp de când mârâielile şi hârâielile lui Gabriel însemnau urări de bun-venit, dar, în noaptea asta, Câinele de Vânătoare îi salvase pe el şi pe Leslie.

„De ce?"

Un ţipăt bucuros al lui Bananach îl făcu pe Niall să o împingă pe Leslie sub arcada unei intrări. O simţi pe Bananach cum se apropia în grabă, ameninţătoare.

Spatele lui Leslie era lipit de un gard înalt de metal. Îl privea pe Niall cu aceeaşi sinceritate cu care îl priviseră atâtea muritoare de-a lungul anilor, buzele ei fiind întredeschise pentru un sărut pe care el ştia că nu i-l va da.

— Niall?

— Doar… Nu avea ce cuvinte să spună. Se uită în altă parte, numărând fiecare respiraţie regulată, concentrându-se ca să o obţină. În spatele lor, îi auzi pe câinii lui Gabriel, care atacaseră. Bananach nu mai scotea strigăte de bucurie, în schimb, începu să arunce blesteme asupra câinilor. Apoi, pe stradă nu se mai auzi nimic.

Iar el auzea respiraţia neregulată a lui Leslie, la fel ca respiraţia lui, dovada că erau amândoi mult mai excitaţi decât ar fi trebuit să fie. „Ea nu ar trebui să fie atât de ameţită după doar câteva sărutări." Nu era ca şi cum ar fi atins-o în vreun mod mai intim. „Încă." îşi dorea asta mai mult decât îşi amintea să fi dorit vreodată o muritoare. Niall îşi puse mâinile pe gardul de fier din spatele lui Leslie: durerea pe care o simţi îl ajuta să-şi alunge din minte gândurile absurde.

Se uită în spate, ca să aprecieze cât de sigur ar fi fost să facă vreo mişcare. Bananach dispăruse. Câinii de Vânătoare nu mai

erau acolo. Nicio altă zână nu rămăsese pe stradă. Erau numai ei doi. Îşi luă mâinile de pe gard şi deschise gura, ca să inventeze o scuză care să explice de ce o împinsese cu spatele la zid şi o sărutase aşa – o scuză care avea să oprească lucrurile înainte să ajungă prea departe.

„Există oare o asemenea formulare?“

Dar mâinile lui Leslie se strecurară sub bluza lui, ezitante, dar totuşi acolo. El simţea marginile tăieturilor în palma şi pe degetele ei pe măsură ce mâna îi aluneca în sus, pe spatele lui.

Niall se trase înapoi.

Pentru că nu mai putea să-şi ţină mâinile pe spatele lui fiindcă se îndepărtase de ea, fata îşi strecură mâinile pe pieptul lui, de data asta, şi rămase cu ele acolo, sub bluză. Degetele ei înaintau spre inima lui.

Niciunul dintre ei nu vorbi şi nici nu se mişcă un timp. Pulsul fetei încetini şi reveni la normal. Patima ei se domolise. Pe de altă parte, sentimentul lui de vinovăţie nu se grăbea să dispară. Nu putea să spună nimic care să facă să dispară tot ce se întâmplase, dar nici nu putea merge mai departe. Planul lui de a fi alături de ea ca prieten era un eşec teribil. El spuse doar:

— Ar trebui să mergem.

Ea făcu un gest aprobator din cap, dar degetele ei continuau să urmărească liniile de pe pielea lui.

— Ai o mulţime de cicatrici, spuse ea fără să-l întrebe nimic, dar lăsând comentariul să aştepte hotărârea lui de a răspunde sau nu.

Să răspundă la o asemenea întrebare evazivă era ceva ce el nu mai făcuse nici atunci când regele lui fusese prea tânăr ca să-şi dea seama că era o întrebare îngrozitoare, nici atunci când o ducea pe oricare dintre zâne în patul său, nici atunci când noua lui regină îl văzuse pentru prima dată la antrenamentul gărzilor şi îl privise cu lacrimi în ochi. Dar Leslie avea şi ea cicatricile ei, iar el ştia care fusese cauza lor.

Îi sărută cu grijă pleoapele şi-i spuse:

— S-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă.

Mâna ei se opri, rămânând deasupra inimii lui. Orice ar fi crezut despre bătăile sale neregulate, ea nu spuse nimic.

În cele din urmă, fata întrebă:

— A fost un accident?

— Nu. A fost cât se poate de intenţionat. El îi luă cealaltă mână şi o puse pe cicatricea de pe obrazul lui. Niciuna dintre aceste cicatrici nu a fost întâmplătoare.

— Îmi pare rău! Se ridică spre el şi-l sărută pe obraz. Tandreţea ei era chiar mai periculoasă decât pasiunea.

Dacă stătea să se gândească la aceste cicatrici, putea să-şi amintească acea durere, la fel de vie acum în mintea lui ca şi atunci când se întâmplase. Amintirea durerii îi limpezi mintea, îl ajută să se concentreze asupra locului în care era în acel moment şi-l făcu să-şi dea seama cum ar fi trebuit să fie pentru Leslie: puternic, atent, un prieten. Spuse:

— Am supravieţuit. Nu asta e ceea ce contează? Să supravieţuieşti?

Ea se uită în altă parte.

— Aşa sper.

— Ai o părere mai proastă despre mine acum?

Ea păru şocată:

— Nu! Dumnezeule, nu!

— Unii ar avea, în locul tău.

— S-ar înşela. Oricine te-a rănit… Clătină din cap, expresia ei fiind acum sângeroasă. Sper să fi avut de suferit pentru asta.

— Nu au avut. Privi într-o parte. Dacă ea ar fi ştiut cât de rău îl zdrobiseră, l-ar fi compătimit? L-ar fi crezut mai puţin bărbat pentru că nu fusese destul de puternic ca să scape de ei? Scăpase de ei mai târziu. Pe atunci, ar fi devenit bucuros o umbră – preferând să dispară decât să mai îndure vreo clipă durerea aceea, acele amintiri. Ar fi fost mult mai uşor să cedeze, sa sfârşească. În schimb, ultimul Rege al Verii îl găsise, îl luase la Curtea Verii şi-i acordase timpul necesar să-şi redobândească mândria şi să-şi refacă starea sufletească.

— E groaznic să te gândeşti că ei sunt undeva acolo. Fata privi peste el, la străzile întunecate, căutând cu privirea nişte chipuri în întuneric, aşa cum o mai văzuse făcând în atâtea nopţi, când el mergea nevăzut alături de ea. Nu ştiu niciodată. Nu-mi amintesc câteva dintre feţele lor… Eram drogată când

ei… Ştii tu.

— Te-au violat, spuse blând. Şi, într-adevăr, ştiu exact ce vrei să spui.

Mâna ei urmări din nou linia uneia dintre cicatricile lui, de data asta mult mai ezitant. Expresia stupefiată a chipului ei confirma faptul că-l înţelesese.

— Tu?

El dădu din cap.

— A fost cu o veşnicie în urmă.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Dispare oare vreodată? Panica?

Şi se uită la el cu atâta speranţă, dorindu-şi ca zâna să poată minţi. Dar el nu putea. Spuse doar:

— O să treacă. Peste câteva zile, peste câţiva ani, aproape că nu-ţi vei mai aminti nimic.

— Tot e ceva, nu?

— Va fi aproape totul, în câteva zile. O sărută delicat, doar atingând-o uşor cu buzele, fără să caute să-i trezească pasiune, ci doar să o liniştească. Şi, uneori, întâlneşti pe cineva care nu te vede altfel dacă îi spui asta. Asta înseamnă totul.

Tăcută, îşi lăsă faţa pe pieptul lui, iar el o strânse în braţe şi recunoscu în sinea lui cât se poate de sincer: „Pentru această muritoare aş nesocoti ordinele reginei mele, mi-aş abandona regele şi curtea care m-au protejat în toţi aceşti am. Aş face toate aceste lucruri.“ Dacă o lua în braţele lui, avea să o păstreze. Nu ar fi lăsat-o să sufere aşa cum suferiseră celelalte muritoare atunci când le părăsise. Avea să o păstreze cu sau fără permisiunea curţii sale. Irial nu ar fi putut să o ia, iar Keenan nu ar fi stat între ei.

CAPITOLUL 19

Leslie se trezi în toiul nopţii şi-l văzu pe Niall întins lângă ea, febril, cu pielea udă şi lucioasă din cauza transpiraţiei. Nu se clintea deloc, era perfect nemişcat. Pieptul lui nu părea să se mişte deloc.

Îl apucă de umăr şi-l scutură.

— Niall?

El clipi uitându-se la ea şi nu-i luă prea mult să se ridice şi să se uite împrejur.

— Eşti cumva rănită? E cineva aici?

— Nu. Pielea de sub mâna ei era fierbinte la atingere, mult mai fierbinte decât ar fi fost posibil. Eşti bolnav, Niall. Stai aici!

Fata se duse la baie şi luă un prosop mic, pentru mâini. După ce-l îmbibă cu apă rece, se întoarse la el. Niall îşi închisese ochii şi stătea întins pe patul enorm al lui Seth. Dacă nu ar fi arătat ca şi cum ar fi fost pe moarte, ar fi oferit o privelişte minunată ochilor. Ea se aşeză în genunchi pe pat şi îi şterse faţa şi pieptul cu o prosopul rece ca gheaţa. El nu reacţionă deloc. Ochii lui rămaseră închişi. Bătăile inimii lui bufneau surd şi destul de rapid, după cum îi simţea pulsul zvâcnindu-i la gât.

— Crezi că ai putea să mergi până în camera din faţă? Aş putea să chem un taxi, şopti ea începând să caute cu privirea peste tot prin cameră telefonul ei mobil.

— Un taxi care să mă ducă unde?

— La spital. Prosopul ud era deja fierbinte la atingere, iar corpul lui nu se răcise deloc.

— Nu. Nu vom merge acolo. Rămâi aici sau du-te la mansardă. El deschise ochii şi o privi. Nu ar fi putut confunda acea privire pentru nimic în lume.

Ea oftă, dar îşi menţinu vocea blajină în timp ce spuse:

— Dragule, eşti bolnav. Ştii ce-i în neregulă cu tine?

— Sunt alergic.

— La ce? Ai cumva vreo doză pentru o injecţie? Îi ridică bluza de pe podea şi caută în buzunarul din faţă. Nu era nimic în el. Aruncă bluza. „Unde în altă parte?“ Pe noptiere nu era nimic. Se aplecă şi pipăi buzunarele jeanşilor lui – care erau încă pe el.

Niall o prinse de mână.

— Nu te-am adus aici ca să facem sex şi nu mă simt deloc bine din cauza asta, dar – o trase în faţă până ce ajunse pe pieptul lui – asta nu înseamnă că sunt imun la atingerea ta.

Punând o mână pe perete, ca să se sprijine, el se ridică.

— Ajută-mă să ies! Am nevoie de aer. Trebuie să-mi limpezesc mintea înainte să spun ceva ce nu pot să spun.

— Ceva ce nu poţi să spui? Ea veni totuşi lângă el oferindu-i sprijinul ei. Îşi trecu fără vlagă un braţ pe după umerii ei, iar ea îl cuprinse pe după mijloc.

Mai mult vorbind cu ea însăşi, Leslie spuse:

— Seth. Ash. Toţi au secrete. Privi în sus, spre Niall. Ar trebui să tot întreb până ce voi reuşi să scot câteva răspunsuri de la cineva. Ea îşi concentră toată atenţia ca să-l poată ajuta să treacă prin toate compartimentele trenului şi să ajungă la uşă. El sâsâi când întinse o mână şi atinse uşa. Amândoi se împiedicară când el sări înapoi.

— Eşti teafăr?

— Nu, spuse el. Nu prea. Dar voi fi.

Neştiind ce să spună sau ce să facă, Leslie se uită în jur. Văzu unul dintre scaunele de lemn ale lui Seth.

— Vino! spuse ea.

Niall se sprijini greoi pe umerii ei în timp ce fata trăgea

după ea scaunul, departe de tren, în întunericul curţii. Era jenant, dar avea destul antrenament în execuţia acestor mişcări, pentru că ea era cea care-şi ajuta tatăl să ajungă în camera lui când era beat. Niall se aşeză pe scaun. Ea tocmai se desprinse de el când Keenan îşi făcu apariţia. Părea că se materializase de undeva din întunericul depoului. Nu fusese vizibil până atunci şi deodată era în faţa lor, şi furios.

— Ce a fost în capul tău? întrebă Keenan.

Niall nu răspunse.

Leslie se încordă, cuprinsă de un impuls să o ia la fugă atunci când el se apropie. Nu era sigură de unde apăruse el şi de ce era acolo. Nu putea să nu se întrebe cum de sosise atât de brusc sau de ce se simţea atât de tulburată de prezenţa lui. Tot ce ştia era că Keenan o înspăimânta şi că voia ca el să plece.

— Nu ştiam că are o alergie la… Leslie îi aruncă o privire lui Niall… la ce eşti alergic, de fapt?

— La fier. Oţel. E alergic la fier şi la oţel. Cu toţii suntem. Keenan se încruntă. Asta nu ajută la nimic, Niall.

Leslie se apropie mai mult de Niall, simţindu-se, fără îndoială, stânjenită de ostilitatea din vocea lui Keenan.

„Sărat pentru furie, ca gustul de apă sălcie pe care-l simt în gură." Îi atinse umărul lui Niall şi constată că pielea lui era mult mai rece acum.

— Nu e locul aici, murmură Niall.

Dar Keenan continuă:

— Dacă Irial o vrea…

Leslie îşi pierdu cumpătul.

— Eu sunt chiar aici, ticălosule. Şi cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu el? Ai crede…

— Leslie! Niall îşi puse mâna peste mâna ei.

— Nu! Cum de permiţi aşa ceva? Îşi întoarse privirea la Niall pentru o secundă, apoi se uită din nou la Keenan. Nu vorbi despre mine ca şi cum nu aş fi aici. Nu te purta ca şi cum un prieten de-al tău psihopat s-ar da la mine, asta însemnând…

— Ai putea să taci din gură măcar de data asta? Keenan se

apropie de ea. În ochii lui păreau să strălucească nişte mici flăcărui. Habar nu ai despre ce vorbeşti.

— Fă paşi! Leslie încercă să ridice mâna, ca să-l plesnească şi să facă să-i dispară acea expresie de pe faţă, care părea plină de bunăvoinţă, dar Niall o apucase strâns de ambele mâini.

— Nu sunt sigur de ce o vrea pe ea, dar… Keenan ridică din umeri…dacă e importantă pentru el, vreau să ştiu de ce. Faptul că îţi faci singur rău pentru ea ar supăra-o pe Aislinn, iar mie nu mi-ar fi de niciun folos.

Leslie rămase cu gura căscată în timp ce Keenan vorbea: vorbele lui păreau cu totul diferite de cele pe care le rostea în prezenţa lui Aislinn, el părea altă persoană decât cea care frecventase cursurile de la Bishop O.C. în acele câteva săptămâni din toamnă. Părea bătrân, mult mai bătrân decât ar fi fost posibil să fie, şi crud.

— Fii mai atent şi distrează-te, prietene Gancanagh! Apoi, după ce o mai măsură o dată, scurt, pe Leslie din cap până-n picioare, fapt care o făcu să se simtă atât de expusă încât îşi dorea să se ascundă undeva, Keenan plecă.

Leslie rămase privind curtea întunecată a depoului. În ciuda întunericului, zări conturul vag al siluetei lui Keenan în vreme ce acesta se îndepărta cu paşi mari.

Lângă ea, Niall urmărea tăcut umbrele.

Leslie stătea alături de el. Îi atinse fruntea, gâtul şi pieptul: febra cedase. Părea că se simte bine din punct de vedere fizic – obosit, dar sănătos.

— Keenan are intenţii bune, dar îşi face griji…

— Este crud. E josnic. Nu e persoana care pretinde că este atunci când Ash e de faţă. El… Se opri şi-şi schimbă tonul vocii. Dacă există vreun motiv pentru care eşti amabil cu el, acum ar fi momentul potrivit să îmi spui care este acela.

— Nu pot. El este cam stresat acum. Aislinn îl ajută, dar sunt atâtea lucruri pe care nu ţi le pot spune. Aş face-o dacă aş putea. Ti-aş spune totul. S-ar putea să nu mai vrei să mă vezi după asta, dar… O trase pe genunchii lui şi o privi cu atenţie.

— Dar ce? Fata îl cuprinse cu braţele. Şi furia ei împotriva lui Keenan, neîncrederea ei, neliniştea – toate acestea

dispărură.

Niall îi spuse:

— Sper că vei vrea să mă mai vezi după ce toate secretele noastre vor fi dezvăluite. Va fi alegerea ta, dar eu sper sincer că vei vrea totuşi să fii lângă mine.

Ea nu era sigură că vrea să ştie adevărul, dar trebuia să-l afle. Îi plăcea de Niall mai mult decât ar fi trebuit după atât de puţin timp, dar nu ar fi fost interesată să se implice mai mult într-o relaţie dacă el ar fi făcut parte din vreo reţea criminală. Era deja sătulă de astfel de lucruri în viaţa ei.

— Eşti cumva implicat în ceva ilegal?

— Nu.

— Nu e vorba despre trafic de droguri? Se încordă în vreme ce aştepta răspunsul.

— Nu eu. Nu.

— Keenan?

Niall izbucni într-un râs zgomotos.

— Aislinn nu i-ar tolera vreodată aşa ceva, chiar dacă el ar avea asemenea tendinţe – pe care însă nu le are.

— Oh! Ea se gândi la toate astea: faptul că, peste tot unde mergea, Keenan era rareori singur, ciudatul club, alergia aceea stranie, toată discreţia pe care Aislinn şi Seth o păstrau cu sfinţenie. Niciunul dintre aceste lucruri nu se potriveau cum ar fi trebuit, nu aveau nicio noimă, indiferent de modul în care le-ar fi privit.

„Ceea ce ar trebui să mă îngrozească." Dar emoţiile ei nu prea se potriveau cu această idee. „Ceea ce, de asemenea, ar trebui să mă sperie."

Îi susţinu privirea lui Niall şi-l întrebă:

— Cum te-a numit?

— Gancanagh. E un fel de nume de familie. Dar nu-ţi pot explica mai mult acum. Niall oftă şi o trase mai aproape. În noaptea asta, am să fac tot ce pot ca să răspund la orice întrebare mi-ai pune, dar Aislinn… Ea trebuie să stea de vorbă cu tine înainte ca eu să fac asta. Nicio întrebare până la noapte. Am să-i explic şi ei că noi, că eu… Ea va înţelege. Ne întâlnim la Crow's Nest? Vom vorbi cu ea.

Leslie ar fi vrut să-l silească să-i spună imediat despre ce era vorba, dar putea să-şi dea seama, după încordarea şi tonul lui îngrijorat, că el nu avea să facă asta. Se întoarse, astfel că acum era cu faţa spre el.

— Promiţi să-mi spui totul? La noapte.

— Promit! Niall zâmbi.

Leslie îl sărută cu grijă. Ştia că avea să-i spună, era sigură de asta, era sigură de el.

Dar el se retrase aproape imediat şi o întrebă:

— Deci aş putea să văd şi eu tatuajul tău neterminat? Sau e plasat într-un loc indecent?

Ea râse.

— E sus, în zona umerilor mei… Subtilă schimbare a subiectului.

Avusese totuşi efect sau poate sărutul lui fusese cel care o făcuse să se simtă atât de relaxată. Chiar dacă el se oprise, ea îşi simţise corpul răspunzând într-un fel în care nu crezuse că avea s-o mai facă vreodată.

— Deci, pot să văd şi eu tatuajul? El începu să o aplece în faţă, încă ținând-o în braţe.

— La noapte. Rabbit îl va termina în noaptea asta, după ce ies de la lucru. Apoi, vei putea să-l vezi – când va fi complet terminat. Fata nu era sigură de ce, dar, din momentul în care ieşise din salonul lui Rabbit, rămăsese cu o puternică aversiune faţa de ideea de a arăta cuiva tatuajul ei. „Nu încă."

— Un motiv în plus ca să aştept cu nerăbdare întâlnirea noastră, în cazul ăsta. Să vorbim, să admir creaţia de pe pielea ta şi – el îi aruncă o privire care îi făcu inima să bată mai iute – să facem orice altceva te-ar face fericită.

Niall o sărută uşurel pe frunte, pe obraji, pe ochi şi pe păr.

— Nu vreau să pleci, şopti ea găsind că era mult mai uşor să recunoască asta în întuneric. Dar comentariile lui Keenan. Felul în care el… Te vreau lângă mine acum! Te-am vrut aici, cu mine, de luni întregi!

El o sărută atunci de-adevăratelea, nu cu blândeţe, cum o făcuse cu puţin timp înainte, ci sălbatic.

După aceea, el îi spuse:

— Voi pleca de lângă Keenan şi Aislinn dacă va trebui. Mă voi îndepărta de toate şi de toţi doar pentru şansa de a fi cu tine…

Deşi fata nu înţelegea prea mult din ceea ce se întâmpla, pricepu că el se oferea să renunţe la familia lui pentru ea. „De ce? De ce ca să fie cu mine ar însemna să renunţe la familia lui?“ Îşi trecu degetele peste faţa lui.

El îi spuse:

— Dacă mă vrei în viaţa ta, voi fi aici. Atât timp cât vrei tu. Să-ti aduci aminte de asta! Îmi va fi bine. Voi sta cu tine şi vom fi în regulă. Indiferent de ce se va întâmpla sau ce vei afla, adu-ți aminte de asta!

Ea încuviinţă tăcută, deşi avea impresia că se rătăcise într-o lume bizară, unde tot ce credea că-i era cunoscut dispăruse pe neaşteptate. Dar, în ciuda tuturor acestor ciudăţenii, faptul că era în braţele lui Niall o făcea să se simtă în siguranţă, iubită, ca şi cum lumea nu ar fi fost îngrozitoare. Totuşi, nu putea rămâne în Huntsdale, nu putea să locuiască în continuare cu Ren şi cu tatăl ei, nu acolo unde se petrecuseră lucruri atât de înfiorătoare.

— Nu pot să-ţi cer să renunţi la toate când eu nici măcar nu sunt sigură unde voi fi la anul. Colegiul. Şi încă nu ne cunoaştem, nu destul. Şi…

— Ai vrea să ne cunoaştem mai bine? întrebă încetişor.

— Da!

— Atunci, vom găsi o cale. Apoi, se ridică încet cu ea în braţe şi începu să meargă spre tren. Când ajunse la vreun metru de acesta, se opri şi o lăsă jos.

— Intră şi culcă-te! Voi fi aici când te vei trezi. La noapte, Aislinn îţi va spune totul… sau o voi face eu.

Iar când Leslie se ghemui în pat, simţi că are încredere deplină în Niall, în relaţia lor, se simţi încrezătoare că totul va fi bine. Acele fantezii ale ei de a găsi pe cineva căruia să-i pese de ea, care să o respecte ca persoană poate că nu erau atât de imposibile cum păruseră a fi.

Capitolul 20

Abia se făcuse dimineaţă, când Irial intră la Pins and Needles, urmărindu-i pe muritorii de afară cu un nou interes. Leslie avea să-i dea destul din calitatea ei de muritoare, iar asta însemna mai mult decât ar fi fost el în stare să acumuleze hrănindu-se pe seama lor, ca să fie din ce în ce mai puternic. Asta funcţionase pentru câteva dintre zânele-ciulin, funcţionase în cazul lui Jenny Greenteeth şi al surorilor ei. El nu putea să-şi piardă puterile. El nu putea permite ca zânele lui să-şi piardă puterile şi să fie ucise de muritori. Asta nu era o opţiune. El o va avea pe muritoarea lui, se va hrăni – prin intermediul ei –, ca să-şi poată hrăni curtea. Dacă ar fi fost destul de puternici, el şi muritoarea lui ar fi putut supravieţui. Dacă ea nu era atât de puternică aşa cum crezuse el, avea să moară sau să înnebunească, iar el s-ar fi stins de foame, ar fi dispărut sau, mai rău, ar fi contribuit la sfârşitul propriei sale curţi.

„Dar ea este o muritoare puternică." El spera ca amândoi să supravieţuiască. Lui nu-i păsase niciodată de vreun muritor; cu excepţia câtorva, numai pe jumătate zâne, precum Rabbit, care într-adevăr contau pentru el – dar nu muritori adevăraţi.

— Iri! Chipul lui Rabbit fu luminat de o inexplicabilă bucurie pe care părea sa o simtă ori de câte ori îl vizita Irial.

— Iepuraşule!

Rabbit se încruntă.

— Ei, prietene, trebuie să încetezi să mă strigi aşa. Ani şi Tish sunt pe aici pe undeva. Ştii şi tu cum sunt ele.

— Ştiu. Irial rânji. Nu-l putea vedea pe Rabbit ca pe un adult, deşi dovada era în faţa lui. Ce mai fac căţeluşele?

— Îmi dau destulă bătaie de cap.

— Ţi-am spus eu. Totul e în sângele lor. Irial scoase cartea pe care o adusese cu el. Gabriel le transmite cele mai bune urări.

— Are el ceva ce se poate numi bun? Ar fi fost frumos dacă fetele ar fi moştenit aşa ceva de la el. Rabbit luă cartea, o deschise şi o răsfoi, tot atât de pasionat ca şi prima dată când Irial îi dăruise nişte imagini cu zânele cele mai singuratice. Simbolurile şi schiţele neprelucrate erau originea tatuajelor care i-ar fi legat pe muritori de Curtea Întunericului. Rabbit ar fi refăcut aceste tatuaje aşa cum zânele nu ar fi reuşit, imortalizând defectele şi frumuseţea până ce acestea ar fi prins viaţă pe pagină, apoi căutându-i pe muritorii care le-ar fi putut purta. Era o artă care te umplea de nelinişte – o artă despre care niciunul dintre ei nu vorbea.

Apoi, Ani şi Tish dădură buzna în cameră, parcă schelălăind în felul acela mereu exagerat:

— Iri!

— Ce mai face tata?

— A trimis ceva? A fost pe aici.

— A cunoscut-o pe Leslie.

— Rabbit nu mă mai lasă să merg prin cartier.

— Le-ai văzut pe noile regine? Noi o cunoaştem pe una dintre ele, pe Regina Verii.

— Nu o cunoaştem. Am întâlnit-o doar. E o diferenţă.

— Ba nu.

— Lăsaţi-l pe Irial să spună ceva. Rabbit oftă. Poate că se încruntase puţin, dar le purta fetelor de grijă aşa cum tatăl lor nu ar fi făcut-o niciodată. Cei doar pe jumătate zâne erau într-un mod aparte mult prea gingaşi ca să poată trai la Curtea Întunericului, prea muritori, dar Înalta Curte le-ar fi distrus

spiritul, le-ar fi împiedicat pasiunile înnăscute cu tot felul de restricţii nefireşti. Curtea lui Sorcha îi lua pe cei care aveau darul Vederii şi pe toţi cei pe jumătate zâne – neştiuţi de Curtea Iernii şi de Curtea Verii –, dar Curtea Întunericului încerca să-şi ţină progeniturile muritoare în afara acestui regat rigid. Rabbit răsplătise această discreţie având grijă de alte asemenea creaturi – jumătate zâne, jumătate muritori – pe care le găsise Irial.

— Am aici câteva fleacuri de la Câinii de Vânătoare. Irial le întinse geanta. Iar una dintre rudele lui Jenny a trimis aceste haine pe care vi le doreaţi.

Fetele înhăţară geanta şi fugiră.

— Bestii obositoare. Rabbit îşi trecu o mână peste faţă, apoi strigă: Nu vreau să aud de niciun club în seara asta, mă auziţi?

— Promitem, ţipă Tish de undeva din spate.

Ani intră din nou în fugă. Rânjind nebuneşte, alunecă oprindu-se la câţiva milimetri de Irial.

— Îţi place Leslie? Pot să jur că da. E foarte sexy. Vorbele ei se rostogoleau una după alta. Apoi, scoase limba la Rabbit. Atunci, vom merge mâine la club. Promiţi?

În timp ce Rabbit îşi acoperi ochii cu o mână, Irial se trezi că se oferă el:

— Le voi duce eu.

Rabbit îi făcu semn lui Ani să plece. Apoi, întoarse plăcuţa de pe uşă, cu partea pe care scria „ÎNCHIS".

— Acum, hai să încercăm!

Camera era exact aşa cum fusese întotdeauna, imaculată şi neschimbată. Rabbit se maturizase şi el, nu tot atât de repede ca muritorii, însă acum arăta mai mult ca un bărbat de peste douăzeci de ani decât ca un adolescent. Făcu un semn spre scaunul negru pe care de obicei stăteau clienţii lui.

— Ţi-e bine?

Irial strânse puţin braţul lui Rabbit şi recunoscu:

— Sunt obosit.

După ce-i înmână lui Rabbit corzile pe care i le trimisese Gabriel, Irial se aşeză pe scaun şi-şi întinse picioarele.

— Am auzit de Guin. Rabbit scoase trei ace şi tot atâtea fiole.

— Gabriel conduce patrula Câinilor de Vânătoare; ei încă se cred imuni. Zânele-muză trebuie să rămână ascunse.

Irial se lăsă pe spate în scaunul pentru tatuaje şi închise ochii în vreme ce Rabbit îl lega cu corzi. El se pomenea întotdeauna vorbind deschis cu Rabbit. Într-o lume plină de intrigi înşelătoare, existau foarte puţini oameni în care Irial putea avea încredere fără nicio reţinere. Rabbit moştenise aceeaşi loialitate de care dădea dovadă şi tatăl lui, dar, în acelaşi timp, şi acel simţ al muritorilor de a privi lucrurile în ansamblu, de a prefera discuţiile, şi nu lupta.

— Cred că schimbul de cerneală va ajuta. Rabbit ridică mâneca lui Irial. O să te doară.

— Mă va durea pe mine sau pe fată? Irial deschise ochii pentru o clipă. Am văzut-o pe ea, pe muritoare.

— Pe tine. Leslie doar va simţi tatuajul. Aşa cred. S-a descurcat bine cu conturul pe care i l-am făcut. Lacrimile şi sângele zânelor de la Curtea Întunericului sunt o combinaţie mult mai potrivită pentru o muritoare. Emoţiile ei vor fi schimbătoare, dispărând deja. Totuşi, rezistă destul de bine. Sângele tău va fi mai greu de suportat pentru ea… Irial nu-l mai asculta. Rabbit ridică flaconul de sticlă cafenie care conţinea cerneala aceea ciudată pe care el o pregătise pentru schimburi. Nu sunt prea sigur cum va reacţiona din moment ce ea eşti de fapt tu. E o fată bună.

— Voi avea grijă de ea, promise Irial. Ea urma să fie legată de el, dar el avea să se asigure că fata va avea parte de cele mai bune atenţii, că se va simţi satisfăcută. El ar putea face asta.

Rabbit legă încă un cordon în jurul braţului lui Irial, pentru a vedea unde era vena. Spre deosebire de corzile care-l legau de scaun, acest cordon era un lucru simplu: o bandă din cauciuc precum cele din spitalele muritorilor.

— Totul va fi bine. Irial îşi verifică legăturile, apoi făcu un semn de aprobare spre Rabbit. Existau puţine creaturi în prezenţa cărora ar fi avut încredere să se lase legat.

Tăcut, Rabbit localiză vena lui Irial în interiorul articulaţiei

cotului.

— E mai puternică decât crezi tu, altfel nu m-ar fi ales pe mine.

Rabbit introduse un tub gros, gol pe dinăuntru, în braţul lui Irial.

— Eşti gata?

— Da. Abia dacă simţise o pişcătură, nici măcar pe departe atât de dureroasă pe cât se temuse el.

Apoi, Rabbit adăugă micul filtru, numai cât să acopere gura tubului.

Spatele lui Irial se arcui, ochii i se rostogoliră în orbite. „Asta mă va face mai puternic. Îmi va hrăni curtenii. Îi va proteja." Dar extracţia de sânge şi de esenţă era groaznică, de coşmar, ca şi cum lamele minuscule ar fi fost înfipte peste tot în interiorul corpului său, sfâşiindu-i şi smulgându-i bucăţi de carne din anumite părţi în care obiectele ascuţite nu ar fi trebuit să fie introduse niciodată.

— Ţine-le pe căţeluşe departe de mine, bolborosi el, simţind cum vederea i se înceţoşează. „Am nevoie". Stomacul lui Irial se strânse. Plămânii lui se contractară, ca şi cum tot aerul pe care-l respirase vreodată ar fi fost aspirat din el într-o clipă.

— Irial? Vocea lui Ani se auzi la intrare. Destul de departe ca el să nu ajungă la ea, şi totuşi prea aproape.

Mâinile lui se crispară.

— Rab…

— Ani, pleacă! Rabbit păşi în faţa lui Irial, ca să nu o lase să-l vadă.

— O să treacă, Iri. Trece întotdeauna. Spune-i, Rabbit, spune-i că va fi bine. Vocea lui Ani se stinse în timp ce fata se îndepărta.

— Are dreptate.

— Foame. Irial îşi înfipse degetul în scaun până ce pielea de pe el se rupse. Mă distrugi. Curtea mea.

— Nu. Va trece. Când Rabbit scoase tubul, se auzi un pocnet. Odihneşte-te acum!

— Hrană. Am nevoie. Cheamă-l pe Gabriel!

— Nu. Nu până ce nu termin tatuajul. Nimic până atunci.

Altfel nu va folosi la nimic.

Apoi, Rabbit plecă încuind uşa în urma lui, lăsându-l pe Irial incapabil să se mişte din scaun.

Capitolul 21

Temându-se puţin că noaptea trecută fusese doar un vis, Leslie se uită pe fereastră. „El este încă aici.“ Niall făcea un fel de exerciţii de întindere în curtea depoului. Asta însemna ori că era treaz de ceva vreme şi se plictisise, ori că îşi urma întocmai rutina zilnică. El se dezbrăcase de cămaşă, iar în lumina zilei, reţeaua cicatricilor care-i acopereau trunchiul era greu de privit. Linii albe şi subţiri se întâlneau pentru a deveni mai groase pe alocuri, semne neregulate, mai proeminente, ca şi cum ceva îi sfâşiase pielea cu ghearele. Văzând toate aceste cicatrici şi mărimea lor, Leslie simţi că-i vine să plângă pentru el. „Cum de mai este încă în viaţă?“ Şi totuşi era viu. Era un supravieţuitor, şi asta îl făcea cu atât mai frumos.

Încercând să facă zgomot cât mai puţin, Leslie deschise uşa.

— Hei!

El se opri în timpul unei extensii, rămânând atât de nemişcat că părea îngheţat, ca şi cum ar fi fost sculptat într-o piatră rară şi întunecată. Doar vocea lui dovedea că era o fiinţă vie.

— Vrei să te duc la şcoală?

— Nu. Clătină din cap în timp ce se îndrepta spre el.

Până atunci, ea nu luase nicio hotărâre, dar, privindu-l – ştiind că orice ar fi urmat să se întâmple ar fi putut însemna că relaţia lor avea să se schimbe, iar ei nu ar mai fi fost aşa cum

erau acum –, înţelese că nu avea rost să piardă ziua în mod necugetat. Să-şi petreacă ziua la Bishop O.C… pur şi simplu, nu avea niciun sens pentru ea.

— Ce faci astăzi? întrebă ea când ajunse aproape de el. Fără să se gândească, fata ridică mâna şi-şi lăsă vârfurile degetelor să atingă uşor cicatricile de pe pieptul lui, de parcă ar fi urmărit o hartă a haosului, linii care se intersectau, urme care brăzdau pielea ramificându-se în cute şi valuri.

El încă nu făcuse nicio mişcare, rămânând tot atât de calm ca atunci când o văzuse venind spre el.

— Vrei să facem o baie în râul rece?

Se apropie de el încă puţin.

— Nu.

El înghiţi.

— Dacă voi continua să-ţi sugerez şi alte lucruri, vei spune în continuare nu?

— Poate. Zâmbi, simţindu-se curajoasă, încrezătoare alături de el, într-un fel în care nu se simţise alături de nimeni, de mai mult timp decât ar fi vrut să recunoască. Tu nu ai vrea?

— Da. Nu. Poate. Îi zâmbi cam nesigur. Aproape că uitasem ce bine m-am distrat în timpul dansului, sentimentul acela de a vrea şi de a nu putea să ai.

— E în regulă dacă o să conduc eu? Se înroşi de-a binelea când puse această întrebare. Nu era câtuşi de puţin inocentă, dar el o făcea să se simtă ca şi cum asta avea importanţă, ca şi cum ei doi aveau importanţă.

— Aş prefera să o faci, mi-ar plăcea chiar. El îşi drese glasul. Nu chiar să ajung să alerg după tine…

— În regulă. El o privi cu interes. Încă nu făcuse nicio mişcare, picioarele şi mâinile lui fiind în exact aceeaşi poziţie în care erau atunci când ea se apropiase. Era bizar.

— Mergi la vreo şcoală militară sau ceva de genul ăsta? întrebă ea înainte să se mai poată abţine. „Ce întrebare idioată!"

Dar el nu râdea de ea şi nici nu se purta ca şi cum ea ar fi stricat toată vraja. Răspunse foarte serios:

— Nu aşa cum crezi tu, dar a trebuit să învăţ o serie de

lucruri, pentru că tatăl lui Keenan mi-a cerut să o fac. Antrenamentul… E bine să ştii cum să te aperi şi singur, cum să te protejezi pe tine şi pe cei la care ţii.

— Oh!

— Aş putea să te învăţ şi pe tine câteva scheme de autoapărare. Asta nu înseamnă – şi spunând aceste cuvinte, îi susţinu privirea – că vei putea fi întotdeauna în siguranţă. Sunt situaţii în care niciun fel de antrenament nu ar putea opri ceea ce alţii ar avea intenţia să-ţi facă.

— Atunci de ce… Lăsă întrebarea neterminată.

— Pentru că mă ajută să pot dormi noaptea, pentru că mă ajută să mă concentrez, pentru că uneori îmi place să recunosc că poate, dacă aş fi din nou în pericol, asta mi-ar fi de folos. O sărută pe frunte. Şi, câteodată, pentru că mă determină să sper că asta mă va face destul de puternic ca să fiu iubit şi ca să o pot proteja pe cea pe care aş încerca să o iubesc.

— Oh! Ea rămase din nou fără cuvinte.

Niall făcu câţiva paşi înapoi.

— Dar tu aveai de gând să conduci acest dans, aşa că voi încerca să te conving de… după ce te-aş întreba dacă am putea să ne oprim la mansardă, ca să fac o baie.

Şi, iată, aşa îi linişti el temerile şi-i reduse încordarea până la stadiul acela confortabil, până la senzaţia aceea efervescentă de care se bucuraseră amândoi înainte ca el să înceapă a vorbi despre violenţă şi dragoste.

O oră mai târziu, Leslie mergea pe străzile din Huntsdale împreună cu Niall – sigură că, imediat ce avea să se îndepărteze de el, legătura lor aproape ireală avea să se rupă. Plimbarea de acum era atât de diferită de plimbarea lor din noaptea precedentă când se opriseră să se sărute pe sub bolţi şi prin cotloane întunecoase.

La un moment dat, el făcu un semn spre o clădire veche şi impunătoare care se ridica în faţa lor.

— Am ajuns.

Se aflau la marginea unui mic parc care ei i se părea interzis, ca şi cum aerul din faţa ei căpătase formă şi ridicase o baricadă

în jurul vegetaţiei de acolo. Copaci de toate soiurile erau înfloriţi într-o bogăţie de miresme şi culori diferite. Totuşi, iarba era călcată în picioare, îngălbenită, ca şi cum acolo ar fi avut loc un concert sau s-ar fi ţinut vreun târg. Parcul era, de asemenea, curat; nu se vedeau deloc resturi sau gunoaie. În afară de asta, în parc nu era nimeni, nu se vedea nici măcar vreun vagabond întins pe una dintre băncile acelea ciudate, din lemn, care erau împrăştiate prin tot parcul. Sculpturi vechi, din piatră sclipeau de parcă se aflau într-un muzeu, iar apa din fântână ţâşnea şi apoi cădea în valuri, de parcă o melodie iar fi dirijat revărsarea. Leslie se uită mirată la toate aceste lucruri din parcul acela straniu şi ispititor întrebându-se cum de ceva atât de frumos putea exista în acel loc şi, pe deasupra, nu era nici folosit.

— Putem merge acolo?

— În parc? Niall se uită mai întâi la ea, apoi la parcul pe care ea îl privea ca vrăjită. Cred că da.

— Nu e proprietatea nimănui? Ea urmărea cum curgerea apei strălucea ca o fată care se unduia în ritmurile unui dans pe care ar fi trebuit să şi-l amintească, pe care castanietele ei îl ştiuseră odată.

Acolo este o fată. Femeia dansa cu mâinile ridicate deasupra capului, cu faţa spre cer, ca şi cum ar fi vorbit cu soarele sau cu luna. Leslie se apropie, aplecându-se prin aerul greu care părea să-i împiedice trecerea, care o oprea, ca să nu ajungă până la fântână. Fără să caute din ochi vreun mijloc de transport sau vreun alt motiv plauzibil pentru care i-ar fi fost oprită înaintarea, Leslie se îndreptă spre parc. Se opri prinsă între dorinţa de a intra şi teamă, nefiind sigură că simţea într-adevăr dorinţă sau teamă.

— Leslie? Mai eşti cu mine? Niall o prinse de mână, oprind-o să intre în parc.

Ea clipi. Imaginea fetei care dansa dispăru. Statuile păreau acum şterse şi nici nu mai erau atât de multe cum i se păruse la început. La fel şi copacii care erau în floare: nici măcar nu erau atât de mulţi copaci cum crezuse. În schimb, erau în parc oameni pe care, fără să înţeleagă de ce, nu-i văzuse până acum:

fete dintre care multe păreau să îi urmărească pe ea şi pe Niall, umblând prin parc în grupuri mici, chicotind şi vorbind cu băieţii care stăteau chiar în locurile în care ei i se păruse că erau doar copaci.

— Nu mai înţeleg nimic, Niall. Leslie simţi cum panica începe să o cuprindă, dar era un sentiment aproape ireal – mai mult un freamăt al unei emoţii care o cuprinse şi apoi dispăru înainte să se materializeze. Mă simt de parcă… Nici nu mai ştiu ce simt în ultima vreme. Nu vreau să mă sperii şi nici nu pot fi mânioasă tot timpul. Şi, când simt toate astea, parcă nu ar fi sentimentele mele. Văd lucruri care nu sunt normale – oameni cu spini pe faţă, tatuaje care se mişcă, văd coarne. Văd întruna lucruri care nu sunt reale. Ar trebui să-mi fie frică. În schimb, mă uit în altă parte. Ceva nu e în regulă cu mine.

El nu-i făcu niciun fel de promisiuni deşarte cum că totul va fi bine sau că ea doar îşi imagina toate acele lucruri, în schimb, părea mâhnit, făcând-o să creadă că ştia ceva mai multe decât ea.

„Ceea ce ar trebui să mă supere."

Încercă să-şi adune puterile, dar instabilitatea ei emoţională crescuse şi devenise atât de pronunţată încât se simţea ca un vizitator în propriul ei corp. Calmă, ca şi cum întrebarea nu ar fi avut nicio importanţă, fata întrebă:

— Tu ştii ce-i în neregulă cu mine?

— Nu. Nu chiar. Şovăi. Ştiu că un individ îngrozitor e interesat de tine.

— Asta ar trebui să mă înspăimânte. Ea încuviinţă din cap, tot liniştită, tot neînfricată. În schimb, lui îi era frica. Simt la tine un gust de frică, gelozie şi – îşi închise ochii pentru o clipă, savurând un firicel de emoţie pe care aproape că ar fi putut-o întinde pe limbă – tristeţe. Deschise apoi ochii. De ce ştiu aceste lucruri, Niall?

Tulburarea îl copleşi, iar ea gustă şi asta. Dacă aceste emoţii ar fi fost reale, el nu ar fi ştiut mai mult decât ea în legătură cu noua ei abilitate.

— Tu poţi…

— Să-ţi gust sentimentele. Ea îl privi, îl simţi cum se

străduieşte să rămână calm, ca şi cum emoţiile lui ar fi fost aranjate în anumite cutii pe care ea nu le-ar fi putut deschide. Frânturi de arome – cicoare şi miere, sare şi scorţişoară, mentă şi lămâiţă – alunecau pe lângă ea ca nişte umbre.

— E o selecţie ciudată de cuvinte. El aştepta, nu tocmai o întrebare, dar ceva destul de asemănător.

Aşa că ea îi spuse mai multe despre lucrurile pe care începuse să le simtă.

— Există momente când izbucnesc toate şi momente când nu simt nimic. Sunt atât de multe lucruri pe care le simt şi pe care-mi dau seama că nu le pot explica. Asta ar trebui să mă îngrozească. Ar fi trebuit să mă determine să vorbesc cu cineva. Dar nu am fost în stare să o fac… până acum.

— Ştii cumva când a început? Era îngrijorat. Limba ei era grea sub apăsarea unei arome persistente, ca de lămâie, şi realiză că îngrijorarea era sentimentul care venea împreună cu acea aromă.

— Nu sunt sigură, nu chiar… Încercă să se concentreze. Cuvintele îi veneau unul după altul, amestecându-se – „restaurantul, tatuajul, The Rath, muzeul, când, de ce" –, dar, când încercă să vorbească, toate cuvintele dispăruseră.

— Irial! spuse Niall.

Furia lui sărată şi gelozia cu gust de scorţişoară o năpădiră din nou până ce gâtul începu să îi ardă din cauza lor. Deschise gura simţind că nu mai are aer, aproape să se sufoce. Dar, imediat ce se gândi la Irial, totul se potoli. Se simţea din nou calmă. Aromele de pe limba ei dispărură.

Niall o luă şi o duse în grabă peste drum, în clădirea cea veche.

— Ne vom petrece restul zilei împreună. El nu va veni aici. La noapte, vom sta de vorbă cu Aislinn şi cu Keenan. După aceea, vei fi în siguranţă. Putem face asta?

Neliniştea lui se extinse până în sufletul ei, copleşind-o, apoi alunecă uşor ca şi cum ar fi găsit un tunel prin care să se scurgă. În locul acestei senzaţii, fata percepu linişte. Îşi simţea corpul la fel de moale ca atunci când se afla în scaunul lui Rabbit. „Nu e nevoie să vorbim despre asta." Ridică din umeri.

Nu aveam oricum încă niciun plan, nu-i aşa? Ieşim împreună, serviciu, întâlnirea cu Rabbit, apoi iar ieşim împreună? Desigur.

— Atunci, mai sunt doar câteva ore şi va fi totul bine. O luă de mână şi începu să urce pe nişte scări de piatră în spirală.

— Nu sunt lifturi aici? Ea se uită în jur. Exteriorul clădirii era mai degrabă greu de descris, vechi şi năruit, ca majoritatea clădirilor din Huntsdale, dar interiorul era minunat. Ca şi la The Rath, obsidianul marmura şi lemnul păreau a înlocui ceea ce se fabrica de obicei din metal.

— Nu e permis nimic din oţel aici, spuse el tulburat.

Ea îl urmă până ce el se opri în faţa unei uşi care era mult prea frumoasă ca să fie expusă trecătorilor obişnuiţi. Pietre – şi nu pietre preţioase şlefuite, ci pietre brute, naturale – erau încastrate în lemn pentru a crea un mozaic. Se întinse şi-şi plimbă mâna de-a lungul încrustaţiilor de pe uşă, fără să le atingă.

— E splendidă.

Niall deschise uşa din mozaic. Interiorul camerei nu era mai puţin fermecător. Plante înalte, luxuriante dominau încăperea. Păsări nenumărate coborau prin aer, făcându-şi cuiburile prin ungherele coloanelor înalte care susţineau tavanul acoperit cu viţă-de-vie.

— Fii bine-venită în casa noastră, Leslie! spuse el. Cuvintele păreau ciudat de formale, lansând avertismente că acesta nu era locul potrivit pentru ea, că ar fi fost mai înţelept din partea ei să fugă. Dar Leslie putea încă să simtă emoţiile lui Niall – el era fericit, onorat – şi, printre toate aceste sentimente, mai simţea o fâşie subţire de dragoste adevărată pentru ea. Aşa că păşi mai departe în cameră, trăgând în piept mireasma dulce a florilor de vară care înfloreau undeva în mansardă.

— Vreau să te simţi ca acasă cât timp fac eu baie. Niall făcu un semn spre un fotoliu peste măsură de pufos. Apoi, voi prepara un mic dejun pentru amândoi. Vom sta aici. O să vedem noi ce-i de făcut.

Ea se gândi să-i răspundă, dar el părea că vorbeşte mai mult cu sine însuşi decât cu ea. Fata se aşeză în fotoliul confortabil,

urmărind dansul păsărilor în aer, deasupra capetelor lor. „Cu Niall sau cu Irial, acesta e locul în care ar trebui să mă aflu." Nu era prea sigură de ce, dar pentru ea era destul de clar. Cu fiecare zi care trecea, sentimentele ei deveneau tot mai anormale, şi emoţiile altora deveneau din ce în ce mai uşor de identificat pentru ea. Auzise scuzele pe care le folosise ca să inventeze tot felul de motive pentru schimbările pe care le simţea – şi ştia că erau nişte minciuni, că se minţea singură. Putea să vadă totul acum cu o claritate distinctă. Ceva, aceeaşi sursă a transformării sale, o împiedica să se gândească prea mult la cauzele schimbării pe care o suferise; acest lucru îi era cumva interzis. „Dar de ce să-şi facă griji?" Orice ar fi însemnat această schimbare o făcea să se simtă bine, mult mai bine, cum nu se mai simţise de foarte mult timp. Aşa că închise ochii şi se bucură de acea stare letargică în care căzuse în timpul conversaţiei cu Niall.

Capitolul 22

Îşi petrecură ziua împreună jucând jocuri video, vorbind şi mulţumindu-se să fie aproape unul de celălalt. Până la ora la care Leslie trebuia să plece la lucru, reuşi să ignore complet toate grijile şi avertismentele pe care parcă le auzea în şoaptă. Pur şi simplu, nu simţea acele lucruri. El era îngrijorat – ea putea gusta asta, dar se simţea bine.

Niall o lăsă la uşa de la Verlaine's amintindu-i iarăşi să nu plece nicăieri cu Irial sau cu vreun alt străin.

— Sigur. Fata îl sărută pe obraz. Ne vedem mai târziu?

— Nu cred că ar trebui să mergi nicăieri singură. Mai bine te aştept şi te duc eu la salonul lui Rabbit, apoi te-aş putea duce la Crow's Nest.

— Nu. Le-aş putea suna pe Ani, pe Tish sau pe Rabbit să vină să ne întâlnim sau aş putea lua un taxi. Ea îi dărui încă un zâmbet liniştitor înainte de a intra în restaurant.

Ziua de lucru trecu ca prin ceaţă. Avură destui clienţi ca să rămână cu o sumă frumuşică pe care să o adauge la banii pe care-i avea deja în geantă. Când îşi termină tura, încasă banii şi se îndreptă spre Pins and Needles. Oscilând între dorinţa de a-şi termina tatuajul şi dorinţa de a respecta promisiunea făcută lui Niall de a-l vedea – din nou – mai târziu, aproape că o apucă ameţeala. Totul era mult mai bine acum, aşa cum nu mai fusese de foarte mult timp.

Atunci când intră pe uşa magazinului de tatuaje, toate uşile încăperilor care se învecinau cu sala de aşteptare, în afară de una, erau deja închise. Din camera cu uşa deschisă se auzi vocea lui Rabbit:

— Magazinul e închis.

— Eu sunt! Fata intră înăuntru.

Rabbit stătea pe scăunelul lui. Chipul lui avea o expresie precaută.

— Încă ai putea să te răzgândeşti. Am putea face altceva cu…

— Să schimb designul când tatuajul e pe jumătate terminat? Îl privi furioasă. Asta e o prostie. Sincer, Rabbit, arta ta e minunată. Nu te-am crezut niciodată atât de nesigur.

— Nu e vorba despre asta…

— Despre ce-i vorba atunci?

— Vreau doar să fii fericită, Les. Se trase de barbişon, părând mult mai nervos decât îl văzuse ea vreodată.

— Atunci finalizează tatuajul meu, spuse ea uşurel. Se dezbrăcă de bluză. Haide! Am mai vorbit deja despre asta.

Având pe chip o expresie de nepătruns, el îi arătă scaunul.

— Tu ai ales asta. Vei fi în regulă… Eu îmi doresc să fii în regulă.

Surâzătoare, ea se aşeză pe scaun, din nou cu spatele la el.

— Şi voi fi. Voi avea cea mai drăguţă, cea mai perfectă operă de artă pe pielea mea – alegerea mea, pielea mea. Cum aş putea să nu fiu în regulă?

Rabbit nu răspunse, dar el era deseori tăcut în timp ce era ocupat cu pregătirea celor necesare. Această procedură era meticuloasă. O făcea să se simtă bine, ştiind că el era preocupat de siguranţa clienţilor lui. Nu toţi specialiştii în tatuaje erau atât de conştiincioşi.

Ea mai aruncă o privire peste umăr şi-l văzu pe Rabbit cum deschidea o sticluţă ciudată.

— Ce i aia?

— Cerneala ta. El nu o privi.

Fata se holbă la sticla cafenie: pentru o clipă, ar fi putut jura că văzuse nişte firişoare de fum negru care dansau ca nişte

mici flăcărui aproape de gura sticlei.

— E minunată, parcă ar avea nişte umbre îmbuteliate.

— Aşa e. O privi scurt, chipul lui fiind mai inexpresiv ca niciodată. Dacă nu aş fi atât de legat de umbre, nu aş face asta acum.

— Ce? Tatuaje?

El ridică sticla şi o aplecă uşor deasupra unor căpăcele. Câteva dintre acele căpăcele aveau deja pe fund un lichid transparent. În lumina aceea slabă, părea că cerneala se separa în diferite nuanţe de întuneric în timp ce Rabbit turna câte puţin în fiecare căpăcel.

„Minuscule lacrimi negre, precum conţinutul unei cupe cufundate în abis. Ea clătină din cap. Prea multe evenimente stranii făcându-mă să mă gândesc la lucruri stranii." Ea întrebă:

— Este în acele capace un alt lichid care schimbă culorile? Ca şi cum ar fi două tipuri de cerneală amestecate?

— Amestecul lor este ceea ce-mi trebuie mie pentru tatuajul tău. Întoarce-te! Rabbit îi făcu semn sa se uite în altă parte.

Ea îl ascultă, mişcându-şi corpul până ce ajunse cu spatele la el. Îi şterse pielea, iar ea închise ochii, aşteptând.

Imediat, maşina începu să bâzâie, iar acele erau pe pielea ei. Abia perforau suprafaţa pielii, dar acea înţepătură uşoară schimba totul. Lumea se înceţoşa, şi percepţiile ei se ascuţiră; culori înfloriră în spatele pleoapelor care-i acopereau ochii închişi. Întunericul crescu şi se ramifică într-o mie de nuanţe de lumină, şi fiecare nuanţă în parte era o emoţie, un sentiment pe care ea îl putea gusta şi aprecia. Acele emoţii ar fi făcut-o să trăiască, i-ar fi făcut pe toţi atât de puternici.

„Hrăneşte-ne, salvează-ne, corpul în schimbul sufletului." Gândurile ei erau amestecate cu valuri de senzaţii care mai întâi tremurau în ea şi apoi se îndepărtau, ca nişte vagi impresii rămase în urma unui vis întrerupt, după ce te trezeşti. Îşi pierdu răsuflarea în urma lor, mintea ei luptându-se să ţină emoţiile pe loc, ca să le poată identifica. Acestea nu erau doar emoţiile ei: simţea chinurile unor străini de afară, din stradă – un adevărat montaj de spaime şi griji, dorinţe carnale şi furii.

Apoi, o copleşiră tot felul de pofte, prea stranii ca să şi le poată imagina.

Dar, aproape imediat ce o atingea, fiecare sentiment dispărea cu iuţeală, şerpuind în jurul unei corzi care le dirija undeva în afara corpului ei, în întunericul umbrelor, în abisul din care fusese colectată cerneala pe care o avea acum în piele.

*

Irial alunecase într-un somn agitat. O simţea pe ea – pe Leslie a lui – cum se lipea din ce în ce mai mult de el, cu fiecare atingere a acelor lui Rabbit care o legau de el, făcând-o a lui, mult mai a lui decât oricare alta dintre zânele curţii sale, mai mult decât fusese vreodată cineva.

Şi părea că acele lui Rabbit perforau inima lui Irial, plămânii, ochii. Ea era în sângele lui tot atât de sigur cum sângele lui era în pielea ei. Îi simţea gingăşia, compasiunea, puterea, dorinţa de a fi iubită. Simţea vulnerabilităţile şi speranţele ei şi îşi dorea să o mângâie şi să o iubească. Era categoric ceva complet nepotrivit pentru regele Curţii Întunericului să simtă asemenea emoţii suave. „Dacă aş fi ştiut asta, aş mai fi făcut schimbul?“

El voia să se asigure că nu, dar permisese să i se facă ceva mult mai rău, ca să le ţină pe zânele lui în siguranţă.

În coşmarurile lui, ea era fata pe care el o ducea în braţe, pe stradă, Leslie a lui, cu sângele curgându-i din răni făcute de nişte bărbaţi ale căror feţe începeau treptat să devină vizibile. Nu era sigur ce era real şi ce era denaturat din cauza fricii. Ea avea totuşi să-i spună. El avea să-i străbată amintirile pe măsură ce ar fi devenit mai apropiaţi. Avea să o consoleze şi avea să-i omoare pe bărbaţii care o răniseră.

Ea urma să-l facă mai puternic, urma să-l hrănească alimentându-l cu emoţiile omeneşti la care el nu ar fi avut acces fără ea. Iar el avea să înveţe cum să ascundă cât de mult însemna dintr-odată fata asta pentru el, cât de dezgustător de muritor se simţea. „Ce mi-ai făcut, Leslie?“ Începu să râdă când pricepu care erau noile lui slăbiciuni: devenind destul de puternic ca să-i conducă, în acelaşi timp, el aparţinea acum

mult mai puţin decât aparţinuse vreodată Curţii Întunericului.
„Ce-am făcut?“

În timp ce Leslie şedea acolo – cu ochii închişi, aşteptând –, auzi din nou râsul acela, dar, de data asta, nu o deranja să-l audă. O făcea să se simtă bine, chiar îi plăcea. Zâmbi:

— E un râs plăcut.

— Stai nemişcată! îi reaminti Rabbit.

Apoi, el se apucă din nou de treabă, zgomotul maşinii auzindu-se mai tare, ca şi cum auzul ei s-ar fi schimbat. Fata oftă şi, pentru o clipă, aproape că putu să vadă ochii negri care erau acum gravaţi în pielea ei – doar că acei ochi păreau că o privesc din partea cealaltă a camerei, chiar destul de aproape, astfel că ea se întrebă dacă i-ar vedea când şi-ar deschide ochii.

Băgă de seamă că zgomotul se oprise, dar nu reuşea să deschidă ochii în timp ce Rabbit îi curăţa din nou spatele.

„Dormi acum!“ Era doar o şoaptă, dar fata era sigură că o persoană în carne şi oase era cea care-i vorbea, şi nu Rabbit.

„Cine?“

Iar el îi răspunse, vocea aceea imaginară. „Tu ştii cine sunt, Leslie. S-ar putea să nu-ți prea placă răspunsul, dar mă cunoşti, iubito.“

În spatele ei, auzi cum Rabbit rupea ambalajul pachetului cu pansamente şi simţi apoi o presiune în momentul în care tamponul era pus peste tatuajul ei.

— Odihneşte-te pentru câteva minute, Leslie, îi şopti Rabbit în timp ce o ajuta să se ridice, ducând-o din nou spre scaunul înclinat acum ca un pat. Mă întorc imediat.

„Ascultă-l pe Iepuraş! Trebuie să mă trezesc, iar tu nu vrei să fii trează pentru asta. Ai încredere în mine, iubito! Vreau să fii în siguranţă!“

— Să ascult pe cine?

— Eşti puternică, Leslie. Doar adu-ţi aminte de asta! Eşti mai puternică decât crezi, îi spuse Rabbit în vreme ce o învelea cu o pătură. Mă întorc în câteva minute. Doar odihneşte-te!

Ea nu prea avu de ales: se simţea dintr-odată mult mai sfârşită decât se simţise vreodată.

— Doar pentru câteva minute. Mai târziu, trebuie să ies în oraş să dansez.

Capitolul 23

Irial se trezi având pe buze un strigăt abia format. Era dezlegat, dar stătea tot pe scaunul lui Rabbit. Dungi roşii îi străbăteau braţele şi picioarele. O vânătaie i se lăţea pe braţ, acolo unde fusese băgat tubul. Încercă să se ridice, mişcarea provocându-i dureri insuportabile care-i străbătură tot corpul.

Ani îşi lipi buzele de ale lui sorbindu-i strigătul şi pe cele care urmară.

Când se ridică – având buzele roşii de sânge, pupilele dilatate şi obrajii arzând –, rămase cu gura deschisă, uitându-se la ea. Cei doar pe jumătate zâne nu trebuiau, nu puteau să se hrănească prin intermediul zânelor. Sângele muritorilor depăşea cu mult atributele zânelor. Printre atributele care rămăseseră neschimbate nu se numărase niciodată acesta.

„Mai multe probleme."

— Cum? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

— Ani, nu poţi rămâne aici dacă simţi nevoia să…

— Să mă hrănesc? insinuă ea cu un zâmbet care era identic cu al lui Gabriel, hain şi crud.

— Da, să te hrăneşti, ca şi tatăl tău. Nu-i de mirare că Rabbit are atâta bătaie de cap cu voi. Irial se concentră ca să-şi păstreze gândurile limpezi, ca să nu încerce să o urmărească pe Leslie, ca să lămurească mai întâi incidentul cu Ani. „Leslie

nu e încă pregătită să-mi vorbească. Nu aici. Nu când eu sunt atât de slăbit.“

— Durerea ta e la fel ca o porţie mare de îngheţată cu fructe şi frişcă. Ştiai asta? Ani îşi linse buzele. Cireşe. Foarte dulce.

— Dar Tish? Îmbrăcă bluza pe care i-o dăduse Ani.

„Datoria întâi de toate. Apoi, Leslie.“ Într-un fel, ea nu mai părea a fi una dintre obligaţiile sale.

— Nu. Doar eu. Ani se aplecă mai mult spre el. Aş putea să mai gust puţin?

Ea îl muşcă de bărbie, extrăgând sângele cu caninii ei ascuţiţi.

El oftă şi o împinse. „Niciun fel de violenţă în disciplinarea fiicei lui Gabriel.“

— Pot să-i hrănesc pe muritori fără niciun schimb de cerneală. Niciun fel de transfer. Doar eu. Suspină visătoare. Dacă s-ar scurge, ar fi ca şi cum ai bea curcubeie. Curcubeie. Mari şi dulci curcubeie.

— Muritorii?

Ea se apleca spre el ezitând.

— Dacă găsesc unul puternic, e totul în regulă. Doar că-i aleg pe cei care nu trebuie şi se dovedesc a fi complet idioţi. Nu e ceva atât de diferit de ceea ce faci tu, nu-i aşa? Se lăsă pe neaşteptate să cadă lângă el. E în regulă, ştii. Leslie. Odihna şi tot restul.

— Rabbit! răcni el. Apoi, îi trimise un mesaj mental lui Gabriel. Trebuiau să o ia pe Ani cu ei pentru o vreme.

— Ce-a făcut? Rabbit se rezemă de tocul uşii.

— S-a hrănit.

El dădu o dată din cap.

— Mă întrebam dacă din cauza asta…

— Tu te întrebai? De ce nu mi-ai spus? De ce nu m-ai avertizat? Ar fi putut să fie rănită serios, ar fi putut intra în vreun bucluc. Irial se uită mirat la el. Şi ar fi putut deveni ceea ce noi trebuie să prevenim… Nu termină ce avea de spus. Ideea că ar fi putut-o găsi pe Ani mai devreme, de a nu fi cu Leslie, îi făcu stomacul să se strângă din cauza panicii, senzaţie pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Soluţia la care se

gândea era prea neînsemnată, prea târzie, iar el era încântat de ea într-un mod pervers.

Spre deosebire de Irial, Rabbit era calm, precaut, tot ceea ce Irial nu putea simţi. Rabbit spuse:

— E sora mea, Iri. Nu aveam de gând să o predau pentru testări, chiar dacă tu ai fi avut un plan care ar fi putut să funcţioneze.

Ani şovăi şi încercă să treacă pe lângă Rabbit, ca să plece. El o prinse, ridicând-o şi ţinând-o departe de corpul lui, ca şi cum ar fi fost sălbatică, dar privind-o cu aceeaşi afecţiune pe care o simţise pentru ea încă de când Ani era doar o căţeluşă nou-născută.

El schimbă intenţionat subiectul:

— Leslie pleacă acum.

Ca să ascundă cât de confuz era în privinţa sentimentelor pe care le avea pentru Leslie, Irial se concentră asupra lui Ani, care dădea din picioare prin aer şi chicotea.

— Ani nu poate rămâne aici, spuse el.

— Ştiu. Rabbit o sărută pe Ani pe frunte. Ochii lui scânteiară în timp ce adăugă: Tata se va simţi îngrozitor în compania ei.

Irial simţi apropierea Câinilor de Vânătoare, un val de teroare înţepându-i pielea, dar el îl lăsă să-l învăluie, să-l inunde, ca un balsam mângâietor. Zânele de afară – nu ale lui, ci zânele verii – se dădeau la o parte din calea Câinilor de Vânătoare care tocmai treceau. Se lăsă în voia simţurilor şi se hrăni cu groaza pe care le-o stârnise prezenţa acestora.

— Tăticule! Ani schelălăi strident, dând din nou din picioare.

Câinii rămaseră afară – toţi cu excepţia lui Gabriel. El îl salută pe Rabbit făcând un semn cu capul.

— Puiule!

Rabbit îşi întoarse privirea spre tatăl lui, apoi îl privi din nou pe Irial.

— Trebuie să te duci după Leslie acum. Tăticul o să se descurce cu Ani. Rânji apoi, dovadă că era frate cu Ani fiind asemănarea lor izbitoare. De fapt, am să-i aduc şi bagajul lui

Ani, ca să poată fi gata să plece odată cu haita.

Ignorând expresia plină de panică zăbovită pentru o clipă pe fața lui Gabriel, Irial îi răspunse:

— Nu o lăsa pe Ani să hoinărească în timp ce eşti şi tu plecat!

După ce Rabbit o scoase de acolo pe Ani, care continua să chicotească, Irial îl puse pe Gabriel la curent cu tot ce se petrecuse.

— Ce-o să mă fac cu ea? Gabriel, Câinele de Vânătoare, cel care călăuzea unele dintre cele mai înspăimântătoare creaturi ce străbăteau pământul în lung şi-n lat, părea extrem de speriat. Cum o să… Ea e femelă, Irial. Nu au ele necesități diferite?

— Nu poate fi mai rea decât erai tu când erai mai tânăr. Cere sfatul uneia dintre femelele tale. Irial extrase cât de multă hrană putu din amestecul de panică, emoție şi mândrie pe care le simțea Gabriel. Irial avea nevoie să se simtă rezistent înainte de a se duce să o găsească pe Leslie, avea nevoie să fie bine hrănit, astfel încât să nu extragă încă prea multe emoții omeneşti prin intermediul lui Leslie. „Am să o las să se obişnuiască mai întâi cu mine, să-mi vorbească." Se simțea îngrijorat pentru muritoarea lui. Dacă celelalte zâne ale Întunericului ar fi simțit această slăbiciune când făcuseră schimbul de cerneală, nu i-ar fi permis-o.

Gabriel vorbea încă; Irial se strădui să-l asculte pe câine.

— … iar ele nu sunt chiar atât de bune exemple pentru cățeluşa mea. Le-ai văzut în ultima vreme? Chela şi puii ei nou-născuți mai că nu i-au omorât pe trimişii de la curtea lui Sorcha la ultima lună plină.

— Lună, Gabriel. Ultima lună.

Gabriel făcu un semn cu mâna, fără să pară deloc intimidat în fața regelui său.

— Ele sunt prea dure pentru Ani. Ea e atât de micuță. Începu să se plimbe de colo-colo în timp ce îndruga vrute şi nevrute despre femelele lui.

Erau cu adevărat fioroase, dar lui Irial îi fusese greu să protesteze împotriva unui lucru care-i ținea pe cei de la curtea

lui Sorcha departe de el.

— Poate să fugă? Gabriel se opri când era pe punctul de a fi năpădit de un val de mândrie aproape înecăcios de dulce.

Irial închise ochii şi savură năvala dulce cu aromă de portocale a emoţiilor lui Gabriel.

— Întreab-o pe ea!

— Mai ai nevoie de ceva? Gabriel întrebă ezitant, la fel de calm precum un val înainte de a se sparge.

— Nu. Doar ia-o pe Ani acasă! Cere-i lui Rabbit numărul de telefon, ca să-l poţi suna în caz că vei avea nevoie de vreun sfat în privinţa ei!

Gabriel mârâi, dar numai o singură dată.

Irial îl privi aspru, uşurat să constate că are de-a face cu manifestările bine-cunoscute ale mândriei lui Gabriel.

— El a crescut-o. Tu nu o cunoşti. Cere-i numărul!

Expresia de pe chipul lui Gabriel ar fi oprit pe oricine, zână sau muritor. Să accepte comenzi – chiar şi de la regele lui – era ceva ce contravenea instinctelor sale. Irial îşi îndulci puţin tonul. Dacă nu ai nevoie de el, bine, dar ei ar trebui să păstreze legătura. Ea face parte din haita lui.

Gabriel îşi înclină uşor capul.

— Mai ai nevoie şi de altcineva ca să-ţi refaci forţele?

Irial îi întinse o mână câinelui care era din nou vizibil stânjenit.

— După ce te-am văzut pe tine? De ce?

Gabriel îşi îndreptă umerii.

— Atunci, mă duc s-o aduc pe aia mică. Fiica mea – avu el încă o izbucnire de emoţii amestecate –, doar despre ea este vorba, nu?

Irial îi întoarse zâmbetul.

— Doar Ani.

— În regulă, atunci. Mă duc s-o aduc.

— Ai grijă totuşi să o saluţi şi pe Tish, îi reaminti Irial. Apoi, trimite-o la mine! O să ieşim.

„Trebuie s-o găsesc pe Leslie. Leslie a mea, şansa mea, puterea mea, Fata Umbrelor… a mea."

Trase adânc aer în piept, încântat să constate ca ştia exact

unde se afla ea şi că ar fi putut chiar s-o vadă dacă ar fi încercat. Ea părăsise magazinul, şi acum mergea pe stradă, cu pasul sigur şi cu buzele arcuite în cel mai fermecător zâmbet pe care-l văzuse el vreodată.

„Curând. Voi fi acolo curând.“ Îşi trecu mâinile prin păr, netezindu-l la spate, şi verifică dacă nu avea vreo pată de sânge pe cămaşă. Nu avea niciuna, dar pantalonii lui erau un dezastru total. Deschise uşa şi strigă:

— Tish! Cinci minute.

Apoi, începu să-şi caute geanta. „Muritoarea mea să mă vadă în halul ăsta… nu, nu e cea mai bună cale să o ademenesc, plin de sânge.“

CAPITOLUL 24

Leslie simţi cum o cuprinde o dorinţă nestăpânită, care îi provoca o inexplicabilă nevoie de mişcare. Îşi simţea pielea întinsă şi iritată. Întinse mâna în spate şi smulse pansamentul pe care Rabbit i-l pusese peste tatuaj. Pansamentul era umed, nu era îmbibat cu sânge, ci cu plasmă şi urme de cerneală. Bluza i se lipi de pielea umedă, țesătura murdărindu-se probabil, dar ea nu ar mai fi putut suporta să țină captiv minunatul ei tatuaj.

Aruncă bandajul la gunoi şi o luă pe Crofter Avenue, spre Crow's Nest, zâmbind în sinea ei când zări reclama roşie a clubului luminată cu neon. Câţiva indivizi îşi pierdeau vremea pe aleea întunecată de lângă clădire; era o scurtătură peste depou, dar majoritatea oamenilor o foloseau ca loc pentru fumat. Pe când se apropia, văzu cum un individ trăgea un pumn altuia. Fata zâmbi, simţind un plăcut val de adrenalină, timp în care cei doi bărbaţi începură să se bată fără rezerve.

La uşa clubului, Glenn, portarul, o opri. Atenţia lui fu atrasă de lupta din alee, iar gratiile din faţa lui sclipiră în timp ce lumina roşie a reclamei căzu asupra lor. Clătină din cap urmărind lupta. Apoi, îşi îndreptă atenţia asupra ei.

— Costă cinci dolari în seara asta.

— Măcar se bat afară. Scoase din buzunar o bancnotă mototolită şi întinse mâna pentru a fi ştampilată.

— Şi afară vor rămâne. Rânji către fată. Ai adus mereu probleme pe unde ai trecut zilele astea?

Ea râse, dar în sinea ei se întrebă dacă nu cumva era adevărat. În club, solistul formaţiei aproape că urla versurile melodiei. Leslie se înfioră.

— Nu cântă ca şi cum ar merita să-i asculţi.

— Ar putea fi şi mai rău. Glenn puse banii în casă şi se lăsă pe spate în scaunul lui. Ascultară timp de un minut acordurile unei chitare electronice, apoi el rânji din nou. Sau nu.

— E cineva prin zonă? Leslie nu putea să distingă nimic din cauza mulţimii.

— Seth şi cu Ash sunt în cealaltă parte a încăperii, aproape de perete. Îi făcu un semn cu bărbia spre cea mai întunecată parte a clubului.

— E şi Keenan cu ei?

— Da, e şi el acolo. Glenn se încruntă, dar nu spuse mai mult.

Uşa se deschise în spatele lui Leslie. Glenn se întoarse spre cel care intrase.

— Costă zece dolari.

Leslie se aplecă spre el şi întrebă:

— Inflaţia?

— Nuu! Privilegiul portarului. Îşi lăţi buzele într-un zâmbet strâmb.

Fata clătină din cap şi vru să intre, dar Glenn puse o mână pe braţul ei.

— Ai grijă de tine! Sunt o groază de ciudaţi în oraş în noaptea asta.

Glenn aruncă o privire spre încăperea ticsită. Se aflau acolo chipurile bine-cunoscute pe care le vedea aproape în fiecare seară, dar şi o mulţime de străini erau în acea aglomeraţie. Poate din acest motiv fuseseră provocate toate încăierările: poate găştile se mutau în club.

„Nu." I se părea ciudat să se gândească la acest lucru, dar, într-un fel, bănuia că încăierările aveau legătură cu ea. Părea că nimeni în afară de ea nu ar fi putut crede aşa ceva, dar simţea că bănuiala ei putea fi adevărată.

„Sau încep s-o iau razna.“

— Te simţi bine? Glenn vorbea mai tare, ca să acopere zgomotul din ce în ce mai puternice din interiorul localului, iar ea simţi un val de ceva – un aer protector – care se rostogolea spre ea dinspre bărbat. Aş putea să-l aduc pe Tim să supravegheze uşa şi…

— Nu, mi-e bine. Fata nu simţea niciun fel de nervozitate, nu în noaptea asta, şi nici nu mai voia să simtă vreodată. Mâna ei se îndreptă spre tatuajul ascuns sub bluză pe care şi-l făcuse. Totuşi, îţi mulţumesc.

Îşi croi cu greu drum prin mulţime, ca să ajungă la Seth şi la Aislinn. Ei stăteau atât de aproape unul de celălalt pe cât era posibil fiind aşezaţi pe scaune separate.

Aislinn ridică ochii.

— Hei!

Lângă ea, Seth o salută cu un semn din cap şi apoi o privi pe Aislinn cu subînţeles, apoi se uită din nou la Leslie.

— Ar trebui să vorbeşti.

— Desigur. Leslie se aşeză pe un scaun pe care Seth îl împinsese spre ea. Se aplecă spre Aislinn. Niall spune că ai ceva să-mi povesteşti. Să-mi mărturiseşti un secret şi toate celelalte.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus; eu am vrut doar să fii în siguranţă – Aislinn îşi muşcă buza –, departe de aceste lucruri. Când am auzit despre Ren…

— Nu, o întrerupse Leslie, aşteptând să fie cuprinsă de panică, dar avu parte doar de un freamăt mocnit. Tu ştii secretele mele. Am înţeles.

— Aşa este. Aislinn trase adânc aer în piept înainte de a-l privi pe Seth în căutarea unui semn de încurajare.

Keenan se apropie de masă cu sucuri pentru Aislinn şi Seth şi cu un pahar cu vin pentru el. Îi întinse băuturile lui Seth şi se întoarse spre Leslie.

— Niall nu a ajuns încă. Ce vrei să-ţi aduc?

— Nimic. Nu avea prea mulţi bani la ea, şi să accepte ceva de la Keenan nu o făcea să se simtă în largul ei, mai ales după noaptea trecută.

El privi încruntat preţ de o secundă mulţimea dintre el şi bar.

— Suc? Ceai? Apă?

— Nimic.

— Ai vrea…

— Nimic, îl întrerupse ea fermă. Se ridică imediat cu intenţia să se retragă. Trebuia să scape de Keenan. Acum. Caută-mă atunci când o să-ţi dai seama ce încerci să-mi spui!

Dar Keenan se apropie mai mult de Aislinn, băgându-se între aceasta şi Leslie.

„Scapă de el. E un pericol. Duşman. Nu e de-al nostru." Leslie se uită în altă parte, la mulţimea de trupuri. Formaţia era îngrozitoare, dar ea voia să se mişte, să ardă câteva calorii, să scape de iritaţia provocată de cerneală.

— Trebuie să vorbim, Leslie. Vocea lui Aislinn păru atât de serioasă, atât de îngrijorată.

Leslie se forţă să se uite la Aislinn.

— Sigur. Eu voi fi pe ringul de dans când tu vei fi pregătită. Leslie plecă de lângă masă simţind o presiune crescândă care o îndemna să se îndepărteze de Keenan, să fugă. Mâinile ei tremurau din cauza efortului de a-şi păstra calmul.

— Leslie, opreşte-te! spuse Keenan în timp ce o trăgea de poalele cămăşii.

Aislinn îl prinse de încheietura mâinii, dar nu putu să-l împingă.

— Ce faci?

Keenan îşi puse cealaltă mână pe şoldul lui Leslie şi o întoarse. Îi săltă cămaşa, dezgolind complet spinarea fetei, pentru Aislinn şi pentru oricine era aproape.

— Priviţi!

Aislinn icni.

— Ce-ai făcut, Les?

— Mi-am făcut un tatuaj. Ştiai asta. Leslie se smuci din strânsoarea lui Keenan. Mulţi oameni au tatuaje. Poate că ar trebui să-l întrebi pe idiotul tău de prieten ce face el. Nu apreciez să fiu tratată ca…

— Ea nu ştie, Aislinn. Vocea lui Keenan sună ciudat de

blând, calmă, ca şi cum vocea sa ar fi fost alcătuită din adieri călduţe.

Dar Leslie simţea cum îi creşte mânia cu fiecare cuvânt care îi ieşea lui de pe buze. Această mânie nici nu se diminua, nici nu dispărea.

„Pericol. Este periculos pentru noi." Se opri. „Noi?"

Păşind spre ea, Keenan păru inuman. Jocurile de lumini din club îl făceau să strălucească precum o efigie de aur trezită la viaţă. Vocea lui îi arse pielea când o întrebă.

— Cine l-a făcut?

Îşi încrucişa braţele, pe jumătate îmbrăţişându-se, refuzând să cedeze nevoii imperioase de a fugi. Teama rivaliza cu mânia, dar îşi înclină capul să-l privească.

— De ce? Vrei şi tu unul?

— Spune-mi! Keenan îi aruncă o privire cruntă, iar ea îşi simţi stomacul strângându-i-se de teamă. Era o privire terifiantă – dar nimeni altcineva n-o văzuse. Aislinn şi Seth o priveau pe ea, nu pe Keenan.

Se săturase. Mânia şi frica ei dispărură iarăşi. Zâmbi cu o cruzime pe care nu-şi amintea s-o fi avut.

— Înapoi, Keenan! Nu sunt a ta, ca să-mi porunceşti! Nu acum! Niciodată! Nu mă provoca, regişorule!

„Regişor?"

Nu erau cuvintele ei. N-aveau niciun sens. Dar se simţi mai bine pronunţându-le. Se îndepărtă şi se strecură prin mulţime, până când ajunse în faţa scenei. Se simţea de parcă ar fi căutat pe cineva, pe cel care avea s-o facă să se simtă mai bine. „Unde eşti?" Gândul se repeta ca o incantaţie în mintea ei, atât de intens încât trebui s-o spună cu voce tare. El răspunse.

— Sunt chiar aici.

Şi, fără ca măcar să se uite, ea ştiu cine era.

— Irial!

— Cum te simţi în seara asta, iubirea mea?

— Furioasă. Tu? Se întoarse cu faţa către el, lăsându-şi privirea să-i parcurgă trupul, aşa cum el o cercetase la Rath. Arăta bine, tentant. De la vârfurile ghetelor din piele moale până la mătasea cămăşii sale era superb, dar un ambalaj

drăguţ nu reprezenta un motiv suficient pentru a-i ierta recentul atac, pentru a-i ierta orice. Îşi învinse furia, ruşinea, frica. Apoi, îl privi drept în ochi şi spuse: Nici impresionată, nici interesată.

— Mincinoaso! Apoi, el zâmbi şi îşi trecu degetul peste încheietura mâinii ei. Inhală profund, ca şi când ar fi încercat să surprindă şi să reţină o aromă iluzorie şi deodată ea se calmă. Nu se temea, nu era supărată, niciunul dintre lucrurile pe care ar fi trebuit să le simtă. În schimb, simţea ceva desfăşurându-se în ea, o formă ca o umbră întinzându-se şi contorsionându-se sub pielea ei.

Ochii ei începură să se închidă, inima începu să-i bată anapoda. „Nu." Făcu un pas îndărăt şi-i spuse:

— Ar trebui să pleci.

— Şi să te las să te aperi singură? Dădu din cap. Nu, de ce aş face asta? Voi avea grijă de tine când regişorul va veni după pradă în direcţia aceasta într-o clipă. Băiatul e o pacoste.

— Am o întâlnire, spuse ea, deşi nu era pe deplin sigură cât de bine ar merge asta acum. „Concentrează-te pe asta." Niall locuia cu Keenan, era gardianul lui, şi chiar acum ideea de a-şi încrucişa cărările cu Keenan o făcea să vrea să lovească pe cineva. Înlemni brusc, ca şi când nişte piese se îmbinaseră. Regişor?

— Băiatul. Dar nu să vorbim despre el acum. O luă de mâini. Dansează cu mine, Leslie! Voi fi cuminte. Cumsecade, chiar. Hai să ne bucurăm de momentul nostru înainte ca afacerile să intervină!

„Ar trebui pur şi simplu să plec." Dar să se îndepărteze de Irial nu părea o idee prea atrăgătoare. Cu toţii o avertizaseră că el însemna necaz, dar el n-o înspăimânta, nu acum. Keenan era cel care o speria. Să-l aibă pe Irial alături de ea părea corect, natural. Nu se mişcă şi nici nu-i răspunse.

Cu cea mai ademenitoare voce pe care o auzise vreodată, Irial spuse:

— Haide, Leslie, crezi că l-ar deranja pe Niall dacă am dansa o dată? Mai important, te deranjează pe tine?

— Ar trebui să mă deranjeze. Dar totuşi n-o deranja. Cedă o

clipă nevoii stringente de a-şi închide ochii, ca să se apere de extazul în spirală care începuse s-o facă să-şi simtă corpul zumzăind.

— Consideră că e o scuză. Te-am speriat la Rath, nu-i aşa? Vocea sa părea atât de ispititoare, calmând-o şi mai mult. Doar o melodie, apoi ne vom aşeza şi vom vorbi. Mă voi da deoparte dacă îmi vei cere s-o fac.

Se legănă spre el ca o cobră care dansează după cântecul unui fachir. Braţele lui alunecară în jurul ei.

Muzica era încă antrenantă, ceva potrivit unei dezlănţuiri nebuneşti, dar Irial părea nepăsător.

— Vezi, iubire? Unde-i răul, hmm?

Dansau, dar ea nu se simţea prinsă în capcană. Se simţea ameţită, dar încrezătoare, ieşind de pe ring când melodia se termină.

Irial n-o atinse. Mergea alături de ea. În cel mai întunecat colţ al încăperii, el înşfăcă două sticle de apă de la o chelneriţă.

— Deci, cum te simţi după munca Iepuraşului? Stătea în picioare între ea şi restul clubului.

Desfăcu repede capacul de la sticla de apă şi se lipi de perete, desfătându-se în ritmul pulsaţiei ca bătăile unei tobe pe care o simţea sub pielea ei.

— Poftim?

Încet, se întinse către ea. Îşi duse mâna dreaptă în susul cămăşii ei, de-a lungul şirei spinării, ca să se oprească deasupra pielii ei încă liniştite.

— Cerneala. Tatuajul nostru.

— Tatuajul nostru?

El se aplecă şi mai mult şi şopti:

— Ştiu că m-ai auzit, că m-ai văzut privind când Rabbit desena pe această piele delicată.

Îşi apăsă degetele pe tatuaj pană ce ea tresări. Inima îi bătea ca şi când ar fi alergat ore în şir, ca şi când întâmplările din coşmarurile ei ar fi păşit în încăpere. „Minte. Nebun… El e… nu." Cuvintele lui aveau gustul adevărului, simţindu-le adevărate pe măsură ce-i pătrundeau în minte.

— Am simţit fiecare atingere a acului apropiindu-ne din ce

în ce mai mult. Ochii mei, Leslie, pe pielea ta. Esenţa mea, iubirea mea îngropate în tine. Irial se dădu înapoi, oferindu-i puţin mai mult spaţiu, făcând posibil ca ea să se poată uita în ochii lui. Eşti Îndurarea mea, Fata Umbrelor a mea, banchetul meu. Numai a mea.

Ea alunecă pe jumătate către zid şi probabil că ar fi căzut pe podea dacă el n-ar fi tras-o mai aproape.

— Teroarea pe care o simţi chiar acum… spuse el blând, cu buzele rătăcind peste ale ei. Pot s-o fac să înceteze, uite-aşa.

În timp ce spunea aşa, el inhală, şi ea se simţi perfect calmă, de parcă nu discutaseră nimic deosebit.

Mintea ei nu putea procesa asta – refuza să încerce să dea un înţeles celor spuse de el. Deodată, văzu totul clar: toată ciudăţenia ultimelor zile o adusese aici. „El este ceea ce s-a schimbat. El e cauza pentru care eu nu sunt… aşa cum trebuie."

— Nu e posibil, îi spuse ea lui şi sieşi.

— Tu m-ai ales. Rabbit ţi-a spus că te va schimba.

— Deci Rabbit ţi-a desenat ochii, ghinionul meu. Ea se mişcă îndepărtându-se puţin de el. Asta nu ne leagă laolaltă. Este doar cerneală.

Cu o graţie neaşteptată, el se înclină către locul pe care ea tocmai îl eliberase, ajungând astfel unul lângă celălalt. N-o privi, în schimb îi urmări pe dansatori în timp ce spunea:

— Tu nu crezi asta. Tu ştii prea bine. Undeva, înlăuntrul tău, te simţi diferită. Ştiu asta la fel de clar cum ştiu că te uiţi după Niall, sperând că de fapt de data asta mă va lovi.

Ea se întoarse să-l privească.

— Poftim?

— N-o s-o facă. Nu poate. Sunt doar câţiva care mă pot atinge, şi el nu este unul dintre ei. Dar… el respiră adânc şi oftă lung, răsfirându-i şuviţele părului… chiar îmi place că ţi-o doreşti. Sentimentele sănătoase – acelea: furie, disperare, frică şi puţină tentaţie vinovată – au gust bun. El râse, un sunet ceţos, înfăşurându-se în jurul ei ca nişte umbre care luau formă, ca umbrele pe care ea şi le imaginase – nu şi le imaginase, ci le văzuse cu adevărat – plutind deasupra

flaconului cu cerneală din magazinul lui Rabbit. Atunci, ea îl privi şi văzu umbrele zburând prin încăpere, târându-se către ea dinspre trupurile de pe ringul de dans, întinzându-se ca şi când ar fi avut mâini care îi loveau pielea – şi ea nu voia ca ele s-o facă. „Vreau?" Îşi umezi buzele, simţind gust de miere – dorul – şi se îndepărtă de perete.

Cei care veneau printre trupurile drapate în umbre erau Keenan, Aislinn şi Seth. Niciunul nu părea fericit, dar ceea ce o făcu să se clatine fu expresia îngrijorată de pe chipul lui Seth. Nu voia ca ei să mai ajungă la ea, aşa cum nu ar fi vrut ca umbrele s-o facă. Furia îndreptată asupra lui Keenan atinse punctul maxim, potrivindu-se norului de mânie sărată care venea prin aerul din faţa lui, asemănător ceţii care se ridică din mare.

Irial o răsuci în braţele lui şi o privi într-un fel care o făcu să tremure de dorinţă.

— Mmm, îmi place asta, dar… O sărută tandru pe frunte… Acum, trebuie să mă ocup de afaceri. Vom avea suficient timp pentru asta destul de curând.

Ea se îndepărtă de el, împiedicându-se prin mulţime, unde o prinse Keenan fără să-şi desprindă privirile de la Irial. Dar faptul că se afla în strânsoarea lui Keenan făcu ca mânia ei să izbucnească în flăcări, mai pură decât crezuse ea că ar fi putut-o simţi, înlocuindu-i sângele din vene cu sare.

— Nu mă atinge! şuieră ea. Să nu mă atingi niciodată, regişorule!

— Îmi pare rău, Les, îmi pare aşa de rău, îi şopti Aislinn. Pentru o clipă, păru că lacrimi de aur îi alunecau pe obraji, apoi ea se întoarse şi spuse: Seth?

— Am prins-o! Seth o trăsese de lângă Keenan şi o ţinea sub braţul său protector. Haide, Les!

Keenan puse o mână pe umărul lui Seth.

— Du-o la Niall!

— Nu merg nicăieri, spuse ea grupului reunit. Nu ştiu ce se întâmplă, dar eu sunt…

— Du-te acasă! Vei fi mai în siguranţă departe de această agitaţie. Irial inhală din nou, iar Leslie crezu că de fapt vedea

umbrele târându-se de-a lungul unui lujer de viţă-de-vie din cerneală – cu pene acolo unde ar fi trebuit să fie frunzele – care îi creşteau din piele şi vibrau în aerul dintre ei. Când acea umbră de viţă-de-vie se liniști, se simţi şi ea deodată calmă, împăcată, liniştită.

Şi nu-şi mai dori să se mai afle acolo.

Nu vorbi nimănui în vreme ce se întoarse cu spatele şi plecă.

Capitolul 25

Irial o privi pe Leslie îndepărtându-se împreună cu muritorul Reginei Verii. „Ce i-o fi spunând el?" Nu prea conta cu adevărat, nu acum; ea era a lui. Orice ar fi spus sau ar fi făcut ei, nu avea să desfacă asta.

— Dacă cineva încearcă să mi-o ia, să se bage între noi… îşi întoarse privirile de la Keenan pentru a o privi pe Regina Verii…pricepi, nu-i aşa?

Ea părea că ezită să-i răspundă.

— Aislinn? Keenan îi luă mâna într-a sa.

Ea nu reacţionă.

— E prietena mea. Leslie nu e doar o muritoare oarecare, ea e prietena mea. Ar fi trebuit să fac ceva atunci când te-am văzut la restaurant.

— N-ar fi schimbat nimic. Deja era a mea. De aceea mă aflam acolo. Se întinse ca şi când ar fi vrut să-i atingă faţa, mâna mişcându-i-se pe lângă chipul ei sărutat de soare, şi îi şopti: Ce ai fi în stare să faci pentru a-ţi şti muritorul în siguranţă, Ash? Pe Seth al tău?

— Orice!

— Exact! Nu vrei să încerci să mi-o iei pe Leslie! Regişorul tău sigur ţi-a spus cine a fost cel care l-a legat, nu-i aşa? Irial aştepta torentul de îngrijorare, de mânie, de disperare şi fu surprins să descopere că Regina Verii îşi controla destul de

bine emoţiile.

Semănând mai degrabă cu fiicele lui Gabriel, Regina Verii îşi lăsă capul pe o parte:

— Mi-a zis.

Ea făcu un pas înainte. Keenan nu se mişcă s-o oprească. În schimb, o privea cu încredere, cu emoţiile domolite. Regina Verii lăsă o mică rază de soare să se strecoare în vocea ei, o mică aducere-aminte a ceea ce ea era, a ceea ce putea. Era destul de aproape, astfel încât căldura uscată din respiraţia ei să-i poată scoroji chipul lui Irial când şopti:

— Nu mă ameninţa!

Irial îşi ridică mâinile.

— Nu eu sunt acela care stârneşte scandalurile. Aveam treabă aici: ea e treaba mea acum. Se simţi bolnav din cauza uşurinţei cu care vorbea despre ea în felul acela, despre Leslie a lui, despre muritoarea lui vulnerabilă. Aşa că schimbă subiectul: Credeam că ţi-am oferit omagiile mele când mă aflam în zonă… şi făceam cercetări cu privire la Ganacanagh al nostru. Recunosc că i-am cam dus dorul în ultima vreme.

Niciunul dintre regenţii verii nu se mişcă.

— Când mă gândesc la toţi anii pe care i-a irosit cu tine… Irial clătină din cap. Cât crezi că mi-ar trebui să-l chem acasă cu mine? Apoi, aşteptă nerăbdător să-şi sature foamea suficient încât să-i asigure lui Leslie încă vreo câteva ore în plus de adaptare înainte ca el să înceapă să-şi satisfacă apetitul la capacitate maximă prin intermediul ei.

Pe măsură ce izbucnirea emoţiilor lui Keenan fu absorbită de Irial, Regele Întunericului porni către o masă aflată lângă ringul de dans. Keenan şi Aislinn îl urmară, după cum el ştia prea bine că o vor face, şi se aşezară vizavi de el. El trecu uşor cu degetul peste numele – semne ale muritorilor care încercaseră să lase o urmă a trecerii lor – care erau scrijelite pe suprafaţa mesei. O chelneriţă se opri să le ofere băuturi, spunându-le lui Aislinn şi lui Keenan pe nume.

Irial acceptă.

— Orice iau ei de obicei şi cafea pentru mine. Neagră, simplă.

Fata plecă zâmbindu-i puţin mai mult decât ar fi fost necesar.

„Dacă aş putea să mă hrănesc din ei fără vreun intermediar, aşa cum fiica lui Gabriel a făcut-o… Se opri la acest gând. Dacă aş fi ştiut mai curând despre Ani…“ Dar nu ştiuse. El se afla pe calea aceasta, găsise o soluţie. Ar trebui să o privească mult mai atent pe Ani mai târziu.

Mai întâi, ar trebui să aranjeze lucrurile cu Leslie. Dacă ar fi destul de puternică, ar trebui să supravieţuiască, dar la sfârşit… în cele din urmă, muritorii întotdeauna se sfârşesc înaintea zânelor. Ei erau astfel creaturi finite. Prima bătaie de inimă şi prima amintire a lor nu erau decât la o clipire distanţă de moarte. Să adauge povara de a-şi hrăni insațiabila curte, în vreme de pace însemna să accelereze asta în mod inconştient. Pacea ar omorî-o pe Leslie a sa prea curând, dar războiul nu era niciodată o chestie înțeleaptă. Era echilibrul de care avea nevoie. Să fie la marginea violenţei, dar nu scufundată în ea era ceea ce îi făcea trebuinţă Curţii Întunericului.

Irial îşi îndreptă atenţia către perechea de vizavi de el. Aislinn îi murmura lui Keenan, calmându-l.

— Linişte-te. Niall nu pleacă nicăieri… Mai ales nu la Curtea Întunericului. El e în siguranţă…

— Scumpo, mă răneşti, râse Irial, încântat peste măsură de o asemenea credinţă naivă, o adevărată raritate la curţi. Niall şi cu mine am fost apropiaţi, dacă nu te superi, înainte ca tânărul regişor să apară pe lume.

Mânia lui Keenan izbucni. Îşi strânse pumnii atât de tare, încât îl duru.

— Şi a petrecut secole suferind din cauza asta.

Irial se aplecă peste masă.

— Ştii tu cum se luptă ca să-şi reprime dorul pentru Leslie? Cât de dificil… Se opri, încântat să vadă cum i se contorsiona faţa lui Keenan. Dar poate că există un motiv pe care el nu ţi l-a spus? Poate că el aparţine mai multe curţii mele decât curţii tale. Poate că el e al meu de la început…

— Ține-te departe de Niall! zise Keenan. Valuri de căldură aridă radiau din el, revărsându-se asupra tuturor.

Lângă el, Aislinn absorbi acea căldură cu aceeaşi viteză cu care Keenan o elibera.

— Keenan! Fir-ar să fie! Trebuie să discutăm situaţia lui Leslie. Calmează-te sau du-te să te plimbi!

„Ce idee drăguţă." Irial îi zâmbi lui Aislinn. Apoi, se întoarse către Keenan, susţinându-i privirea în timp ce spunea:

— El ar putea domni la curtea mea. Voi ce-i oferiţi? Servitudine? Zâne? Keenan, el este un Gancanagh. El are nevoie fie de atingerile muritorilor, fie să se concentreze asupra domolirii dorului. S-a negat pe sine însuşi timp de secole, ca să te protejeze pe tine. Ce mai este el fără o cauză? S-o facă pe asistenta pentru Fetele Verii?

Keenan se luptă – şi nu reuşi – să ascundă o umbră de disperare. Pe ringul de dans porni o ploaie de vară. Clienţii chiţăiră şi râseră, explicându-şi-o fără îndoială printr-un răspuns lumesc: o stropitoare defectă sau o ţeavă care curgea.

— Lui Niall îi este mai bine cu mine. Loialitatea sa este dedicată curţii mele; asta e o cauză destul de bună, spuse Keenan.

— Ştii că s-a văzut cu Gabe în ultima vreme? Irial îşi coborî tonul vocii într-un mod conspirativ şi adăugă: A fost sub urmărirea lui Bananach. Crezi că ea şi-ar fi bătut capul cu el dacă el n-ar fi făcut parte din curtea mea?

Căldura radiată de pielea lui Keenan făcu ca apa din încăpere să se transforme într-un abur şuierător.

— Nu aparţine Curţii Întunericului. Locul lui este printre zânele care nu-l chinuie. El e mai fericit…

— Nu. Nu e. Cel mai bun lucru pe care îl putem spera, regişorule, este să găsim modalităţi prin care să fim împăcaţi cu ceea ce suntem. Înţelegi asta, nu-i aşa? El este într-un echilibru precar. I-ai dat cheile către propria distrugere. Irial îl privi pe Keenan, văzu recunoaşterea pe care ştia că ar fi găsit-o dacă ar fi insistat suficient de mult.

— Nu te du acolo! Keenan era suficient de prudent pentru a nu-şi privi regina, prudent să nu recunoască faptul că-l manipulase pe Niall şi că o pusese în pericol pe Leslie.

— Las-o baltă, regişorule, îl preveni Irial. Asta nu-i o

conversaţie pe care chiar vrei s-o porţi. Nu-i aşa?

Regele Verii se dezlănţui, un vânt iute care-i arse faţa lui Irial, aducându-i sângele la suprafaţă. Intensitatea furiei făcu ca aceasta să fie şi mai hrănitoare pentru Irial.

Aislinn îi sărută obrajii lui Keenan.

— Du-te! Mă descurc cu el. Făcu din mână mulţimii de muritori. Prea mulţi dintre ei priveau curioşi şi nerăbdători. Nu e nevoie ca ei să vadă asta.

Keenan făcu un gest brusc către mai mulţi bărbaţi-măceş, şi gărzile – care nu păreau altceva decât nişte tineri ameninţători pe aleile din majoritatea oraşelor – veniră mai aproape. Se sprijiniră de un perete din apropiere, aruncând priviri ameninţătoare către Irial. Era un mic spectacol fermecător atitudinea lor, ca şi când zânele de la Curtea Verii ar fi putut să-l intimideze pe conducătorul Curţii Întunericului. Fără să mai rostească vreun cuvânt, Keenan dispăru în mulţimea pe jumătate udă de pe ringul de dans.

Irial zâmbi spre tânăra Regină a Verii.

— Acum, că el a plecat, hai să ne cunoaştem mai bine noi doi!

Aislinn îi oferi un zâmbet, ceva la jumătatea distanţei dintre nevinovăţia unei muritoare şi viclenia unei zâne.

„Ar putea să-mi placă mult chestia asta.“ În clipa aceea, ea era un adversar mai provocator decât Keenan.

— N-ar fi trebuit să-l pui pe Keenan la încercare, aşa cum ai făcut-o. Nu prea sunt sigură ce secrete aţi împărtăşit voi doi, dar, acum, aceasta este curtea mea. Să-l hărţuieşti pe el nu-ţi va fi de ajutor. Nici măcar nu se sinchisi să-şi îndepărteze căldura din voce, dar, spre deosebire de regele ei, temperamentul lui Aislinn nu reprezenta o lovitură concentrată. În schimb, căldura arzătoare a verii îl izbi pe Irial ca o rafală neaşteptată, făcându-l să înghită cu greu, ca să-i dispară gustul de nisip de pe limbă.

„Delicios.“ El îi sorbi cu poftă temperamentul caustic.

— Secrete? Keenan a fost crescut să-şi dorească puterea… putere pe care i-am luat-o la dorinţa Curţii Iernii. Noi avem o istorie… Nu la fel de satisfăcătoare precum legătura mea cu

Niall, vezi tu, dar regişorul are de rezolvat cu mine nişte chestiuni legate de neputinţă.

— Ştiu ce e curtea ta. Ştiu ce faci. Eşti răspunzător pentru răul…

— Răul? râse atunci, permiţând sunetului să redea fiecare fărâmă a adevăratei firi a curţii sale.

Regina Verii începu să gâfâie. Chipul i se înflăcără, iar unde de mânie radiantă făcură să apară băşici pe pielea lui.

— Nu răul, copilă, şi cred că mai bine nu m-ai insulta în felul ăsta – Irial se aplecă şi mai aproape, privindu-i faţa în timp ce ea se lupta să-şi reprime emoţiile –, pentru că, oricât de mult mi-ar fi pe plac reacţiile tale, ai prea multe complicaţii care să mă intereseze în felul acesta.

— Dacă ar auzi Keenan…

— Spune-i! Mai dă-i un motiv să mă atace. Irial îşi linse buzele ca şi când nisipul ar fi fost un lucru cu adevărat tangibil, nu doar o simplă aromă în aer.

— Mi se cuvine. Irial nu vedea niciun motiv pentru a nu fi cinstit. Înţeleg dependenţa; e una dintre monedele de la curtea mea. Niall nu-i aparţine lui Keenan, nu acum, nu îi va mai aparţine niciodată. Keenan s-a purtat urât cu el mai mult decât ştii tu.

Zâmbetul placid al lui Aislinn nu dispăru, dar mici scântei de soare licăriră în ochii ei.

— Ce contează pentru tine?

El reveni la loc şi îşi întinse picioarele pe culoar, pe cât de confortabil putea în mulţimea de muritori care forfoteau.

— Ai crede că ţin la Niall?

— Nu.

— Zânele nu mint.

— Nu în mod deschis, îl corectă ea.

— Ei bine, dacă nu crezi asta – ridică el din umeri –, ce pot să-ţi spun? Îmi face plăcere să-l provoc pe regişor. Se întinse s-o ia de mână. Spre deosebire de majoritatea zânelor, Regina Verii avea suficientă viteză pentru a-i evita atingerea – lumina soarelui se poate mişca la fel de rapid precum umbrele –, dar n-o făcu. Keenan ar fi făcut-o.

„E mult mai plăcut să ai de-a face cu reginele.“

Irial era asaltat de căldura pătrunzătoare a apatiei verii, adieri pline de aburi şi un gust ciudat de dulce al aerului umed. Era minunat. O ţinea de mână, ştiind că şi ea simţea esenţa curţii lui la fel de sigur cum şi el o simţea pe a ei, urmărindu-i pulsul, pe care îl percepea ca un lucru ţinut captiv, dar care se zbătea.

Ea se înroşi şi-şi trase mâna.

— A fi tentat nu-i acelaşi lucru cu a fi interesat. Sunt tentată de regele meu în fiecare moment al fiecărei zile… dar nu sunt interesată de sex doar de plăcere şi, dacă aş fi, în niciun caz n-ar fi cu tine.

— Nu sunt foarte sigur pe cine ar trebui să invidiez mai mult: pe regişor sau pe jucăria ta muritoare, spuse Irial.

Scântei luminară clubul pe măsură ce firea ei devenea instabilă. Dar, chiar şi când starea ei de spirit fluctua, ea nu era la fel de temperamentală precum Keenan.

— Seth nu e o jucărie – îi declară ea cu o claritate pe care Keenan n-o avea, după cum nici Leslie nu e o jucărie pentru tine, nu-i aşa?

— Keenan nu va înțelege asta. Când el ia muritori, le ia calitatea de a fi muritori.

— Dar tu?

— Îmi place calitatea lui Leslie de a fi muritoare, aşa cum e. Scoase o ţigară şi o bătu de masă. Ăsta nu e un secret pe care să-l scoţi de la mine… după cum n-am să-ţi divulg nici secretele regişorului şi nici pe ale lui Niall.

— De ce nu-i dai pur şi simplu drumul să plece?

O privi lung, întrebându-se alene dacă ea i-ar aprinde ţigara. Miach, ultimul Rege al Verii, obişnuia să obţină un soi de distracţie ciudată din incendierea lucrurilor. Cumva, Irial se îndoia că Aislinn ar face-o, aşa încât îşi scoase o brichetă. Nu voi răspunde la asta, nu acum, nu fără un motiv. Ea e a mea. Asta-i tot ce contează.

— Dar dacă ţi-aş spune că bunăoară curtea noastră o va lua înapoi?

El îşi aprinse ţigara, trase adânc din ea şi expiră.

— Te-ai înşela.

Irial nu menţionase că Regelui Verii nu-i păsa nici cât negru sub unghie de Leslie. Reginei Verii poate că îi păsa de Leslie, dar lui Keenan nu-i păsa cu adevărat de nimeni altcineva decât de zânele şi de regina lui. „Şi nu întotdeauna spre binele lor."

Iritată, dar încă stăpânindu-şi emoţiile, Aislinn îi aruncă lui Irial o privire care le-ar fi îngenuncheat pe cele mai multe dintre zâne. Înainte ca ea să poată vorbi, el o luă din nou de mână. Încercă să scape de strânsoare, pielea devenindu-i încinsă precum oţelul topit.

— Leslie îmi aparţine mie, la fel de sigur cum Seth al tău îţi aparţine ţie, după cum fetele verii îi aparţin lui Keenan.

— Ea este prietena mea.

— În cazul ăsta, ar fi trebuit să faci ceva pentru a o proteja. Ştii ce i s-a făcut? Ştii cât de pierdută a fost? Cât de înspăimântată? Cât de îngrozitor de sfâşiată?

Oricât de emoţionantă ar fi găsit că este grija lui Aislinn pentru fata lui, nu era suficient ca el s-o sacrifice pe Leslie. Ei nu o protejaseră, nu o menţinuseră în siguranţă, n-o făcuseră fericită. El avea să facă aceste lucruri.

— Când ea se va adapta schimbărilor…

— Care schimbări? Ai spus că ea încă este muritoare. Ce-ai făcut?

Norişori de furtună se îngrămădiră în jurul lor până când se umplu clubul. Conversaţia n-avea să intre pe un făgaş mai bun, aşa încât Irial se ridică şi se înclină.

— Curtea mea se ocupă cu lucruri mai întunecate decât a ta. Nu e treaba mea să spun şi restul. Mai târziu, dacă ea va vrea, îţi va spune.

Apoi, el o părăsi pe Regina Verii şi suita ei de gărzi încruntate. În ciuda nevoii curţii sale de disensiune printre locuitorii Tărâmului Zânelor, el n-avea răbdarea să facă politică. Nu acum. El avea ceva – pe cineva – mult mai important de care să se ocupe.

Capitolul 26

Leslie şi Seth se aflau la mai multe străzi distanţă când, în cele din urmă, ea îl întrebă:

— Ştii ce se întâmplă?

Fără să se oprească, Seth spuse:

— Ei nu sunt oameni. Niciunul dintre ei.

— Bine! Ea se încruntă. Mulţumesc! Chiar ajută să glumeşti!

— Nu glumesc, Leslie. Privi dincolo de ea, ca şi când era cineva acolo şi zâmbi străzii goale. Cere-i lui Irial Vederea. Spune-i că o meriţi.

— Vederea? Nu-l plesni, dar ar fi vrut s-o facă. Nu se simţea bine, iar el îşi bătea joc de ea.

— Şi gărzi, adăugă el. Apoi, se opri şi se îndreptă către spaţiul gol din faţa ei. Arată-i!

— Ce să-mi ara…

O fată cu aripi din piele neagră apăru. Zâmbea într-un mod provocator.

— Ooo… ne apucăm de joacă?

Se auzi vocea lui Niall din spatele ei:

— Cară-te, Cerise! Acum, ea îi aparţine lui Irial.

— Irial a luat o muritoare? Zău? Am auzit nişte zvonuri, dar… hmm, e niţeluş cam simplă, nu-i aşa? Fata înaripată părea uimită, amuzată şi curioasă totodată.

Leslie o privi fix: nu se putea întoarce să-l privească pe

Niall, mintea nu putea încă să proceseze ceea ce el tocmai îi spusese. „Aparţine? Dar cum rămâne cu noi? Cum rămâne cu tot ceea ce el mi-a şoptit? Aparţine? Un val de mânie îi alungă tristeţea, dar se stinse imediat. Aparţine? Ca o podoabă fără valoare?“ Îmi aparţin mie însămi. Dar nu rosti nimic din ceea ce gândise şi nici nu-şi întoarse faţa către el, confuzia fiindu-i puternic întipărită pe chip. În schimb, păşi către Cerise, fata înaripată.

Cerise îşi întinse aripile:

— Sunt adevărate. Şi, datorită topului fără spate, era evident că aripile creşteau din pielea ei. Oh, scumpo! Ai să te distrezi de minune. Ăsta are o putere incredibilă…

Apoi, ceva – nevăzut – o înşfăcă pe Cerise pe la spate. Începu să meargă de-a-ndăratelea fără vreun efort evident din partea ei. Valuri de dezgust pentru Cerise se roteau prin aer dinspre acel lucru nevăzut spre pielea lui Leslie, copleşind-o şi destrămându-se înainte de a se aşeza.

— Bine. Plec! rosti scurt Cerise. Apoi, făcu semn cu mâna în timp ce dispărea. Vocea ei fără trup strigă: Ne mai vedem noi, puiule!

Leslie alunecă uşor spre trotuar. Tremura înfiorată, indiferent de motivul pentru care ceva nu era în ordine cu ea. Nu era numai din cauză că ea putea spune ce simțeau ceilalţi: era mai mult acum. Sentimentele din jurul ei erau aproape palpabile şi îi alunecau pe sub piele.

— Avea aripi, spuse ea.

Seth încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Şi a dispărut? Chiar a dispărut? Leslie încerca să se concentreze în continuare. Undeva în apartamentele de deasupra ei, o femeie plângea cu o jale atât de profundă, încât o făcea pe Leslie să aibă senzaţia că înghite cupru.

Niall se aplecă şi o ajută să se ridice în picioare. Se aplecase până ce buzele lui îi atinseră faţa. Murmură blând:

— Am eşuat iarăşi în ceea ce te priveşte. Dar nu renunţ. Ţine minte asta: nu-i voi îngădui să te păstreze.

Leslie îşi mută privirile de la el la Seth. Voia ca Seth să-i spună că era o glumă, voia ca el să-i spună lucruri care să nu fi

devenit iremediabil ciudate. Seth fusese prin preajmă tot timpul cât ea trăise în Huntsdale. Dacă i-ar spune că totul era în regulă…

Dar Seth clătină din cap:

— Cere-i lui Irial Vederea şi propriile tale gărzi!

— Gărzi? N-ar putea-o apăra de ceea ce ar trebui să fie apărată, de el, mârâi Niall înainte să se uite din nou la ea. Apoi, expresia feţei i se îmblânzi şi îi şopti: nu uita, supravieţuirea e tot ce contează. Tu poţi să faci asta!

Tish ieşi din umbrele aflate în faţa lor:

— N-ar trebui s-o atingi pe Leslie.

Leslie încercă să-şi concentreze atenţia asupra fetei. Întreaga lume se schimbase, iar Leslie începuse să creadă că nu se va restabili prea curând. O simfonie de arome era purtată de vânt dinspre zidurile din jurul ei, se târa din încăperile din apropiere şi îi lovea pielea. Îşi închise ochii şi încercă să catalogheze gusturile pe măsură ce acestea curgeau prin ea. Erau prea multe.

Niall se dădu uşurel înapoi, asigurându-se că ea se ţinea bine pe propriile picioare înainte să-i dea drumul.

— Ţi-e rău? Tish îşi puse palmele mici pe fruntea şi pe obrajii lui Leslie. E de la cerneală? Lasă-mă să văd!

— Mi-e bine. Leslie dădu rapid la o parte mâna lui Tish de pe cămaşa ei, îngrijorată la gândul că ar trebui să permită şi altcuiva să-i vadă tatuajul – „tatuajul nostru, al meu şi al lui Irial“ – chiar acum. Ce vrei? Ce fa…

— Te-am văzut la club, dar nu m-am putut expune acolo. Tish încă o fixa pe Leslie cu privirea.

„Să se expună?“ Cu potopul de emoţii care îi distrăgea atenţia în felul ăsta, Leslie avea probleme în a-şi da seama ce să spună sau să facă. Tot ce putu să întrebe fu:

— Îl cunoşti pe Seth?

Tish îi aruncă o căutătură scurtă lui Seth, măsurându-l cu o privire care ar fi făcut-o foarte mândră pe Ani:

— Jucăria lui Ash?

Alături de Seth, Niall înlemni, dar Seth întinse o mână:

— Nu pricep, dar – Tish ridică din umeri – nu e treaba mea.

Apoi, îşi împleti degetele cu ale lui Leslie şi începu să vorbească de parcă nu ar mai fi fost nimeni în jur.

— Părea că te distrai mai devreme. Rabbit mi-ar tăbăci fundul dacă nu te-aş duce la el totuşi. Eşti palidă. Prima zi e dură pentru oameni.

— Oameni? Leslie aproape că râse de cât de supranaturală devenise noaptea. Şi tu ce eşti?

Dar Tish vorbea în continuare ignorând întrebarea:

— Hai să te verificăm! Să ne asigurăm că eşti în bună stare când el va veni după tine.

— Mi-e bine, insistă Leslie, deşi ştia că nu-i era. Dar, mda, hai să mergem să-l vedem pe Rabbit. Doar să… El?

— Iri, spuse Tish zglobie. Vrei să te pregăteşti pentru el, nu-i aşa?

— Pentru Irial? repetă Leslie privind înapoi peste umăr la Niall. Acesta avea o expresie îngrozitoare, de durere pe chip. „Cicoare amestecată cu amărăciune de aramă."

— Supravieţuieşte, rosti el cu voce tare în timp ce-şi atingea cicatricea de pe faţă.

Şi ea se opri, amintindu-şi felul în care viziunea ei se schimbase când Niall o condusese acasă la Seth. Îşi întoarse capul şi îi privi pe Niall şi pe Seth cu coada ochiului: Seth arăta la fel ca întotdeauna. Niall nu. Cicatricea îi strălucea ca o rană recent făcută, ochii lui reflectau lumina străzii asemenea celor ai unui animal. Oasele lui nu păreau să fie în regulă, existau lungimi în plus şi articulaţii acolo unde ea nu avea. Oasele pomeţilor lui erau prea dure pentru un chip omenesc, prea unghiulare, iar pielea îi strălucea ca iluminată din interior, ca şi când ar fi fost prea subţire, ca un pergament deasupra unei flăcări. Îşi trase mâna din strânsoarea lui Tish şi păşi spre el.

— El n-ar fi putut să-ţi spună, spuse Seth.

Leslie nu putu să se apropie mai mult, nu putu să-şi găsească vorbele, privindu-l fix pe Niall în timp ce el strălucea.

Niall îi susţinu privirea:

— Am negociat cu regina mea să mi se permită să te protejez. Îmi pare rău că am eşuat, Leslie. Eu… îmi pare atât de rău.

— Regina ta? întrebă ea, dar ghici răspunsul înainte să-l audă. Se uită la Seth.

— Ash, confirmă Seth. Ea n-a vrut ca tu să fii amestecată în lumea asta. A vrut ca tu să fii în siguranţă, departe de ei.

Se duse în spatele ei, unde se găseau acum vreo două duzini de persoane care nu arătau nici pe departe ca oamenii. La fel ca mulţimea de la Rath, cu toţii păreau să poarte costume sofisticate. Dar nu erau costume.

— Ce sunt ei?

— Zâne.

Leslie se uită la ei: niciunul nu era ceea ce păruse cu câteva minute în urmă. Nimic nu avea sens. „Sunt furioasă acum. Mi-e frică." Totuşi, nu putea să simtă acele lucruri. Simţea curiozitatea, surpriza şi un vag sentiment de euforie pe care îl ştia – în mod obiectiv – ca fiind mai înspăimântător decât restul.

— Ash conduce una dintre curţile zânelor, Curtea Verii. Împarte tronul cu Keenan, spuse Seth pe un ton fără inflexiuni, dar Leslie simţi – gustă – îngrijorările lui, temerile, mânia, gelozia. Erau toate acolo sub suprafaţă.

Îl privi iarăşi pe Niall – nu doar cu coada ochiului, ci direct. Încă arata ca şi când ar fi strălucit. Gesticulă spre el.

— Poftim? De ce te pot vedea aşa acum?

— Ştii deja. Nu trebuie să mă mai deghizez. Niall înaintă spre ea.

— E a lui Irial acum. A noastră. Tish gesticulă spre umbre, şi cel puţin şase dintre bărbaţii acoperiţi de spini păşiră în faţa lui Leslie, blocându-l pe Niall. În acelaşi timp, puii de lei de la Rath apărură lângă Niall. Mârâiau la fel ca el. El îşi dezveli dinţii.

Apărură şi mai mulţi oameni în vreme ce ea privea. „Nu, nu oameni, ci creaturi de un anume fel, păşind din aer." Câţiva erau dotaţi cu arme ciudate: cuţite scurte, curbate, care arătau ca şi când ar fi fost făcute din piatră şi os, cu lame lungi din bronz şi argint. Alţii rânjeau crud pe când se aliniau unul în faţa celuilalt, cu excepţia unui mic grup care o încercui pe ea şi a altuia care îl încercui pe Seth.

Tish – care nu părea diferită, în ciuda pretinselor afilieri la oricare specie de creaturi ciudate ar fi fost – păşi în faţă lent, ca un prădător care îşi urmăreşte vânatul.

— Vorbesc cu binecuvântarea lui Irial în noaptea asta, să avem grijă de Leslie, să fie în siguranţă pentru el. Nu vrei să ne pui la încercare, Niall.

Atitudinea încordată a lui Niall – furia zumzăindu-i în oase ca un elixir în care Leslie ar fi putut să se înece – spunea ceea ce cuvintele nu spuneau: ar fi vrut grozav să treacă la violenţă.

Şi Leslie, în ciuda întâmplărilor stranii, o dorea. Voia ca toţi să se sfâşie între ei. Le voia violenţa, bucuria, rivalitatea şi ura. Exista o poftă nebună în ea, o foame care nu era a ei. Se răsuci pe măsură ce emoţiile celorlalţi se amestecau cu ale ei.

Apoi, cercul din jurul ei se desfăcu. Tish îşi înclină scurt capul şi o luă de mână pe Leslie. Ridică tonul destul cât să acopere mârâielile şi mormăielile mulţimii.

— Ai vrea să stârneşti un război peste noapte, Niall?

— Mi-ar face plăcere, răspunse el.

— Îţi este îngăduit? întrebă Tish.

Apoi se lăsă liniştea. În cele din urmă, Niall vorbi:

— Curtea mea mi-a interzis să procedez astfel.

— Atunci, du-te acasă, zise Tish. Se îndreptă către umbre:

— Tată, poţi s-o duci?

Leslie se întoarse şi-l văzu pe Gabriel. Tatuajele de pe braţul său se schimbară în lumina slabă, de parcă erau pe cale să fugă. „Nici asta nu e posibil. Dar e adevărat. Iar ei mă vor… pentru ce? De ce?“ Ea nu se putea speria. Se simţi de parcă totuşi acolo era o panică inaccesibilă, un gând al unei emoţii. „Ce mi-au făcut?“

— Hei, fato! Gabriel zâmbi blând când se apropie de ea. Haide să plecăm de-aici, OK?

Iar ea se simţi ridicată, ţinută pe sus în timp ce Gabriel fugea pe străzi mai rapid decât se mişcase ea în întreaga-i viaţă. Nu se auzea nimic, nu se vedea nimic, era doar întunericul deplin şi vocea lui Irial venind de undeva de departe: „Odihneşte-te acum, dragă! Ne vedem mai târziu."

Capitolul 27

Niall era în cadrul uşii de la mansardă când spuse:

— Leslie a plecat. Eu nu cer prea mult, n-am cerut în toţi aceşti ani…

Keenan ridica o mână care strălucea în lumina pulsândă a soarelui.

— Te-a influenţat Irial, Niall?

— Poftim? Subjugat de propriile emoţii, Niall rămase nemişcat.

Regele Verii se încruntă, dar nu răspunse. Plantele de la mansardă se aplecară sub forţa vântului deşertic care creştea în intensitate pe măsură ce emoţiile lui Keenan fluctuau; pasările se retrăseseră în firidele sigure ale coloanelor. „Cel puţin Fetele Verii sunt plecate.“ Keenan îndepărtase gărzile rămase cu câteva cuvinte aspre. Apoi, începu să umble de colo-colo. Vârtejuri de aer încins se răsuceau prin încăpere, contorsionându-se sub formă de spirale, ca şi când siluete fantomatice ar fi fost ascunse în ele, numai pentru a fi destrămate de vânturile fierbinţi care deja adiau în jurul lor – şi toate fiind apoi spălate de ropote de ploaie. Făcute să se manifeste de către emoţiile îngrijorătoare ale regelui, diferitele tipuri de vreme se încleştau în micul spaţiu şi lăsau în urmă un dezastru.

Apoi, Keenan se opri să spună:

— Te gândeşti adesea la Irial? Simţi vreo simpatie pentru curtea lui?

— Ce tot spui? întrebă Niall. Keenan se agăţă de pernele canapelei, încercând în mod evident să găsească o modalitate de a-şi diminua emoţiile. Furtuna bântuise prin încăpere, smulgând frunzele copacilor, izbind sculpturile din sticlă şi sfărâmându-le de podea.

— Am făcut alegerile pe care trebuia să le fac, Niall. Nu voi fi legat din nou. Nu mă voi întoarce niciodată acolo. Nu voi fi slăbit de către Irial… Soarele străluci din ochii lui Keenan, de pe buzele sale. Pernele canapelei luară foc.

— Cuvintele tale n-au niciun sens, Keenan. Dacă ai ceva de spus cu adevărat, fă-o! Nici starea de spirit a lui Niall nu era constantă, nici chiar după toate secolele petrecute alături de Keenan, dar era de departe mai crudă decât ar fi putut fi vreodată a lui Keenan. Irial a luat-o pe Leslie. N-avem timp pentru…

— Lui Irial încă îi place de tine. Keenan avea un aer gânditor în timp ce punea întrebări, niciodată nu întrebase de-a dreptul înainte: Care sunt sentimentele tale pentru el?

Niall îngheţă privind lung la prietenul lui, cauza sa, raţiunea sa pentru orice de-a lungul atâtor secole. Îl durea o asemenea întrebare pusă de Keenan.

— Nu fă asta! Nu-mi pune întrebări legate de perioada de dinainte!

Keenan nu răspunse, nu-şi ceru scuze pentru a fi presărat sare peste răni vechi. Se duse să privească lung pe fereastră în timp ce furtuna de nisip din încăpere se liniştea. Regele Verii era din nou calm.

Oricum, Niall lupta să-şi controleze propriile emoţii. Nu era o conversaţie pe care ar fi vrut să o poarte, nu acum când era îngrijorat în legătură cu Leslie şi furios pe Irial. Cândva, Niall avusese încredere în alt rege, şi asta fusese o greşeală. Atunci, Irial se dovedise că ştiuse tot timpul că muritoarele cu care se culcase Niall se îmbolnăviseră şi deveniseră dependente. Îi spusese lui Niall că acele muritoare pieriseră, dar nu până când zânele întunericului le aduseseră pe muritoare în

sălaşurile lor pentru distracţie. Îi explicase că firea dependentă a lui Niall era pur şi simplu o parte din a fi Gancanagh. Niall fugise atunci, dar Gabriel venise după el. Îl adusese pe Niall înapoi în sălaşul Curţii Întunericului, colina zânelor, unde aştepta Irial.

— Ai fi putut să-mi conduci într-o bună zi curtea, Gancanagh, murmurase Irial pe măsură ce le aducea pe muritoarele pe care le făcuse el să devină dependente şi deveniseră nebune de dorinţă.

— Hoinăreşte cu noi, şopti el. Aici e locul tău. Cu mine. Nimic nu s-a schimbat.

În jurul lor, muritoarele dependente se agăţară de zânele doritoare, ca şi când ar fi fost flămânde de atingere, prea bolnave de dorinţă ca să se gândească la consecinţele contactului cu trupurile acoperite de spini şi cu formele incompatibile.

Şi Niall fusese dezgustat de tot ce făcuse la Curtea Întunericului, dar mai ales de faptul că le predase pe muritoare şi, atunci când Irial îi oferise un schimb: „Distrezi tu curtea sau o pot face ele, Gancanagh. Teama şi durerea sunt moneda răscumpărării lor. Îmi pasă prea puţin cine o plăteşte", Niall crezuse că face lucrul potrivit jurând de bunăvoie credinţă în schimbul eliberării muritoarelor dependente. La sfârşit, nu contase: acestea încă se ofileau, cerşind drogul care se afla în pielea lui Niall.

Keenan vorbi din nou:

— Ce eşti tu n-a fost folosit niciodată ca o însuşire de preţ la curtea noastră. Privea în gol, dar gânditor şi calculând. Dacă e să menţin curtea noastră în siguranţă, trebuie să folosesc toate însuşirile noastre de preţ.

Keenan scoase dopul unei sticle care stătuse pe o tavă încălzită, turnă băutura cu miere în două pahare şi îi întinse unul.

Niall nu putea vorbi. Îl privea fix pe regele lui.

— Chiar dacă Irial o influenţează, Leslie te va vrea pe tine şi el încă te doreşte. Putem folosi asta ca să aflăm şi celelalte secrete ale curţii lui Irial pe care el le ascunde de noi. Keenan îi

oferi din nou lui Niall paharul. Haide! N-o să te lovească. Poate va accepta să împartă fata şi…

— Tu ştiai. Că Leslie era însemnată de el, că…

— Nu. Ştiam că erau muritori însemnaţi şi duşi la Curtea Întunericului de către zâne. Speram că am fi aflat mai multe până acum, desluşind de ce sau cum erau legaţi de muritori. Acum, trebuie doar să reevaluăm situaţia. Asta nu s-a terminat. Ea te vrea. Am văzut-o cum te privea înainte ca totul să fi început. Nu cred că pretenţiile lui Irial asupra ei vor şterge asta. Ar putea fi mai bine decât aş spera. Dacă ea va supravieţui, va fi într-o poziţie în care va învăţa multe. Ea îţi va spune. Va face tot ce vrei tu, doar ca să-ţi fie alături. Keenan îi oferi pentru a treia oară paharul. Bea cu mine, Niall! Nu lăsa asta să ne despartă!

Niall luă paharul şi, uitându-se la Keenan, îl lăsă să cadă pe podea.

— Am trăit pentru tine, Keenan. Viaţa mea, fiecare hotărâre a mea timp de nouă afurisite de secole. Cum ai putut să o violezi ca…

— Nu eu sunt cel care a violat fata. Nu e sângele meu sub pielea ei. Irial…

— Nu Irial mi-a făcut-o de data asta, nu-i aşa? Niall îşi plecă uşor capul pe măsură ce furia se împletea cu disperarea. Cum ai putut să mă foloseşti, Keenan? Cum ai putut să ai secrete faţă de mine? M-ai manipulat… Făcu un pas spre Keenan, apropiindu-se de regele lui cu mânie, tentat fiind să ridice mâna la zâna pe care jurase s-o protejeze, s-o cinstească până la ultima sa suflare. Încă vrei să mă mai foloseşti. Ştiai şi…

— Auzisem despre schimburile lor de cerneală, bănuiam că Leslie era una dintre ele, dar să afli secrete de la Curtea Întunericului e departe de a fi uşor. Ea e doar o muritoare. Nu poţi să-i salvezi pe toţi şi, dacă unul sau doi cad pentru ca noi să-i putem menţine pe toţi în siguranţă… Nu e altfel decât a fost dintotdeauna. Keenan nu dădu înapoi, nu-şi chemă gardienii. Putem folosi asta pentru a avea amândoi ceea ce ne dorim.

— Mi-ai încurajat interesul faţă de Leslie, m-ai montat să n-

o ascult pe Aislinn, regina mea, regina ta!

— Adevărat.

Pe când Niall stătea acolo tremurând de furie, toate afirmaţiile lui Keenan din ultima vreme îl năpădiră, adevărul despre ceea ce Niall nu văzuse, fiind prea încrezător sau din prostie, îi zdrobea acum inima.

— Şi nu simţi niciun fel de remuşcare, nu-i aşa? Ce suferă ea…

— Irial este o ameninţare pentru curtea noastră. Keenan ridică din umeri. Curtea Întunericului este prea îngrozitoare pentru a i se permite să prospere. Ştii la fel de bine ca mine ce au făcut ei. Porţi cicatricile. N-am să permit ca ei să devină suficient de puternici să ne ameninţe curtea, mai ales pe regina noastră! E nevoie ca el să fie menţinut sub control.

— Şi de ce să nu-mi fi spus? Niall îşi privi regele, sperând să capete vreun răspuns care să-i uşureze greutatea care ameninţa să-i frângă spiritul la fel de sigur cum o făcuse Curtea Întunericului cândva.

Dar Keenan nu-i oferi un astfel de răspuns. În schimb, spuse:

— Ca tu să fi făcut ce? Să-i spui fetei? Te-am văzut cum o influenţai. Planul meu era mai bun. Aveam nevoie ca tu să te concentrezi şi ea poate fi un motiv de concentrare la fel de bun ca oricare altele.

Niall pricepea logica acestor cuvinte, îşi auzise regele vorbind asemănător de-a lungul secolelor, când le seducea pe muritoarele care erau acum Fetele Verii. Nimic nu se schimba: loialitatea lui Niall şi parteneriatul erau recompensate prin desconsiderare şi concediere cu nepăsare.

— Nu pot să accept… nu voi accepta asta, spuse Niall, am terminat!

— Ce vrei să spui?

Astfel, Niall rosti cuvintele care aveau să-l elibereze de sub jurământ:

— Loialitatea mea faţă de Curtea Verii este revocată. Nu mai eşti regele meu! Era simplu de încheiat ceva care ar fi trebuit să conteze foarte mult. Câteva cuvinte, şi el era din nou

singur pe lume.

— Niall, gândeşte-te! Nu merită să pleci. Vocea lui Keenan sună exact ca vocea zânei pe care Niall o credea a fi. Ce puteam eu să fac?

— Nu asta! Păşi pe lângă Keenan. Prefer să fiu singur, fără curte, fără o casă sau un rege… decât să fiu folosit. Nu trânti uşa, nu se înfurie, nu plânse. Pur şi simplu, plecă.

Câteva ore mai târziu, Niall încă hoinărea pe străzile din Huntsdale. Să evite străzile aglomerate şi gălăgioase care erau pe potriva zgomotului ce clocotea în el era un fel de eveniment. „Nu sunt cu nimic mai bun decât Irial. Am făcut-o să devină dependentă, ca drogaţii de care se teme. Şi regele lui ştiuse asta, se folosise de asta. Am dezamăgit-o."

El nu se lamenta prea des că era cel care urma, şi nu cel care conducea, dar, în vreme ce se plimba pe străzile murdare ale muritorilor, se întreba dacă făcuse alegerea corectă cu mult timp în urmă, când Irial se oferise să-l facă pe Niall succesorul său. „Cel puţin atunci aş fi avut mai multe opţiuni."

Niall îşi făcea loc cu greu prin cele mai aglomerate mulţimi de muritori. Zânele care se amestecau printre ei se dădeau grăbite la o parte din calea lui. Când mulţimea se îndepărtă, Niall îl văzu: Irial se odihnea lângă vitrina unui magazin.

— Am auzit că ţi-ai revenit, spuse Regele Întunericului, dar începusem să cred că zânele mele se înşelaseră.

— Vreau să vorbesc cu tine, începu Niall.

— Vei fi întotdeauna bine-venit, Gancanagh! Asta nu s-a schimbat. Irial făcu un semn cu mâna spre părculeţul de vizavi. Hai cu mine!

Negustori ambulanţi vindeau dulciuri din cărucioarele lor, muritori beţi râdeau şi strigau. Vreun joc sau poate vreun concert era pe punctul de-a începe. Erau atât de mulţi oameni pe străzi, încât maşinile nu se puteau mişca. Regele Întunericului se strecură printre maşinile oprite şi printre şoferii care claxonau nervoşi, depăşi un grup de muritori care cântau fals şi care executau ceva ce lor li se părea a fi dans.

Odată ajunşi în parc, Irial se deplasă către o bancă din

piatră pe care zânele lui tocmai o terminaseră de curățat.

— Asta e genul tău de loc, nu-i aşa? Ai prefera să mergi…

— E în regulă. Dar Niall rămase în picioare, rezemându-se de un copac, nefiindu-i la îndemână să stea cu spatele la zânele care populau străzile.

Irial ridică din umeri în timp ce se aşeza comod şi graţios pe bancă, arătând în mod pervers ca un ingenuu inconştient de efectul pe care îl avea asupra muritorilor cu gurile căscate din jurul lor.

— Deci – îşi aprinse el o ţigară –, bănuiesc că eşti aici în legătură cu Leslie a mea.

— Ea nu e a ta.

Irial trase un fum lung.

— Crezi?

— Da, cred. Niall se întoarse încet să privească numeroasele zâne care se apropiau din stânga lui. N-avea încredere în Irial sau în zânele solitare care priveau, sau… de fapt, nu avea încredere în nimeni la momentul respectiv.

Irial le chemă pe câteva dintre zânele sale care se aflau mai aproape şi le ceru:

— Vreau sa nu fie nimeni în jurul nostru. Apoi, îşi îndreptă atenţia către Niall. Stai jos! N-am să permit să ţi se întâmple nimic cât timp stai jos, lângă mine – jur!

Uimit de jurământul generos pe care Irial îl făcuse – niciun rău, nimic, spunând astfel că propria lui securitate era mai puţin importantă decât a lui Niall –, se aşeză şi îl privi lung pe Regele Întunericului. Asta nu modifica lucrurile, totuşi: un moment de amabilitate n-ar fi schimbat situaţia lui Leslie sau cruzimea de odinioară a lui Irial.

— Leslie nu e a ta, spuse Niall. Ea îşi aparţine sieşi, legată sau nu. Tu încă nu-ţi dai seama.

— Aaah, tot un prost ai rămas, Gancanagh. Irial expiră un nor de fum şi se lăsă pe spate. Unul pasionat, dar, fără doar şi poate, un prost.

Şi atunci, Niall rosti cuvintele pe care nu crezuse vreodată că i le va spune lui Irial, începutul unei conversaţii care fusese cândva cel mai mare coşmar al său:

— Ai face vreun schimb pentru libertatea ei?

Ceva indescifrabil licări în ochii lui Irial când îşi lăsă în jos ţigara.

— Poate. Ce oferi?

— Ce vrei?

O expresie slăbită trecu peste faţa lui Irial.

— Uneori, nu mai sunt sigur. Am condus curtea aceasta în timpul războaielor dintre Beira şi ultimul Rege al Verii, printre isteriile temperamentale ale Beirei, dar ordinea asta nouă… am obosit, Niall. Ce vreau? Expresia obişnuită a lui Irial – pe jumătate amuzată, pe jumătate dură – reveni. Ce vrea orice rege? Vreau ca zânele mele să fie în siguranţă.

— Şi ce rol are Leslie în asta?

— Întrebi pentru regişor sau pentru tine? Încă o dată, acel ton ironic pe care îl folosea adesea când vorbeau: Regele Întunericului nu-l iertase niciodată cu adevărat pe Niall pentru că fugise. Amândoi ştiau asta.

— Ce vrei de la mine în schimb? Sunt aici ca să mă târguiesc. Care e preţul tău, Irial?

Niall simţi de fapt o spirală de emoţii în timp ce rostea cuvintele – dezgustul de sine pentru că o dezamăgise pe Leslie, mânie pentru că regele său îl dezamăgise pe el, exasperare pentru că fusese mişcat de bunătatea lui Irial. Ştiu cum merg treburile. Spune-mi la ce eşti dispus să renunţi şi cât mă va costa!

— Nu ţi-ai imaginat niciodată, nu-i aşa? întrebă neîncrezător Irial. Dar, înainte ca Niall să poată vorbi, Irial îşi ridică mâna. Dezvăluie-ţi sentimentele pe care te lupţi să nu mi le arăţi şi-ţi voi răspunde.

— Ce să fac? Niall auzise de târguri ciudate, dar aici el se expunea pe sine capriciilor lui Irial, iar Regele Întunericului oferea răspunsuri în schimbul „capitulării în faţa sentimentelor proprii". Niall se încruntă. Ce fel de…

— Încetează de a mai ţine în tine acele sentimente negative şi îţi voi da răspunsurile de care ai nevoie. Irial zâmbea ca şi când ei ar fi fost prieteni şi purtau o conversaţie rezonabilă. Lasă-te doar cuprins de emoţiile tale, Niall! Asta-i tot ce-ţi cer

şi îţi voi împărtăşi informaţii proporţional cu ceea ce simţi şi cât de profund simţi.

— Şi cum vei…

— Gancanagh… Ai prefera să-ţi cer alte favoruri? Aş prefera să nu mă târguiesc pentru lucruri de bază, nu cu tine, nu cu oricine pentru care simt o afecţiune. Irial se aplecă mai aproape de Niall şi arboră un zâmbet pervers care îi reaminti acestuia de timpurile mai plăcute petrecute alături de Irial cu multă vreme în urmă, înainte ca Niall să ştie cine şi ce era el, înainte ca el să ştie ce era el însuşi.

Aşa încât Niall se lăsă în voia sentimentelor, îşi eliberă furia maximă pentru trădarea lui Keenan, o lăsă să spumege. Nu era un sentiment în voia căruia să se fi lăsat în mod normal, dar era cel pe care se străduise să-l reprime timp de câteva ore. Era aproape ca o uşurare să simtă furia.

Pupilele lui Irial se dilatară. Îşi strânse pumnii. Asta da!

Niall se gândi la muritoarele pe care le curtase şi pe care le părăsise risipindu-se când n-avusese altceva mai bun de făcut, se gândi la Leslie, docilă şi nerăbdătoare în braţele lui. Şi-o putea imagina îmbătată de sărutări şi el îşi dori asta – şi-o dori pe ea cu un dor care era cu atât mai profund cu cât fusese negat.

— Două… încă un sentiment, Gancanagh, murmură Irial.

Şi Niall se imagină strângându-şi mâinile în jurul gâtului lui Irial, eliberând gelozia pe care o simţea la gândul mâinilor lui Irial pe trupul lui Leslie sau ale ei pe Irial.

Cu o mână tremurândă, Irial îşi mai aprinse o ţigară.

— Joci bine, Gancanagh. Mă întrebam cândva ce faci cu toată ştiinţa.

Niall privi, studiindu-l pe Regele Întunericului cu un calm distant acum, nemaiavând niciun sentiment adevărat.

— Ce ştiinţă?

— Zânele Întunericului mor de foame fără sentimente, fără emoţii negative. Este ceea ce – Irial trase un fum din ţigară – ne ţine pe noi în viaţă. Mâncare, băutură, aer. Totul. E un mare secret, Niall. Este ceea ce ar folosi ceilalţi împotriva noastră dacă ar şti.

Niall ezită. O parte din el se întreba de ce şi-ar fi asumat Irial un astfel de risc, de ce şi-ar fi dezvăluit secretele, dar cealaltă parte, mai uşor de convins, ştia exact de ce ar fi procedat Irial aşa: avea încredere în Niall. Privi în altă parte, deplângând faptul că încrederea lui Irial nu fusese înşelată.

— Deci, cum de nu observă Keenan sau Sorcha? Sau cum de n-am ştiut nici eu?

— Firea lui instabilă? Insensibilitatea ei faţă de orice nu-i place? Irial scutură scrumul pe pământ. Iar tu… nu ştiu. Credeam că ţi-ai dat seama atunci şi, când am priceput că regişorul nu ştia, am sperat că ceea ce noi…

— Toată curtea ta se hrăneşte aşa? îl opri Niall, nevrând să se gândească la vremurile petrecute alături de Irial, conştientizând faptul că săptămânile sale înceţoşate de plăceri nebune îl hrăniseră pe Irial – aşa cum, fără îndoială, o făcuseră lucrurile îngrozitoare care urmară după ce Niall fugise.

— Da, altfel le scad puterile. Chipul Regelui Întunericului dezvăluia durerea crudă care era aproape prea stânjenitoare pentru a fi văzută, ca atunci când întrezăreşti durerile cele mai intime ale cuiva. Guin a murit… din cauza unui glonţ de-al muritorilor. A fost împuşcată.

Irial privea fix mulţimea. O fată desculţă dansa pe bara de protecţie a unei maşini parcate. Şoferul îi întindea pantofii şi gesticula către pământ. Irial zâmbi către ei înainte să se întoarcă şi să adauge:

— Tu ţii la Leslie. Dacă ai fi ştiut că ea era deja a mea, ai fi încercat şi mai tare să o ţii departe de mine. Ai fi luptat pentru ea.

„Ştiam că Irial o voia şi…“ Niall se opri, picându-i prost faptul că Irial putea să-i citească sentimentele şi, cel mai important, că el îşi putea folosi ştiinţa ca să-l distrugă pe Irial. Dacă ar fi ştiut curţile că erau atât de uşor de citit şi de evaluat, ar fi fost dificil să o convingă pe oricare dintre ele să mai tolereze în continuare existenţa Curţii Întunericului.

— Beira ştia toate astea, spuse Niall.

— Aveam nevoie de ea. Ea avea nevoie de noi. Altminteri, nu aş fi ajutat-o să-l lege pe regişor. Ea ţinea lucrurile în

mişcare atunci când zânelor mele le făcea trebuinţă.

— Şi care-i rolul lui Leslie?

— Aveam nevoie de un plan de rezervă. Irial zâmbi, dar de data asta zâmbetul lui era întunecat şi mortal, exprimând mai mult decât doar o mică provocare. Am nevoie de ea.

— Nu poţi s-o ai, începu Niall. Dar Irial îl prinse de braţe: fiecare amintire plăcută pe care Niall o avea dispăru şi fiecare oroare şoptită a Curţii Întunericului îi năpădi mintea ca o mlaştină; apoi, Niall simţi ca şi când ar fi înghiţit-o, ca şi când ar fi băut forţat acel prea dulce vin uitat. Opreşte-te!

Irial îi dădu drumul.

— Ştiu că te-a indus în eroare Keenan şi te-a şi dezamăgit. Ştiu că te trimitea la fata noastră, că ţi-o scotea în cale. Gabriel te-a urmărit luptându-te cu reacţia ta la atitudinea ei… Eu nu te voi induce în eroare, nu din nou. Te-aş primi cu bucurie înapoi în casa mea, acolo unde va fi şi Leslie. În continuare ţi-aş oferi tronul meu atunci când vei fi pregătit.

Niall se albi. Fusese dispus să suporte orice ar fi fost nevoie în schimbul libertăţii lui Leslie. „Regalitate? Afecţiune? Nu era deloc ceea ce el aşteptase. E un şiretlic, ca întotdeauna. N-a fost nimic adevărat în ceea ce a fost cândva." Niall le ignoră pe toate.

— Ai lăsa-o să plece în schimbul loialităţii mele?

— Nu! Ea rămâne, dar, dacă vrei să fii cu ea, eşti oricând bine-venit. Irial se ridică şi făcu o adâncă plecăciune, ca şi când Niall ar fi fost egalul său. Nu voi îngădui suferinţa curţii mele. Nici măcar pentru tine. Ştii care-mi sunt secretele, ce sunt, ce încă îţi ofer. Pot să-ţi promit că ea va fi atât de fericită pe cât aş putea-o eu face. Dincolo de asta… Vii acasă cu noi sau nu. E alegerea ta. A fost întotdeauna alegerea ta.

Şi Niall îl privi fix, mut, nesigur în legătură cu ce răspuns care să fi avut vreun înţeles ar fi putut să-i dea. Că trecuse multă vreme încercând să nu-şi amintească legătura pe care o împărţea cu Irial, încercând să nu tânjească după acei ani şi încercând să nu recunoască nimic din toate astea de fiecare dată când îşi încrucişase drumurile cu el. Totuşi, îşi dădea seama acum că, indiferent cât de grijuliu fusese în a-şi păstra

secretele, fusese transparent pentru Irial. Dacă Regele Întunericului putea să-i citească sentimentele, putea să i le guste, atunci el cunoscuse slăbiciunile lui Niall de fiecare dată când se întâlniseră. „Am fost expus lui tot timpul.“ Lui Irial nu-i era ruşine pentru asta. În schimb, îi oferea aceeaşi acceptare pe care i-o oferise cu secole în urmă – dar Niall nu răspunse, nu putu să răspundă.

Irial spuse:

— A trecut multă vreme de când ai trăit pentru Keenan, plătindu-ţi nişte datorii recunoscute. Suntem ceea ce suntem, Niall, nici mai buni, nici mai răi decât ne zugrăvesc alţii. Şi ceea ce suntem nu schimbă ceea ce simţim cu adevărat, ci doar cât de liberi suntem să urmăm acele sentimente.

Apoi, el păşi repede în mulţime, dansând cu muritorii pe măsură ce se îndepărta şi părând cu toată fiinţa lui că locul lui era acolo, printre ei.

CAPITOLUL 28

Se făcuse seară când Leslie se trezi în camera ei, purtând aceleaşi haine din seara precedentă. Dormise mai mult de douăsprezece ore, ca şi când corpul ei ar fi luptat cu o gripă sau cu o mahmureală. Încă nu se simţea bine. Pielea din jurul tatuajului o ţinea, întinzându-se subţiată. Nu o ardea, nici nu o mânca, nimic din ce ar fi putut s-o facă să bănuiască vreo infecţie. Altminteri, se simţea prea bine, ca şi când nişte terminaţii nervoase în plus ar fi pulsat acolo.

De jos, se auzeau desene animate. Ren râdea. Altcineva tuşea. Alţii vorbeau pe tonuri coborâte, cu propoziţii întrerupte pe care nu prea reuşea să le înţeleagă. Începu să simtă cunoscuta panică, groaza că se afla acolo, că nu avea niciun indiciu legat de ceea ce făceau ceilalţi acolo, jos.

Se întrebă în treacăt când fusese tatăl ei ultima oară acasă. Nu-l văzuse. „Ar fi telefonat cineva dacă el ar fi murit." Nu-şi făcu griji pentru el, aşa cum o făcuse multă vreme. „Ar trebui." începu să se sufoce de panică. Apoi, aceasta dispăru. Ştia că se schimbase şi că Irial, cel care cauzase această schimbare, nu era fiinţă umană.

„Oare eu sunt?"

Orice făcuse Irial, orice făcuse Rabbit, orice îi ascunseseră prietenii ei… Voia sa se simtă furioasă. În mod obiectiv, ştia că ar fi trebuit să se simtă trădată, să se simtă disperată –

mânioasă chiar. Încercă să-şi adune acele sentimente, dar numai umbrele lor se iviră. Emoţiile nu au fost ale ei mai mult de o clipă, înainte să fi dispărut.

Apoi, îl auzi pe Ren strigând-o de pe scări, cu o voce strangulată:

— Leslie?

Cu un calm care ar fi trebuit să fie imposibil, se rostogoli din pat şi se duse la uşă. Nu se temea. Era un sentiment reamintit, unul care îi plăcea. După ce ridică zăvorul – pe care cineva îl trăsese –, ieşi în capul scărilor. Când privi în jos, îl văzu pe el, pe Irial, stând lângă fratele ei.

— Ce cauţi tu aici? întrebă ea. Vocea îi era neutră, dar ea tremura. Emoţia aceasta, agitaţia, nu dispăru. Spre deosebire de celelalte, aceasta rămase şi se amplifica.

— Am venit să te văd. Îi întinse o mână. Să mă asigur că eşti în regulă.

Ren stătea lângă Irial, încercând să-i capteze atenţia.

— Ăăă, ai nevoie de… ceva? Orice?

— Ai grijă! murmură Irial nebăgând pe nimeni în seamă cu excepţia ei. Mâinile lui erau acum pe şoldurile ei.

„Cum o fi urcat aşa de repede scările?“

— Nu. Te rog! Şi-ar fi dorit să nu se simtă atât de reconfortată de prezenţa lui acolo, şi-ar fi dorit să fi fost sigură de ceea ce îi cerea când repetă „Te rog!“

— O, ghrá, nu sunt aici ca să îţi fac vreun rău! Se dădu înapoi, fără să se uite la ea în timp ce cobora scările, dar nici nu-şi luă mâinile de pe şoldurile ei.

— N-ai minţit, nu-i aşa?

— Noi nu minţim.

Leslie îl privi lung pe Irial:

— Cine eşti? Ce eşti?

El îi susţinu privirea şi, pentru un moment ce păru ireal, ea crezu că vede umbre ţinându-se de pielea lui ca nişte aripi întunecate. Corpul ei palpita cu totul, iar ea fu sigură că acele nenumărate guri mici îi atinseră pielea, toate deodată – alinând-o, ştergând totul în afara plăcerii. Tremură din cauza asaltului neaşteptat de pofte care nu aveau niciun sens. Gura îi

era uscată, palmele umede, simţind în creier bătăile nebuneşti ale inimii.

Fără să-şi ia privirea din ochii ei, el spuse:

— Voi avea grijă de tine, te voi feri de răniri şi de dureri. Îţi jur, Leslie. Nu vei mai dori niciodată altceva. Cere şi va fi al tău! Nu vei mai avea temeri sau dureri. Doar umbre ale acestora, iar eu le voi îndepărta. Nu va trebui ca tu să le simţi mai mult de o clipă. Priveşte! Îşi coborî privirea spre aerul dintre ei. O umbră de viţă căţărătoare se întindea dinspre corpul lui spre al ei, înfăşurându-se în pielea ei. Ea se întinse ca şi când ar fi vrut s-o atingă, mâinile ei simţiră penele negre care se unduiau pe aceasta ca nişte frunze. Când o făcu, amândoi se înfiorară.

— E real. Orice mi-ai fi făcut, rosti ea.

— Ai vrut să fii în siguranţă. Ai vrut să nu simţi frică sau durere. E aşa cum ai vrut. Irial nu aşteptă ca ea să se mişte, ci o trase mai aproape, astfel că ea se sprijinea de el.

Irial mirosea a fum de turbă, a spaţii prăfuite emanând sexualitate şi dor, ciudat de dulce şi ameţitor. Îşi frecă obrazul de cămaşa lui, inspirându-i mirosul.

— Nu te voi părăsi niciodată, şopti Irial. Apoi, se întoarse către grupul reunit. Dacă o mai atinge careva vreodată…

Traficantul de droguri începu:

— Când eu… eu n-am ştiut că e a ta…

Irial făcu un gest. Doi tipi plini de cicatrici apărură ca din neant. Păşiră în faţă şi îl înşfăcară pe traficantul de droguri.

„El a fost unul dintre ei.“ Genunchii lui Leslie se înmuiară. „El…“ O ardea stomacul în timp ce încerca să lase gândul să se completeze singur. Groaza celorlalți din încăpere, a traficantului care plângea pe când era scos – le simţea şi pe acestea, toate deodată. Pofta trupească a muritorilor – „a muritorilor?“ – din încăpere, dorinţa, nevoia disperată. Se simţi asaltată de un amestec de emoţii. Izbucniri de nevoie, de groază, de durere – toate îi inundară trupul până când se clătină.

— Sentimentele lor… am nevoie… Se agăţă de mâna lui Irial.

— Şşt! şuieră el spre ea şi toate sentimentele se evaporară. Ele doar trec prin tine. Acele sentimente nu sunt ale tale. Doar o licărire şi au dispărut departe de tine.

Îşi ţinea un braţ în jurul ei, conducând-o spre canapea.

Ea privea fix spre uşa prin care tipii – „de unde apăruseră?“ – îl scoseseră pe traficant.

Irial era îngenuncheat în faţa ei.

— Totul va fi bine. Nimeni nu-ţi va mai face vreun rău vreodată! Niciodată! Te vei obişnui cu restul.

Dădu tăcută din cap, privindu-l într-un fel în care nu privise pe nimeni în viaţa ei, ca hipnotizată. Irial putea face totul bine, corect, fericit. El era răspunsul la o întrebare pe care uitase să o adreseze. Corpul îi zumzăia ca într-o ceaţă plăcută. Sentimentele care curseseră prin ea erau îngrozitor de urâte, ştia asta cu certitudine. După ce Irial i le luase, tot ce rămăsese era doar extaz. Simţea ceva greu şi floral în gură, pe buze. „Poftă trupească. A lui. A mea.“ Venele sale cântau simţind-o, ca un foc străbătând-i trupul, căutându-i inima, inundându-i nervii.

Apoi, auzi ca un ecou cuvintele lui Niall:

— Supravieţuirea este ceea ce contează. Poţi să faci asta.

„Să facă ce? Cui să… supravieţuiască?“ Nu exista nimic rău aici. Irial o făcea să fie în siguranţă. El avea grijă de ea.

— Haide, vino acum! Ei o să-ţi împacheteze lucrurile. Irial făcu semn spre trei tipi aproape androgini care se îndreptau spre scări. Trebuie să plecăm de aici. Departe de atât de mulţi muritori. Să vorbim.

— Să vorbim? Aproape că râse. Vorbitul era un gând cam îndepărtat când el era în genunchi în faţa ei. Îşi simţea ochii larg deschişi. Fiecare por din corpul ei era treaz şi şuiera.

— Sau orice altceva te-ar face fericită, adăugă el cu un zâmbet vicios. Mi-ai face o mare cinste, Leslie! Lumea e a ta.

— Nu-mi trebuie lumea! Îmi trebuie… se aplecă până ce putu să-şi culce faţa pe pieptul lui, urând materialul care era în calea ei, brusc furioasă din pricina afurisitei ţesături.

Mârâi – apoi, îngheţă, dându-şi seama că mâna ei îi sfâşia deja cămaşa, că scosese un sunet care era departe de a fi

normal, nepotrivit cu omul din ea care ar fi trebuit să fie îngrozit.

O ridică în picioare, lăsând-o agăţată de el.

— E bine. Doar schimbările iniţiale. Şşt!

Şi, inspirând adânc, constată că era chiar bine. El încă vorbea, chiar întreba:

— Ce să fac cu ei?

Ren şi ceilalţi se uitau cuprinşi de o groază înfiorătoare. Dar ei nu mai contau acum; nimic de genul acesta nu mai conta. „Doar Irial. Doar această plăcere, această încredere." Asta era tot ce conta.

— Cui îi pasă? rosti ea.

Apoi, el o luă în braţe şi o purtă peste prag spre o lume care era brusc mai tentantă decât îşi imaginase ea că ar fi putut fi.

Capitolul 29

Niall ieşise din serviciul regelui său, o dezamăgise pe Leslie, îşi expusese îndoielile şi dorurile în faţa lui Irial. Nu mai avusese de secole un asemenea sentiment deplin de pierdere. Îşi petrecuse o parte din noapte şi întreaga zi umblând fără scop, dar nu ajunsese la niciun răspuns sau nici măcar la întrebările potrivite.

Le văzuse pe zâne urmărindu-l cu privirea: ale lui Keenan şi ale lui Irial, şi acelea care erau solitare. „Aşa cum sunt eu din nou." Niciuna dintre ele, nici măcar cele care încercaseră să-i vorbească nu-l făcuseră să se oprească. De multe ori, trebuise să le dea la o parte din calea sa, dar nu le adresase niciun cuvânt şi nici nu înregistrase vorbele pe care acestea le spuneau.

Dar apoi, Bananach se apropie de el, mişcându-se ca o umbră pe fundalul nopţii aflate la început. Penele lungi care îi atârnau pe spate fluturau şi îşi schimbau forma în adierea vântului. Datorită deghizării, penele semănau cu părul, ajutând-o să aibă o înfăţişare de muritoare în timp ce se apropie.

El se opri.

Zâmbetul pe care i-l adresă părea ciudat, nepotrivit cu răutatea din ochii ei. Îl depăşi, se opri, privi înapoi şi îi făcu un semn cu capul. Nu-l urmări cu privirea să vadă dacă el venea

după ea atunci când intră pe o alee îngustă de lângă o clădire. Nu privi înapoi când se strecură rapid pe sub gardul de metal sau când îşi trecu degetele peste sârma ghimpată care înconjura marginea gardului. Numai când Niall se oprise în spatele ei ca o pradă care-şi urmează prosteşte atacatorul, ea se întoarse să-l privească în ochi.

Niall se întreba dacă o urma spre propria lui moarte: era o soartă pe care el o luase în considerare şi pe care o respinsese după ce Irial îi permisese Curţii Întunericului să-l tortureze. „Atunci nu fusese alegerea corectă." Bananach i-ar fi luat bucuroasă viaţa lui Niall la timpul respectiv dacă n-ar fi îndepărtat-o Irial când ea începuse să-l schilodească. „Nu e niciodată alegerea potrivită."

Dar el nu se retrase.

Ea se rezemă de gardul de metal, cu braţul întins deasupra capului, cu degetele curbate printre ochiurile gardului. Oțelul sârmei ghimpate era chiar deasupra degetelor ei, suficient de aproape încât să pară că ea se întindea spre metalul otrăvitor. Pentru el, dorinţa ei de a simţi durerea era atrăgătoare într-un mod bolnăvicios.

El păstră distanţa şi tăcerea.

Ea îşi înclină capul, ca să-l poată fixa cu privirea. Gestul ca de pasăre contrasta cu deghizarea mortală pe care o avea ea în timpul aşteptării.

— Irial trebuie să fie înlocuit, zise ea.

— Şi mi-o spui în felul ăsta?

— Pentru că tu poţi să-mi dai ceea ce merit. El nu e potrivit pentru noi. Nu acum. Deghizarea ei flutura licărind din când în când. Ajută-mă. Readu-mi războaiele.

— Eu nu vreau război. Eu vreau… Privi în depărtare, neştiind ce dorea cu adevărat. O urmase într-un spaţiu prea mic, urmărind tentaţia violenţei ei. „Şi lăsând-o pe Leslie să-şi imagineze imposibilul de una singură dacă eu aş ceda tentaţiei autodistrugerii." Fugise de Irial, de Keenan. Încă fugea. N-am de gând să te ajut.

— Isteţ răspuns, frumuşelule. Gabriel apăru lângă el. Câinele de Vânătoare ţinea un braţ întins, cu tatuajele gonind

furioase peste pielea lui, şi făcu un semn spre Niall ca să se dea înapoi. Trebuie să pleci acum!

Bananach îşi tot închidea şi deschidea gura. Deghizarea îi păli, scoţând la vedere ciocul ascuţit.

— Implicarea ta devine obositoare. Dacă Gancanagh vrea să rămână cu mine…

Gabriel păşi în faţa lui Niall exact când Bananach se aruncă înainte. Ea ţipă, un sunet care ar fi putut fi hohot de râs sau mânie, sau o combinaţie a celor două. Braţele ei erau deschise larg, degetele ei – gheare negre.

— E afacerea curţii, Niall. Du-te acum! spuse Gabriel fără ca măcar să se uite înapoi.

Gabriel o ridică pe Bananach şi o azvârli în gardul metalic. Penele ei se agăţară de sârma ghimpată, dar ea reuşi să se desprindă. Pene smulse se împrăştiară pe pământ şi rămaseră pierdute pe pavajul umbrit.

Niall nu voia să plece, ci să rămână, să-i spună lui Gabriel să se dea la o parte din cale, astfel încât Bananach să poată pune capăt confuziei şi depresiei care-l apăsa, să-i spună lui Gabriel s-o sfâşie. În schimb, rămase liniştit, privind, fără a fi cu nimic mai hotărât decât fusese atunci când Bananach îl convinsese s-o urmeze.

Nu era tocmai frumos să-l urmăreşti pe Gabriel în acţiune, dar totuşi exista o armonie brutală în mişcările lui. Asemenea dansului Fetelor Verii, stilul de luptă al lui Gabriel avea un ritm, un cântec al său. Dar mişcările Câinilor de Vânătoare erau pe potriva furiei lui Bananach. Femeia-corb era plină de încântare când ţâşni şi apoi se întoarse să plonjeze spre Gabriel, abandonându-se total. De undeva, scosese un cuțit din os care strălucea ca o lumină supranaturală. Ghearele ei negre contrastară cu osul alb şi cu sângele roşu când îl cresta pe Gabriel de la sprânceana stângă până pe obrazul drept.

Sângele proaspăt smulse strigăte de plăcere de la un grup de Ly Ergi care umpleau parcarea din apropiere. Mâinile lor roşii se contractau la unison în timp ce începuseră să-l înconjoare pe Gabriel. Îşi trăseseră ceva vitalitate din sângele proaspăt vărsat, un obicei pe care Niall îl găsise neliniştitor

când aflase despre el. Nu erau destui ca să-l învingă pe Gabriel, dar cu Bananach acolo… „Chiar nu e treaba mea. E treaba Curţii Întunericului. Care nu e curtea mea."

Niall porni să se îndepărteze din calea lor, dar să-l lase pe Gabriel pradă unei jumătăţi de duzină de Ly Ergi şi unei Bananach însetate de sânge nu era ceva potrivit cu firea lui. Sosirea lui Gabriel împiedicase rănirea lui gravă sau chiar uciderea. Îi era dator lui Gabriel pentru asta. Câinele se putea să nu se fi aşteptat la asta, dar el avea pretenţii de la sine însuşi. Exista un singur lucru pe care nu-l pierduse: onoarea.

Se aruncă în învălmăşeală – nu pentru vreun rege sau pentru vreo curte, ci fiindcă era un lucru corect care trebuia făcut. Să stea deoparte când cineva – fie el chiar Gabriel – era depăşit numeric nu făcea parte dintre opţiunile lui.

Niall nu era îngrijorat de consecinţe când îi lovi pe Ly Ergi. Nu era îngrijorat că nu ştia unde îi era regele. Nu era îngrijorat de nimic. Evită câteva, dar nu toate loviturile Ly Ergilor. Deşi zânele cu palme roşii erau mai interesate de a obţine sânge decât de producerea unor răni permanente, omorâseră totuşi o parte însemnată de zâne şi de muritori de-a lungul timpului.

Bananach ţâşni pe lângă Gabriel şi, cu vârfurile ghetelor, îl agăţă pe Niall de muşchii abdominali. O durere arzătoare îl împinse îndărăt când vârfurile de fier otrăvitor îi intrară în carne. Se împiedică, iar ea îşi consolidă avantajul cu o lovitură puternică a ghearelor înmuiate în sânge.

Atunci, Gabriel o înşfăcă ferm şi, încleştaţi în luptă, se îndepărtară de Niall, înapoi spre gard, lăsându-l pe Niall liber să se ocupe de Ly Ergi. Era o distracţie deranjant de amuzantă, remediu pentru mâhnirea pe care Niall încercase s-o înlăture. Nu schimba cu nimic lucrurile, dar era revigorantă.

Pe când Niall îi făcuse pe majoritatea Ly Ergilor să bată în retragere, Gabriel o însângerase destul de grav pe pe Bananach, încât aceasta se sprijinea de un Ly Erg care se ferise de încăierare. Dar chiar şi aşa, ea luptă până când Gabriel o pocni destul de tare, încât ea se răsuci şi se rostogoli pe pământ.

Gabriel îi spuse singurului Ly Erg teafăr:

— Ia-o de aici până nu bagă de seamă Chela că m-am încăierat iar cu ea! mârâi la restul Ly Ergilor care n-apucaseră s-o şteargă de acolo. Mereu intru în câte o încăierare cu Bananach, iar Che are s-o ia ca pe o bătălie pentru teritoriu. Şi n-am prea vrea asta niciunul, nu-i aşa?

Ly Ergul nu răspunse, dar se ridică greoi de lângă femeia-corb. Bananach îşi lăsase capul pe piciorul lui.

— Mă deranjezi, căţeluşule. Dacă e nevoie, mă voi întâlni cu regina gheţii sau cu regişorul. Careva – clănţăni din falcă spre Niall în semn de invitaţie sau de avertisment – are să mă ajute să pun la punct curtea asta.

— Irial a spus cum să procedăm. Gabriel îşi întinse braţele pentru a-i arăta femeii-corb ordinele spiralate de pe pielea sa.

— Irial trebuie să plece. Ne stă în cale şi nu face ceea ce trebuie să fie făcut. Noi vrem război. Avem nevoie de nişte violenţă adevărată. A trecut prea mult. Bananach îşi închise ochii. Iar faptul că tu te tot ţii după mine peste tot devine cam anost.

— Atunci, stai locului şi n-am să te mai urmăresc. Gabriel se lăsă în jos, pe pavaj şi, cu un gest plin de graţie, începu să-şi inspecteze rănile. Făcu o grimasă, o privelişte cert neplăcută mai ales că sângele îi şiroia pe faţă în timp ce pipăia o rană de pe frunte.

Ly Ergul întinse o mână roşie deja să mângâie faţa şi braţele însângerate ale lui Bananach, hrănindu-se cu sângele care cursese în luptă, aşa cum cei din neamul lui făceau cândva pe câmpiile îmbibate de lichidul roşu. Pielea îi strălucea în timp ce sângele proaspăt al lui Bananach i se prelingea pe palme. Alt Ly Erg se duse spre Gabriel şi îşi lăsă palma peste faţa plină de sânge a acestuia. În ciuda faptului că ei toţi încercaseră din răsputeri să se înţepe, să se schilodească sau să se scoată din luptă unul pe altul doar cu câteva momente în urmă, pentru câteva clipe ciudate s-au comportat aproape cordial. Ly Ergii luară durerea şi sângele în pielea lor, nepăsându-le de conflictul trecut pe când savurau plăcerea hrănirii de după luptă.

Apoi, Gabriel se răsuci spre Ly Ergul care stătea în picioare

lovindu-şi rănile ce încă sângerau şi spuse:

— Ajunge! Ia-o de aici! Poate că ai să încerci să fii ascultătoare mâine?

— Poate că tu ai să încerci să nu-mi mai ieşi în cale mâine. Bananach se ridică în picioare şi, cu o privire dispreţuitoare, îşi dădu penele lungi precum o coamă de păr peste umăr. Poate că era ea învineţită şi nesigură pe picioare, dar nu putea fi intimidată de către oricine. Apoi, cu o solemnitate la fel de înfiorătoare ca violenţa ei, îşi îndreptă atenţia spre Niall. Gândeşte-te ce vrei, Gancanagh – ce e bine. Să-l ierţi Regele Întunericului? Să-l ierţi pe Regele Verii? Sau să mă laşi pe mine să-ţi aduc dreptate, durere şi război, şi orice ai mai dori. Am fi amândoi fericiţi.

Când ea ieşi din raza lui vizuală, Gabriel întrebă:

— Se prea poate ca tu să te fi îndepărtat de Irial, Gancanagh, dar vrei tu cu adevărat ca acest individ să ne influenţeze curtea? Vrei s-o ajuţi pe ea?

— Nu mă amestec. Nu e curtea mea. Niall se aşeză lângă Câinele de Vânătoare. Nu era sigur, dar simţea că i se rupsese o coastă.

Gabriel mârâi:

— E a ta la fel de mult pe cât este şi a mea. Eşti prea ticălos ca să recunoşti asta.

— Nu sunt ca tine. Eu nu caut să mă implic în lupte sau…

— Dar nici nu le întorci spatele, totuşi. În plus, Irial nu înseamnă doar luptă. De asta mă ţine pe lângă el. Câinele de Vânătoare zâmbi şi arătă spre ferestrele spulberate şi cărămizile crăpate. La Curtea Întunericului e mai mult decât violenţă. Aduci un alt soi de întuneric. Locul nostru, al amândurora, e printre umbre.

Niall ignoră semnificaţiile cuvintelor lui Gabriel.

— Am plecat de la Curtea Verii. De asta era Bananach aici – fiindcă sunt solitar, un vânat, o pradă. Gabriel îl strânse pe Niall de umăr în semn de aprobare.

— Ştiu că, în cele din urmă, aveai să găseşti tu o cale: locul tău nu e printre ei. Mai ai câteva lucruri de rezolvat, iar după aceea vei fi în regulă.

Apoi, ridică o bucată de cărămidă şi o aruncă spre un bec de pe un stâlp de iluminat încă aprins. În timp ce sticla se spărgea şi cădea pe pământ, Gabriel se ridică şi porni să se îndepărteze.

— Gabe?

Paşii lui Gabriel nu încetiniră şi nici nu făcu vreun gest, dar Niall ştia că acesta asculta.

— N-am să-l las să o păstreze pe Leslie. Ea merită o viaţă. Irial nu i-o poate lua pe a ei în felul acesta.

— Băiete, tu încă înveţi greu. Gabriel se întoarse. Ea face parte din curte acum. Ca şi tine. I-a aparţinut încă de când prima tuşă de cerneală a pătruns în carnea ei de muritoare. De ce crezi că ni s-a cerut tuturor să fim mai aproape de ea? Te-am văzut cum încercai să-i rezişti. Cine se aseamănă se adună. Sunteţi amândoi ai lui Irial, iar ea mai e şi muritoare pe deasupra…

Niall îngheţă.

Gabriel îi adresă un zâmbet compătimitor.

— Nu te bate pentru lucruri care nu sunt sub controlul tău… sau nu fi atât de îngrijorat în legătură cu fata. Dintre toate zânele, tu ar trebui să ştii că Irial nu are de gând să renunţe la cei care pretinde că sunt ai lui. E la fel de încăpăţânat ca tine.

Apoi, Câinele de Vânătoare urcă în Mustangul său şi dispăru pe strada întunecată şi, pentru a treia oară în mai puţin de două zile, Niall fu părăsit, cu răspunsuri care mai mult îl derutau în loc să-i spulbere îngrijorările.

Capitolul 30

Leslie se rostogoli, îndepărtându-se de Irial. În ciuda imensităţii patului, ea tot se simţea prea aproape de el. Voise să se îndepărteze de mai multe ori, să se ridice şi să plece. Dar n-o făcuse. Nu putea.

— O voi lua mai încetişor, spuse el blând. E prea curând. Te vei simţi bine. Eu voi…

— Nu pot să mă îndepărtez. Nu pot. Îmi tot repet că o s-o fac. Dar n-o fac. Nu era supărată, nici măcar acum, când o durea tot corpul. Totuşi, ar fi trebuit să fie. Ştia asta. Simt că-mi vine să vomit, ca şi când dacă mă îndepărtez prea mult de tine…

O trase înapoi, aşa încât ea se pomeni din nou în braţele lui.

— O. Să. Treacă.

Ea şopti:

— Nu te cred.

— Am fost înfometaţi. E…

— Înfometaţi? Noi? întrebă ea.

Îi spusese ce era el, ce era Niall, ce erau Aislinn şi Keenan. Îi spusese că nu erau oameni, niciunul dintre ei.

„Seth spunea adevărul.“ Ştiuse cumva, undeva, dar să le audă pe toate spuse iarăşi, să le audă confirmate era îngrozitor. „Mi-e foame. Mi-e frică. Mi-e…“ Şi totuşi, nu avea niciuna dintre senzaţiile acelea.

Irial vorbea întruna. Îi spunea că existau curţi şi că a lui – Curtea Întunericului – trăia prin emoţii. Îi spunea că prin ea îşi va hrăni curtea, că ea era salvarea lor, că ea era salvarea lui. Îi spunea lucruri care o îngrozeau, iar, de fiecare dată când ea era aproape de frică sau de supărare, el i le absorbea.

— Deci, ce eşti tu la curtea asta a zânelor?

— La putere. Aşa cum sunt Aislinn şi Keenan la Curtea Verii. Nu era niciun fel de înfumurare în afirmaţia lui. De fapt, sunase chiar forţat.

— Mai sunt eu – se simţi prosteşte, dar voia să ştie, trebuia să întrebe – încă om?

El dădu din cap.

— Deci, ce înseamnă asta? Ce sunt eu atunci?

— A mea. O sărută pentru a-şi sublinia afirmaţia şi repetă: a mea. Eşti a mea.

— Asta însemnând ce anume?

O privi perplex.

— Că tot ce vrei îţi aparţine?

— Dar dacă vreau să plec? Să-l văd pe Niall?

— Mă îndoiesc că el va veni să ne vadă, dar tu poţi să te duci la el dacă vrei. Irial se rostogoli iarăşi deasupra ei în timp ce îi răspundea. De îndată ce vei fi în stare, vei putea ieşi pe uşă ori de câte ori îţi va face plăcere. Vom avea grijă de tine, te vom proteja, dar vei putea pleca mereu când vei dori şi vei putea.

Dar n-o făcu. Nu voia şi nu era în stare. El nu minţea: ea credea asta, o gusta, o simţea în vorbele lui, dar, de asemenea, ştia că orice îi făcuse el o făcea să nu-şi dorească să fie nicăieri altundeva decât cu el. Pentru o clipă, o apucă groaza din pricina acestui gând, dar senzaţia o părăsi, înlocuită fiind de o dorinţă care o făcea să-şi îngroape degetele în pielea lui Irial şi să-l tragă mai aproape – iar şi iar, dar, cu toate astea, încă tremura de dorinţă.

Când intră Gabriel, Leslie era îmbrăcată. Nu era prea sigură cum de ajunseseră hainele pe ea, dar nu conta. Stătea aşezată şi era acoperită. Avea un măr în mână.

— Aminteşte-ţi acum să mănânci! Irial îi dădu la o parte părul de pe faţă cu o mişcare blândă ca şi vocea sa.

Ea clătină din cap. Erau cuvinte pe care trebuia să le spună, dar acestea dispărură înainte ca ea să-şi amintească ce erau.

— Necazuri? îl întrebă Irial pe Gabriel. Cumva, un birou îi despărţea.

Îşi căută mărul pe care îl avusese. Dispăruse. Privi în jos: hainele ei erau altele. Avea pe ea un halat; flori roşii şi spirale albastre îl acopereau. Încercă să urmărească desenul cu degetul, trasând modelul.

— Maşina este aici. Gabriel o ţinea de mână şi o ajuta să se ridice în picioare.

Fusta i se încurca în jurul gleznelor.

Se împiedică, iar Irial o prinse în braţe ca atunci când fuseseră la club. Strălucirea luminilor o făcu să-şi ascundă iarăşi faţa în cămaşa lui.

— Te descurci bine, îi spuse el în timp ce îi pieptăna părul, trecându-şi degetele prin el, descâlcindu-i-l.

— A fost o zi lungă, murmură ea clătinându-se sub mângâierea lui. Îşi închise ochii şi îl întrebă: a doua zi va fi mai bine, nu?

— A trecut o săptămână, iubire. O înveli în pături. Deja te simţi mult mai bine.

Îi asculta râzând cu Gabriel pe oamenii ciudaţi – zâne. Ei îi spuneau poveşti, o amuzau în vreme ce Irial vorbea cu o zână cu pene de corb pe post de păr. Era minunată, femeia-corb, Bananach. Cu toţii erau. Leslie se opri din a o privi lung pe Bananach, încercând în schimb să se concentreze asupra Vilaşilor care dansau cu oricare dintre Câinii de Vânătoare le-ar fi făcut semn, strecurându-se printre umbrele din încăpere ca şi când ar fi simţit atingerea umbrelor aşa cum o simţea Leslie – sub formă de mâini sâcâitoare, fericire promiţătoare care era mult prea intensă pentru a le mai permite să vorbească.

— Dansează cu mine, Iri! Leslie se ridică şi, ignorându-i pe câini, se duse spre locul în care Bananach vorbea cu Irial. Lui

Leslie îi trecu prin minte că era repetarea unei scene pe care şi-o reamintea din alte zile: Bananach era prea des prin preajmă, acaparându-i timpul şi atenţia lui Irial. Lui Leslie nu-i plăcea.

— Mişcă! îi zise ea femeii-corb.

Irial râse când Bananach încercă să ridice o mână, numai pentru ca Gabriel şi încă un câine, care o înşfăcară, să i-o coboare forţat.

Irial spuse:

— Bananach tocmai îmi explica de ce nu ne eşti tu de vreun folos.

Leslie simţi frisonul din lujerii care o legau de Irial şi ştiu cu o claritate perfectă în acel moment că el blocase legătura dintre ei, aşa încât ea să mai poată avea câteva clipe de luciditate în plus. El făcea asta.

— Şi care e folosul adus de mine, Irial? I-ai spus? întrebă ea.

— I-am spus. Irial era în picioare acum, cu o mână întinsă în faţă, cu palma în sus.

Leslie îşi puse mâna în mâna lui şi paşi mai aproape.

Lângă Irial, Bananach se liniştise. Îşi înclină capul într-un unghi care o făcea să pară de departe cea mai puţin umană în comparaţie cu celelalte zâne. Ochii ei – care erau destul de asemănători cu ai lui Irial, încât ar fi putut s-o facă pe Leslie să se oprească – se îngustară, dar ea nu vorbi. „Ea nu vorbeşte cu mine." Leslie îşi aminti asta din nopţile trecute: Bananach refuzând să i se adreseze „animăluţului de companie".

Leslie îi aruncă o privire lui Gabriel, care şedea în picioare aşteptând, şi apoi se uită în jurul ei. Cu toţii aşteptau. „Pe mine. Mâncarea." Se gândi că ar fi trebuit să se simtă înspăimântată, poate chiar furioasă, dar tot ce simţea era plictiseală.

— Poţi s-o ţii puţin în lesă cât timp mă relaxez?

Gabriel nu se uită înspre Irial pentru a căpăta acordul Regelui Întunericului. Zâmbi:

— Va fi plăcerea mea!

Leslie ştia că aproape toţi cei din club o priveau, dar bănuia că o văzuseră şi în circumstanţe mult mai înjositoare. Îşi trecu mâinile într-o mişcare ascendentă peste pieptul lui Irial şi apoi

peste claviculă, şi în jos, peste braţele lui – simţindu-i tensiunea interioară care nu era vizibilă nici în ţinuta şi nici în expresia lui. Îşi înclină capul şi aşteptă până ce el privi în jos. Atunci, şopti:

— În cazul ăsta, sunt doar pentru a fi folosită?

Ştia, ştia că cerneala din pielea ei era menită să-i permită lui – să le permită lor – să facă exact asta. Ştia că fericirea care îi topea oasele şi pe care o simţea de fiecare dată când el extrăgea furtunile de emoţii din ea, obligând o maree să treacă printr-un pai, era un artificiu pentru a o menţine pe ea insensibilă faţă de limpezimea care o cuprinsese iarăşi în acel moment – şi îşi dădu seama că mai avusese momente de limpezime asemănătoare şi în nopţile celelalte, dar le uita de fiecare dată când iureşul o lovea.

— Sunt? repetă ea.

El se aplecă şi mai tare, până când ea îi simţi buzele pe gât. Nu fu niciun sunet, ci doar o mişcare când el spuse:

— Nu.

Dar ea ar fi fost dispusă să fie: amândoi o ştiau la fel de bine. Ea se gândi la viaţa pe care o avusese înainte – drogurile din casa ei, tatăl beat sau absent de acasă, facturile de plătit, orele în care era chelneriţă, minciunile spuse prietenilor. „Ce avea să-i lipsească?“ Nu voia să se întoarcă la durere, la griji, la teamă, la nimic din toate astea. Voia euforia. Voia să-şi simtă trupul lichefiindu-se în braţele lui. Voia să simtă crescendoul nebunesc de plăcere care o izbea cu atâta forţă că o făcea să leşine.

Se îndepărtă ca să o privească.

Ea îşi împreună mâinile pe după gâtul lui, obligându-l să meargă spre spatele sălii împreună cu ea.

— Mai târziu, voi fi prea extaziată ca să mai pot să-mi iau mâinile de pe tine… Tremura lipită de el gândindu-se că recunoscuse aici, în public, cum avea ea să fie, nefiind sigură dacă a-şi recunoaşte dorinţa era mai rău sau mai bine decât să se mintă singură pentru a-şi domoli vina. Totuşi, e amuzant. Să fiu aici. Să fiu cu tine. Mi-ar plăcea să încep să-mi amintesc şi mai multe chestii amuzante. Putem să facem asta? Mă laşi

să-mi amintesc mai multe dintre momentele bune cu tine? Mă laşi să am parte de mai mult din asta?

Tensiunea dispăru atunci. El privi dincolo de ea şi făcu un gest. Muzica umplu încăperea; basul bubuia atât de tare, încât îl simţea ca şi când ar fi fost înlăuntrul ei. Şi ei dansau şi râdeau, şi, vreme de câteva ore, lumea păru în regulă. Privirile dispreţuitoare şi adoratoare de pe feţele muritorilor şi ale zânelor nu contau. Exista numai Irial, numai plăcerea. Dar, cu cât mai mult timp avea mintea limpede, cu atât mai pregnant îşi amintea şi lucrurile îngrozitoare. Nu simţea emoţiile, dar amintirile deveniră mai vii. Acolo, în braţele lui Irial, ea îşi dădu seama că avea puterea s-o distrugă pe oricare persoană care i-ar fi dat coşmaruri. Irial ar fi făcut asta: ar fi aflat cine erau aceia şi i-ar fi adus ei. Era o înţelegere rece, clară.

Dar ea nu voia, nu voia să distrugă cu adevărat pe nimeni. Voia doar să-i uite din nou – chiar conştientizarea că ar fi trebuit să simtă durerea era mai mult decât ar fi vrut.

— Irial? Hrăneşte-i! Acum!

Rămase imobilă şi aşteptă ca izbucnirea de emoţii să-i inunde corpul.

— Gabe, fu tot ce spuse el. Şi era suficient pentru a stârni o busculada. Bananach ţipă. Gabriel mârâi. Muritorii strigau şi suspinau de plăcere şi de groază. Amestecul discordant de sunete se ridica în jurul lor ca un cântec de leagăn cunoscut.

Irial n-o lăsă să se întoarcă. N-o lăsă să vadă pe nimeni şi nimic.

În apropiere, stelele se trezeau la viaţă. O ardeau preţ de câteva clipe, dar, în calea lor, stârneau un val de extaz care o făcu să închidă ochii. Fiecare părticică din corpul ei striga, iar ea nu-şi mai aminti nimic – nu mai ştiu nimic în afară de plăcerea pielii lui Irial atingându-se de a ei.

Capitolul 31

Trecerea timpului nu era nimic altceva decât văluri de penumbră şi spaţii goale, dar intervalele de luciditate deveneau tot mai frecvente. „Cât trecuse?“ Tatuajul ei se vindecase de ceva vreme. Avea părul mai lung. Adesea, simţea cum Irial închidea conexiunea, stopând curgerea emoţiilor care şerpuiau de-a lungul viţei-de-vie negre, plutind în aerul dintre ei. În acele zile aproape totul era în ordine, evoluând episodic. Totuşi, cel mai adesea, era un lung văl de penumbră. „Săptămâni?“

Încă stătea lângă el. „De când? De când sunt eu…“ Azi avea să fie. Azi urma să dovedească faptul că putea. Ştia că încercase – şi eşuase – să facă asta de mai multe ori decât era în stare să bănuiască. Existau fragmente de amintiri ce se învălmăşeau laolaltă. Aşa era viaţa acum: numai montaje de imagini şi de senzaţii, şi, prin ele toate, era Irial. El era constant. Chiar şi când se mişca îl auzea în camera de alături. „Întotdeauna de găsit.“ Asta era totodată şi periculos. Femeia-corb voia să schimbe starea asta de lucruri, să-l ia pe Irial.

Leslie alunecă într-una dintre nenumăratele ei ţinute pe care el le comandase pentru ea, o rochie lungă care se lipea de ea şi apoi se învolbura când se mişca. Ca tot ce îi cumpăra el, era dintr-un material pe care îl simţi prea senzual atunci când puse rochia pe ea. Fără o vorba, deschise uşa celei de-a doua

încăperi.

El nu vorbi, doar o privi.

Deschise uşa către coridor. Zânele o urmară – invizibile pentru oricare alt om din hotel –, dar ea le văzu. El îi dăduse Vederea cu ajutorul unui ulei cu care îi frecase pleoapele. Creaturile filiforme, cu mici ţepi peste tot pe pielea lor, o urmară tăcute, pline de respect chiar. Dacă ar fi fost în stare, ar fi fost îngrozită, dar nu mai era nimic altceva decât un canal pentru emoţii. Zidurile nu o puteau apăra de ele. Fiecare teamă, fiecare dor, orice sentiment negativ care îi cuprindea pe muritori sau pe zâne curgea prin corpul ei până când nu mai reuşea să se concentreze. Numai atingerea lui Irial o împiedica să nu înnebunească, o calma.

Uşile liftului se deschiseră, închizându-se apoi în faţa zânelor care o urmăreau, liftul ducând-o jos, în holul hotelului. Alte zâne aveau să fie acolo, aşteptând-o.

Un glaistig[7] dădu din cap când ea ieşi din lift. Copitele clămpăniră în timp ce ea păşi dincolo de el. Nici paşii lui Leslie nu erau cu mult mai silenţioşi; Irial îi cumpărase numai pantofi şi ghete ridicol de scumpi, cu tocuri înalte.

— … să aduc maşina? Portarul îi vorbea, dar Leslie nu observase. Domnişoară? Aveţi nevoie de şoferul dumneavoastră?

Ea îl privi lung, simţind şuvoiul de frică din el, simţindu-l pe Irial, aflat la câteva etaje mai sus, gustând acea frică prin intermediul ei. Aşa era, valuri nesfârşite de penumbră golită, dar simţind totuşi emoţiile strecurându-i-se în trup, curgând spre Irial. El îi spusese că era mai puternic. Spunea că se descurcau bine. Spunea că şi curtea se vindeca.

Portarul o privea fix, diseminându-şi fricile şi dispreţul în ea.

„Ce vede el?“

Irial avea înfăţişarea cuiva care era departe de a fi responsabil. Avea banii şi aerul unui oaspete din lumea interlopă: măştile umane ale zânelor nu prea reuşeau să le ascundă aura ameninţătoare care le însoţea. Iar ea – când părăsea apartamentul – mergea prin hol ca un zombie,

atârnată de Irial, de nenumărate ori fiind aproape de a se da în spectacol.

— Veţi fi plecată astăzi? întrebă portarul.

Stomacul i se strânse. O îmbolnăvea depărtarea de Irial.

Gabriel se năpusti din spatele ei:

— Ai nevoie de ajutor?

Portarul privea în altă parte; foarte probabil să nu fi auzit timbrul inuman al vocii lui Gabriel, dar ea simţi teama pe care o stârnea prezenţa Câinelui de Vânătoare. Toţi muritorii o simţeau. Era exact ceea ce Gabriel era şi, pe măsură ce agitaţia lui creştea, devenea şi mai înspăimântător.

Frica portarului ajunse la paroxism.

„Ai reuşit să ajungi până la uşă, Leslie. Asta e bine." Vocea lui Irial i se insinuă în minte. Nu o mai surprindea de mult, dar încă o înfiora.

— Nu şoferul lui! Fă-mi rost de un taxi, îi ceru ea portarului. Îşi strânse pumnii: nu rata, nu de data asta. Nu leşină şi nici nu se prăbuşi. „Mici victorii." Forţă cuvintele să-i iasă de pe buze: un taxi care să mă ducă la depozit.

Se legănă.

Portarul o întrebă:

— Sunteţi sigură că vă simţiţi destul de bine să…

— Da. Gura îi era uscată. Îşi strângea pumnii atât de tare că o dureau. Te rog, Gabriel, du-mă la taxi. Mergând de-a lungul râului… Apoi, se prăbuşi sperând că el o auzise.

Când Leslie se trezi pe un petic de iarbă de pe malul râului, se simţi uşurată. Putea să simtă uşurarea. Irial nu-i sorbea şi sentimentele bune. Asta ar fi trebuit s-o facă fericită, faptul de a şti că nu era amorţită. Dacă nu ar fi fost celălalt lucru – acea sete înnebunitoare după atingerea lui Irial, dorul acela îngrozitor care o îmbolnăvea când emoţiile negative o umpleau până la sufocare, dar fără să-i atingă emoţiile proprii –, ar fi putut să fie în regulă.

Puţin mai încolo de ea, câţiva dintre Câinii de Vânătoare aşteptau şi priveau. Ei n-o înspăimântau. Păreau încântaţi că ea îi plăcea. De câteva ori, le văzuse pe Ani şi pe Tish, iar în

felul acela ferit de şocuri în care ea trăia, acceptase fără ezitare amestecul de gene pe care ele îl moşteniseră. Se împăcase cu gândul că Ani şi Tish, şi Rabbit ştiuseră că schimbul de cerneală urma s-o transforme.

— Dar tu eşti destul de puternică, Leslie, zău, insistase Ani.

— Şi dacă nu sunt?

— Vei fi. E pentru Irial. Avem nevoie ca el să fie puternic. Ani o îmbrăţişase. Eşti salvatoarea lui. Curtea e cu mult mai puternică. El e cu mult mai puternic.

Ignorându-i pe câini, Leslie se plimbă pe malul râului până ce ajunse la un depozit unde ea şi Rianne obişnuiau să se ducă să fumeze. Întredeschise fereastra pe care se căţărau împreună atât de des şi îşi făcu loc spre etajul al doilea aflat destul de sus pentru ca râul să fie vizibil. Acolo, departe de oricine, ea se simţea cel mai aproape de normalitatea pe care o avusese până în dimineaţa în care plecase cu Irial de la casa ei.

Şedea privind râul care curgea în depărtare. Picioarele îi atârnau peste fereastră. Nu existau nici muritori, nici zâne, nici Irial. Departe de ei toţi, ea se simţea mai puţin mistuită. Lumea era din nou în ordine, cumva mai stabilă acum, că era singură. „Să fie distanţa?"

Şi totuşi nu conta: îl simţi apropiindu-se. Deodată, Irial fu în stradă, privind în sus, către ea.

— Ai de gând să cobori de-acolo?

— Poate.

— Leslie…

Ea se ridică, balansându-se pe călcâie, cu mâinile ridicate deasupra capului, ca şi când se pregătea să sară într-o piscină.

— Ar trebui să-mi fie frică, Irial. Şi totuşi nu-mi este.

— Mie îmi este. Vocea sa sună aparent spartă, de data aceasta nu tandră, nu încercând s-o mângâie. Sunt îngrozit.

Ea se legăna înainte şi înapoi, după cum o bătea vântul.

În acelaşi mod implacabil dintotdeauna, Irial începu:

— Vom deveni mai buni la asta şi…

— Îţi va face rău ţie dacă eu păşesc în gol? Vocea ei era liniştită, dar ea se simţi entuziasmată de idee. „Nu teamă, deci." Încă nu era niciun fel de teamă, şi asta era ceea ce ea

voia: nu să rănească, ci să se simtă normală. Mai înainte, nu fusese sigură, dar, în momentul acela, ştiu că este ceea ce îi trebuia: ea însăşi întreagă, cu totul, toate sentimentele. „Şi ele sunt departe, aşa cum este şi normalitatea."

— Ai simţi-o? Aş simţi-o eu dacă aş cădea? M-ar durea? Se uită în jos la el: era frumos şi, în ciuda faptului că-i răpise posibilitatea de a alege, ea îl privea cu o stranie tandreţe. El o ţinea la adăpost. Felul în care se simţea poate era din vina lui, dar el n-o abandonase nebuniei pe care o cauzase. El o lua în braţe ori de câte ori ea îl căuta, neţinând cont de faptul că el trebuia să-şi mute curtea, că părea complet epuizat. Sentimente tandre se năşteau când se gândea la asta, când se gândea la el.

Când el vorbi, n-o făcu ca să spună ceva amabil. Arătă spre pământ.

— Sari, dacă vrei.

Mânie, teamă, îndoială o năpădiră – nu plăcute, dar reale. Pentru o clipă, au fost ale ei şi adevărate de data asta.

— Aş putea.

— Ai putea, repetă el. Eu nu te-aş opri. Nu vreau să-ţi răpesc voinţa, Leslie.

— Ai făcut-o, totuşi. Îl urmări pe Gabriel apropiindu-se şi şoptindu-i ceva lui Irial. Tu ai făcut asta. Nu sunt fericită. Vreau să fiu.

— Deci, sari! Nu-şi luă privirile de la ea în timp ce-i spunea lui Gabriel:

— Tine-i pe toţi la distanţă! Fără muritori! Fără zâne pe stradă!

Leslie se aşeză din nou.

— M-ai prinde.

— Aş face-o, dar, dacă ţi-ar face plăcere căderea – ridică el din umeri –, aş prefera ca tu să fii fericită.

— Şi eu. Ea îşi frecă ochii parcă pentru a chema lacrimile. „Dar nu vor apărea." Plânsul nu era ceva ce ea să mai fi făcut – după cum nu erau nici îngrijorarea, furia sau oricare altă emoţie neplăcută. Unele lucruri din ea dispăruseră, luate la fel de sigur ca şi restul vieţii ei. Nu mai erau orele de şcoală, nu

mai era nici melodramatica Rianne, nu vor mai fi hohotele de râs din bucătăria de la Verlaine's şi nici dansul de la Crow's Nest. Şi nu exista nicio modalitate prin care să refacă ceea ce se schimbase. „Întoarcerea la ce a fost nu e niciodată o opţiune.“ Dar nici să stea acolo unde se afla nu era o fericire adevărată. Trăia într-un vis ceţos sau într-un coşmar. Nu ştia dacă, în clipa aceasta, ar fi putut să spună care e diferenţa.

— Nu sunt fericită, şopti ea. Nu ştiu cum sunt, dar asta nu e fericire.

Irial începu să se caţere pe zidul clădirii ţinându-se de cărămida ciobită şi de metalul rupt, înţepându-şi mâinile în muchiile tăioase, lăsând o dâră de amprente însângerate în timp ce-şi croia drum către ea.

— Prinde-te! spuse el când se opri în cadrul ferestrei.

Şi ea aşa făcu. Se agăţă de el, ţinându-se ca şi când el ar fi fost singurul lucru solid rămas pe lume, în timp ce el escalada clădirea. Când ajunse pe terasa goală de pe acoperiş, se opri şi o puse în picioare.

— Nu vreau ca tu să fii nefericită.

— Sunt.

— Nu eşti. Îi prinse faţa cu mâinile. Ştiu tot ce simţi, iubire. Tu nu simţi niciun fel de amărăciune, nicio mânie, niciun fel de griji. Cum de e ăsta un lucru rău?

— Nu e real… Nu pot să trăiesc aşa. Nu vreau!

Probabil că ea păruse destul de serioasă, fiindcă el dădu din cap.

— Mai lasă-mă câteva zile şi voi avea o soluţie.

— Îi vei spune…

— Nu! Se uită la chipul ei cu o privire aproape vulnerabilă. Aşa e cel mai bine pentru toţi, să nu mai vorbim despre asta. Numai să ai încredere în mine.

CAPITOLUL 32

Irial îşi petrecuse mai multe zile urmărind-o pe Leslie cum se lupta cu impulsul de a simţi ceva din emoţiile pe care le pierduse, acum că el i le sorbea pe toate. Era o dilemă neaşteptată. Coborâse de pe trotuar în mijlocul traficului, o provocase pe agresiva Bananach şi se amestecase într-o altercaţie între doi muritori înarmaţi: de îndată ce el îşi slăbea paza, ea ieşea, punându-se în pericol. Nu prea îi înţelegea comportamentul, dar rareori îl pricepea pe al muritorilor.

Azi, ea era epuizată – la fel ca şi el.

Închise uşa de la dormitor, nemaifiind atent la fata lui adormită. Erau necesare atât de multe precauţii, o cât mai atentă ascundere a adevăratelor lui sentimente. Nu se aşteptase ca o muritoare să-l schimbe; asta nu făcea parte din plan.

Gabriel îl privi în timp ce Irial se aşeza la capătul celălalt al canapelei şi îşi reluară conversaţia pe care o purtau ori de câte ori Leslie trăgea câte un pui de somn.

— În ultima vreme, nu prea am avut parte de o petrecere ca lumea cu muritori. Îi întinse o sticlă cu gâtul lung, deja desfăcută.

— Asta e din cauză că ei cedează prea uşor. Irial luă sticla, o mirosi şi întrebă:

— E chiar bere adevărată? Bere pur şi simplu?

— După cate ştii tu. Gabriel se lăsă înapoi pe canapea, cu picioarele întinse, bătând tactul cu gheata, în ritmul unei melodii pe care numai el o auzea. Deci, petrecere cu muritori?

— Poţi să faci rost de unii care să supravieţuiască timp de câteva nopţi? Irial aruncă o privire spre uşa închisă, îndărătul căreia dormea adânc propria lui muritoare prea fragilă. Ar fi mai bine dacă n-ar trebui să-i înlocuim săptămânal. Doar să-i adunăm pe aceeaşi la fiecare câteva zile şi să vedem cum merge.

Nu mai adăugă că nu era sigur cum va face faţă Leslie canalizării prea multor decese, fricii şi durerii muritorilor. Dacă erau destui şi dacă erau destul de îngroziţi, de furioşi sau plini de pofte trupeşti, ea ar fi atât de intoxicată, încât el se îndoia că ar mai putea observa câteva decese în plus, dar, dacă totuşi mureau prea mulţi o dată, asta ar fi putut s-o supere.

— Puţintel război ar putea fi, de asemenea, bun. Bananach forţează toate limitele pe care i le-ai stabilit. Ce-ar fi să-i oferi o mică hărţuială? Simplul fapt că Gabriel menţionase acest lucru era un motiv suficient de îngrijorare.

— Ea încă nu are sprijinul necesar pentru a merge prea departe. Lui Irial nu-i plăcea că ea era mereu la picioarele lui, pândindu-i slăbiciunea, stârnindu-i micile revolte. În timp, ea avea să-l istovească. Dacă nu-şi menţinea curtea suficient de puternică, fata i-ar fi îndemnat la o revoltă adevărată. N-ar fi fost pentru prima dată. Trebuia să-i adoarmă bănuielile, pentru a stinge zvonurile de război, şi nu s-o facă să fie şi mai îndrăzneaţă. „Mai întâi s-o aranjeze pe Leslie."

— Bananach s-a dat iarăşi la Niall. Gabriel scrâşni din dinţi de bucurie. Băiatul încă se ţine bine în luptă.

Irial s-ar fi bucurat să vadă asta. Niall avea tendinţa să încerce să facă apel la raţiune înainte de a se declanşa violenţa, dar, dacă se lăsa în voia unei lupte, atunci o făcea aşa cum făcea orice: concentrându-se numai asupra acelui lucru.

— E… încă în regulă?

Gabriel ridică din umeri, dar expresia de încântare nu-i dispăru de pe chip.

— Se va întoarce mai devreme sau mai târziu, Iri. Trebuie să

priveşti lucrurile pe termen lung, asta e tot.

Irial nu voia – nu putea – să mediteze la ce avea de gând să facă în continuare Niall. Avea speranţe, dar a spera nu reprezenta o soluţie. Gabriel avea dreptate: Irial chiar trebuia să privească lucrurile pe termen lung. Fusese prea concentrat asupra ideilor sale iniţiale. Trecuse prea mult de când fusese nevoit să facă planuri cu adevărat. Timp de nouă secole Beira domnise fără să i se fi opus cineva. Irial îşi îngăduise să devină mai slab, să presupună că hrănirea lor avea să fie mereu la fel de simplă. Ultimele luni, de când existau un adevărat rege al Verii şi o nouă Regină a Iernii, îi dovediseră cât de uşor apăreau schimbările – şi el nu fusese pregătit.

— Spune-i lui Bananach să adune pe oricine doreşte să meargă şi să stârnească puţină anarhie la curtea Sorchei. Nu pot să-i hrănesc pe toţi pe termen lung. Dacă apoi curţile anotimpurilor sunt hotărâte să nu coopereze cu noi acum, hai să vedem ce putem face cu plicticoşenia sa. Dacă e cineva capabil să o provoace pe Sorcha, atunci Bananach este alegerea noastră cea mai bună.

Antebraţele lui Gabriel se înnegreau de detaliile pe care urma să le transporte spre Bananach – pline de speranţa că o vor satisface suficient, încât, o vreme, ea să nu mai fie o piedică.

— Şi, Ani – Irial se opri să-şi măsoare cuvintele cu grijă –, adu-i pe Tish şi pe Rabbit să stea cu ea! Ai grijă sa se mute în casa în care l-am dus pe Guin. Cu predilecţia lui Sorcha pentru răpirea semizânelor, ei vor fi în pericol odată ce Bananach îşi va fi început atacul. Acum, că pacea e aici, Sorcha nu-şi va mai ţine Înalta Curte în izolare.

Pentru o clipă, Gabriel ezită. Apoi, spuse:

— Să ai grijă de căţeluşele mele! Faptul că Ani e capabilă să se hrănească pe seama muritorilor nu o face să fie mai puţin a mea. Experimentele pe…

— Nu vom face nimic din ceea ce ea n-ar consimţi. Irial îşi aprinse o ţigară. Fuma mult mai des de când Leslie venise la ei. „Griji pentru ea." De asemenea, dă-i mână liberă lui Ani în legătură cu muritorii! Vreau să văd ce poate ea sorbi de la ei.

Poate ca ea e exact ce ne trebuie ca să rezolvăm totul.

— Asta înseamnă două… petreceri… deoarece eu nu iau parte dacă e şi puiul meu acolo. Expresia ameninţătoare a lui Gabriel dispăruse odată cu dezgustul la gândul fiicei sale lăsate libere într-o mulţime. Ea e fată bună.

— Aşa e, Gabriel. Alege câţiva Câini de Vânătoare în care ai încredere să o supravegheze. Cele două camere de vizavi de noi. Vom vedea ce ne trebuie pentru ca eu să fiu satisfăcut – şi curtea, înainte ca Leslie să intre în comă. O vom urmări, îi vom înregistra reacţiile şi ne vom opri când vom fi aproape de limitele ei maxime. Irial se crispă la acest gând. Câţiva dintre muritori păreau să sufere leziuni neurologice dacă erau forţaţi prea mult.

— Adună şi pe câteva dintre Fetele Verii lui Keenan. Sunt bune ca momeală pentru un comportament bun. Premii pentru cei care au cei mai mulţi muritori supravieţuitori în zori. Irial îşi coborî tonul vocii când auzi ceva mişcându-se în dormitor. N-ar fi trebuit ca Leslie să se trezească încă, dar ea se încăpăţâna să nu doarmă cât ar fi trebuit.

Irial îi întinse o mână lui Leslie când ea intră în cameră. Fata îl luă de mână şi i se ghemui în braţe.

— Deci, vei avea grijă de planurile pentru petrecere? întrebă Irial mângâind-o absent pe Leslie pe păr în timp ce ea se cuibări şi mai bine.

Gabriel încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Însă, îmi trebuie cel puţin două zile.

— Merge. Irial îşi întoarse atenţia la fata sa, încântat să audă sunetul moale al uşii închizându-se după Gabriel. Dacă mai poţi avea răbdare încă două zile, putem lucra la sentimentele tale fiind mai puţin prinşi de asta. Făcu un gest cu mâna spre viţa care îi lega laolaltă.

— Ce sunt…

— Fără întrebări, Leslie! Asta e condiţia. O sărută pe frunte. Vrei mai multă libertate, spaţiu de mişcare?

Ea aprobă dând tăcută din cap.

— Am nevoie ca tu să încetezi să te mai pui în pericol. Dacă vei continua să faci asta, nu voi putea să-ţi ofer libertatea. O

privea în faţă în timp ce îi vorbea, întrebându-se iarăşi cum ar fi dacă ar putea să-şi păstreze ceva din emoţiile ei, nu pe toate, doar câteva.

— Va fi dureros ceea ce vei face? Părea încântată de idee pe moment, interesată de a simţi însuşi lucrul pe care dorise să-l fi dat uitării.

— Au fost dureroase primele câteva săptămâni cu mine?

— Nu-mi amintesc. Îşi umezi buzele ca şi când ar fi putut să-i guste grijile. Nu putea, din cauza legăturii dintre ei, dar câteodată el simţea şocul atunci când ea încerca să inverseze curgerea, ca şi când ea i-ar fi furat emoţiile lui. Nu am prea multe amintiri limpezi despre asta.

— Exact.

— Eşti crud, Irial. Nu era supărată, nici nu acuza, nimic din toate astea. Nu era în stare.

Şi, pentru o clipă, el îşi dădu seama că amândoi îşi doreau ca ea să fi putut să fie. „Fata mea Umbră." O sărută înainte să facă greşeala de a-i spune ce gândea.

— Pot fi, Leslie. Şi, dacă vei tot încerca să-ţi faci singură rău, chiar voi fi. Avea o mică speranţă – chiar fără să simtă teama – că intelectul ei de bază va fi suficient s-o facă să-şi dea seama că era ceva ce niciunul dintre ei să-şi fi dorit. Îţi aminteşti de cicatricile lui Niall?

— Da. Îl privea cu atenţie, rămânând nemişcată.

— N-o să-ţi mai placă de mine dacă voi fi crud. O ridică în picioare.

Ea rămase imobilă, cu mâna întinsă.

— Nu-mi placi acum!

— Noi nu minţim, îi reaminti el în timp ce o luă de mână şi o trase iarăşi în braţele lui.

— Sunt muritoare, Irial. Pot să mint cât vreau, şopti ea.

El îi dădu drumul urând faptul că trebuia să fie atât de greu de făcut.

— Schimbă-te, iubire!

Îi aştepta un dezmăţ. N-o dusese prin spitale, aziluri sau prin alte asemenea locuri – nu încă –, dar în seara aceea avea s-o ducă la ospeţele mâniei. Dacă ar umple-o cu tot întunericul

pe care l-ar putea suporta şi l-ar putea canaliza spre curtea lui, atunci ar putea s-o lase să-şi mai tragă sufletul o vreme. Fie asta, fie s-o piardă, iar acum chiar nu părea să aibă de ales. Încercase să-i clădească îngăduinţa încetişor, dar încăpăţânarea ei şi dorinţa lui de a nu o distruge făcuseră ca planul să nu mai fie aplicabil. Nu era pentru prima dată de când se instalase afurisita de pace când Irial nu dorea nimic mai mult decât să se îndepărteze de curtea sa, de responsabilităţile lui – numai că acum voia s-o ia şi pe Leslie cu el.

CAPITOLUL 33

În timpul săptămânii următoare, el o forţă până ce ea fu atât de ameţită, încât vomită, dar nu discutară despre asta.

Intraseră într-o rutină pe care ea credea că putea s-o accepte. Irial nu-i spunea ce se întâmpla în timpul nopţilor, iar ea nu întreba. Nu era o soluţie – nu prea –, dar ea se simţea mai bine. Ea îşi spunea că era un fel de progres. Uneori, simţea micii cârcei ai dorinţelor pierdute, atunci când Irial menţinea legătura dintre ei închisă, când viţa-de-vie umbrită se întindea între ei ca un şarpe dormitând. În acele clipe, ea se putea minţi singură şi să-şi spună că era fericită, că exista ceva bun în a fi dezmierdată astfel – aşa că greutatea a ceea ce devenise se rostogolea peste ea până ce contracţii de dorinţă o făceau insensibilă.

„Nicio diferenţă faţă de ceilalţi dependenţi."

Poate că drogul ei avea puls şi voce, dar tot drog era. Şi ea se scufunda în abisuri care o făceau să se topească de ruşine, asta dacă ar mai fi avut asemenea sentimente. Dar ele nu mai existau: Irial i le sorbise ca pe un elixir exotic. Iar când grozăvia ajungea la culme, numai atingerea lui Irial era ceea ce putea diminua marele gol dinlăuntrul ei. „Ce-mi face asta mie? Mă va mistui întunericul?"

Irial nu cunoştea acest răspuns, nu putea să-i spună ce efecte va avea asupra corpului ei, asupra sănătăţii ei, asupra

duratei vieţii ei, asupra a orice. Tot ce putea să-i spună era că el era acolo, că el o va apăra, că va avea grijă de siguranţa şi de binele ei.

Acum, că era în stare să iasă pentru a se plimba în mod regulat – departe de Irial –, ea ştia că era doar o chestiune de timp până ce avea să-l vadă pe Niall. Dintre toţi oamenii din viața ei de dinainte de schimbul de cerneală, el era singurul pe care nu era dispusă să-l întâlnească. Cândva, Niall fusese alături de Irial: ştia cum era Curtea Întunericului, cum era lumea în care ea trăise, iar acea lipsă de secrete era ceva cu care ea nu ştia cum să se descurce.

Îl căutase, şi azi el era acolo. Stătea pe partea cealaltă a străzii, la intrarea în Music Exchange, magazinul în care Rianne era de găsit cel mai adesea. Lângă el se afla un bărbat – un om – interpretând o melodie ce era şi străină, dar şi cunoscută, la o tobă irlandeză. Pulsul ei prinse ritmul, tempoul muzicii îndesându-i-se în stomac ca şi când fiecare atingere a bățului de suprafaţa instrumentului s-ar fi petrecut pe pielea ei, în venele ei.

Apoi, Niall se întoarse şi o descoperi urmărindu-l cu privirea.

— Leslie! Buzele lui formară cuvântul, dar sunetul era prea slab pentru a fi auzit.

Traficul de pe carosabil părea a se desfăşura prea rapid pentru a putea traversa, dar Niall nu era om. Strecurându-se prin intervale care nici nu păreau să existe acolo, ajunse deodată lângă ea, ridicându-i mâinile spre buzele lui, ea plângând cu lacrimi pe care nu era în stare să le verse.

— El nu mi-a permis să te văd, spuse Niall.

— Eu i-am spus să nu te lase. Nu mă aflam într-un loc în care să fi vrut să mă vadă cineva. Îşi îndepărtă privirea de la el, uitându-se la zânele care îi supravegheau.

— L-aş omorî dacă aş putea, spuse el cu o voce ce-l făcea să pară mai crud decât Irial.

— Nu vreau asta. Nu…

— Ai fi vrut dacă el nu ţi-ar fi făcut asta.

— El nu e aşa de îngrozitor.

— Nu! Te rog! Niall o ţinea de mână în tăcerea deplină în care se auzea doar sunetul lacrimilor lui.

Se purta de parcă ea era cea pe care el o voia, ca şi cum tot ce credea ea că simţise el era adevărat, dar ei nu-i venea să creadă. Dispăruse acea nevoie imperioasă pe care o simţise înainte, acea dorinţă nestăpânită de a-l atinge pe Niall, de a se lipi mai tare de el. „Fusese doar o iluzie? Era acolo, dar absorbită de Irial?“ Se uită la faţa lui Niall, frumoasă şi străbătută de cicatrice, şi simţi o străfulgerare de tandreţe, însă niciun fel de tentaţie.

De-a lungul străzii, zânele priveau având expresii vesele şi crunte. Se iscau bârfe şi murmure pe măsură ce speculau în legătură cu ce aveau să facă zânele lui Irial sau ce va face Irial însuşi când va afla.

„Să-l ucidă pe băiat. El va vrea.“

„Îi oferă motive pentru a începe o încăierare.“

„Nimic. Ea nu reprezintă un motiv destul pentru a…“

„Ba este. Irial nu a ales niciodată până acum o muritoare. Ea trebuie să fie…“

„Irial nu ne-a permis niciodată să ne amestecăm în treburile minunatului său Gancanagh, aproape niciodată.

În cazul ăsta, să-l tortureze? S-o oblige pe ea s-o facă?“

Chicotiră întruna până când Leslie îşi întoarse privirea spre umbre şi se uită imploratoare spre unul dintre Câinii de Vânătoare ai lui Gabriel. În mai puţin timp decât ar fi durat să o spună, câinele goni mulţimea cu ameninţări sau cu forţa, ridicându-i pe câţiva ca pe nişte mingi dezumflate şi aruncându-i apoi în stradă. Bufnete şi ţipete oribile răsunară, şi chiar şi bărbatul cu toba irlandeză se opri o clipă, având întipărită pe chip o expresie de parcă ar fi auzit vreun ecou vag al ororilor pe care nu le putea percepe cu adevărat.

— Ele te ascultă? întrebă Niall.

— Mă ascultă. Sunt bune cu mine. Niciuna nu m-a rănit. Îi atinse pieptul acolo unde ştia că erau ascunse cicatricile lui. Acele cicatrici erau răspunsul la atâtea întrebări despre el, despre Irial, despre lumea pe care ea o numea acum casa ei. Adăugă: nimeni n-a făcut nimic în afară de ce le-am cerut…

— Inclusiv Irial? Pe faţa şi din vocea lui Niall nu se putea desluşi nimic. Emoţiile lui, pe acestea totuşi le simţea – speranţa şi dorul, şi teama, şi mânia. Era un amestec încâlcit.

Leslie ar fi vrut să poată minţi, dar nu voia s-o facă, nu pe el, neştiind că el n-ar fi putut s-o mintă pe ea cu vorba sau cu sentimentele.

— În cea mai mare parte. El nu mă atinge fără să mă întrebe, dacă asta vrei să spui… dar m-a făcut ceea ce sunt fără să mă fi întrebat şi nu mai sunt sigură care este alegerea mea şi care e a lui. Când eu… am nevoie de el sau sunt… asta mă omoară, Niall. E ca foametea, ceva ce mă mistuie de vie, din adâncul meu. Nu doare. Nu mă doare, dar ştiu că ar trebui. Durerea nu e acolo, dar asta nu mă împiedică să ţip de durere. Numai Irial face să fie… mai bine. El face ca totul să fie mai bine.

Niall se aplecă spre urechea ei şi îi şopti:

— Pot să opresc asta. Cred că pot să schimb lucrurile, să le desfac. Pot să obţin ce îmi trebuie ca să rup legătura dintre tine şi el. Şi îi spuse că Aislinn i-ar da lumină din soare, şi Regina Iernii i-ar da ger, şi el ar arde şi apoi ar îngheţa cerneala din pielea ei. Ar trebui să meargă. Totul.

Leslie nu-i răspunse, nu-i spuse nici da, nici nu. Nu putea.

— E alegerea ta. Niall îi legănă chipul în palmele lui, privind-o aşa cum făcuse şi înainte, când ea nu era asta. Ai o opţiune. Îţi pot permite asta.

— Dacă va face ca totul să fie şi mai rău?

— Încearcă să te gândeşti ce ai alege dacă nu ai fi sub influenţa lui. Este ceea ce – făcu el o pauză – ai fi ales?

— Nu. Dar nici nu pot să mă răzgândesc. Nu pot să pretind că n-aş fi devenit ceea ce sunt. Nu voi fi cine am fost înainte… şi, dacă sentimentele îmi revin, dacă pot să plec, cum aş trăi cu ceea ce eu am…

— Doar fă-o! Lucrurile pe care le faci când eşti disperată nu te reprezintă. Expresia lui Niall deveni şi mai cumplită, mai mânioasă.

— Zău? Îşi aminti sentimentul, acel moment în care se uita spre pământ şi a ştiut că, dacă Irial ar fi prins-o prima dată

când ar sări, ar mai fi fost şi alte ocazii când ar fi simţit acea disperare. Emoţiile pe care abia dacă le putea percepe în acea clipă erau şi ele o parte din ea. Ea era persoana care alesese această cale. Se gândi la semnele şi avertismentele din trecut că ceva nu era în ordine. Se gândi la umbrele pe care le văzuse în biroul lui Rabbit. Se gândi la întrebările pe care nu i le adresase lui Aislinn sau lui Seth, sau lui Rabbit, sau ei însăşi. Se gândi la ruşinea pe care o ascunsese, în loc să fi căutat ajutor; acele fapte erau parte din ea. Toate erau opţiuni. Şi să nu acţionezi este o opţiune.

— Nu cred asta, Niall, se pomeni ea vorbind. Vocea ei nu era moale sau speriată. Chiar şi dependentă, sunt tot eu. Se prea poate să nu fi avut atât de multe opţiuni, dar încă mai aleg.

Se gândi din nou la clipele când stătuse pe fereastra depozitului. Ar fi putut alege să sară. N-o făcuse. „Ar fi însemnat renunţarea, cedarea, dacă într-adevăr aş fi sărit. Nu e mai bine să îndur?“ Persoana care ducea greutatea dependenţei era mai puternică decât îşi dăduse ea seama că ar fi putut fi.

— Vreau o alternativă care să nu-l doară pe Irial sau pe mine, zise ea, apoi îl părăsi. Alegerea ei avea să vină – poate nu acum, poate nu cea oferită de Niall, iar ea n-avea de gând să-i lase pe Irial sau pe Niall, sau pe oricine altcineva să aleagă în locul ei.

„Nu din nou.“

CAPITOLUL 34

Luna era sus, pe cer, când Irial traversă pe furiş încăperea. Nu le-ar fi priit muritorilor să vadă uşile deschizându-se şi închizându-se singure, aşa că păşi în hol purtându-şi deghizarea de muritor. Mai mulţi Câini de Vânătoare stăteau de pază dincolo de uşă, invizibili pentru oamenii care s-ar fi putut să treacă pe acolo. Totuşi, nu era niciun muritor în hol, astfel încât Irial renunță la deghizare şi închise uşa apartamentului în urma lui.

— Ține-o înăuntru dacă se trezeşte, îi spuse el câinelui. Fără plimbări în seara asta.

— Ea nu prea cooperează aşa de bine. Am putea numai s-o urmărim, să avem grijă de siguranţa ei şi…

— Nu!

Alt câine obiectă:

— Nu vrem să-i facem rău… dar ea e atât de nefericită dacă o împiedicăm să iasă.

— Păi, blocaţi uşile. Irial făcu o grimasă. Nu era singurul aflat sub influenţa legăturii sale cu Leslie. Slăbiciunea lui pentru ea se revărsase asupra întregii curţi: tuturor le era inexplicabil de greu să facă orice i-ar fi displăcut lui Leslie.

„Se pare că eu i-am făcut să se moaie. Afecţiunea mea pentru ea îi paralizează.“

Singurul mod în care lucrurile puteau să meargă era s-o

împiedice să le ceară zânelor lui să facă ceva stupid. Alternativa, s-o frângă pe ea iremediabil, nu era o opţiune pe care el să o fi luat în calcul.

„Oare aş putea?" Suprimă răspunsul înainte să-şi îngăduie să mai zăbovească asupra acestui gând. Predarea lui Niall curţii sale fusese o acţiune destul de îngrozitoare pe care încă o mai visa. Timp de secole, el încă visa cum Niall îl respinsese după aceea. Regilor slabi nu le merge bine. Irial ştia prea bine, dar asta nu îndrepta durerea datând din vremea când Niall alesese să meargă la o altă curte. Era o durere de moarte, pe termen lung.

Să fie legat de Leslie, să se complacă în petreceri cu muritori, aşa cum el şi Niall făcuseră cândva, toate aceste lucruri îi aduseseră la suprafaţă amintiri demult neîngăduite. Era încă o dovadă că influenţa ei de muritoare îl afectase, îl schimbase. Nu era o transformare care să-i placă. Viţa-de-vie care se întindea ca o umbră între el şi muritoarea lui devenea brusc vizibilă în aerul din faţa sa, pe măsură ce agitaţia lui creştea.

Le spuse câinilor:

— Nu vorbiţi cu ea! Spuneţi-i doar că v-am interzis să o lăsaţi să iasă din cameră. Spuneţi-i că veţi ispăşi pentru ea dacă pleacă undeva. În caz că asta nu merge, spuneţi-i că va suferi Ani a ei.

Ei mârâiră la el, dar aveau să-i spună lui Leslie. Spera că asta avea s-o facă să se supună dorinţelor lui timp de câteva ore, cât ar fi durat ca el să cureţe ultima mizerie.

În interiorul primei camere, podeaua era presărată cu muritori care plângeau, cei care supravieţuiseră ultimei runde a festivităţii. Ei suportaseră mai mult decât o făcuse ultimul lot, dar multora le ceda mintea sau trupul atât de uşor. Jeleau în vreme ce nebunia a ceea ce văzuseră şi făcuseră punea stăpânire pe ei. Dă-le câteva droguri, o vrajă şi câteva momeli simple, iar muritorii plonjează de bunăvoie în adâncimile ascunse ale depravării. După aceea, la lumină, când trupurile acelora care muriseră erau amestecate printre cele ale celor

care încă erau în viaţă, existau unii care nu ştiau cum să-şi păstreze echilibrul mintal.

— Chela a descoperit unii mai rezistenţi cu care să-i înlocuim. Se bucură de oportunităţile din camera cealaltă. Gabriel aruncă poşeta unei fete într-una dintre pubele şi apoi se duse către un cadavru.

— Sărăntoacă. Doi dintre Ly Ergi o ridicară. Un al treilea deschise uşa. Urmau să o ducă undeva în altă parte a oraşului şi s-o abandoneze pentru a fi găsită de muritori. Ea a noastră.

— Pe asta să n-o aranjaţi, mârâi Gabriel în timp ce Ly Ergii ieşeau. Zâna care deschise uşa îşi ridică o mână într-un gest nepăsător, fluturându-şi palma roşie.

Irial păşi peste un cuplu care privea în gol dincolo de el.

— I-a tot încurajat să se lupte pentru ea. Orice o fi acel ceva care s-a căsătorit cu noul ei fost o face să fie violentă. Gabriel golea buzunarele şi îndepărta hainele rupte, dându-le indicaţii zâmbitoarelor zâne-ciulin pe când se îndeletnicea cu sinistra sa ocupaţie. I-au aranjat pe cei pe care îi plac. Distracţia se va întinde pe mai multe zile.

— Distracţia?

Unul dintre Ly Ergi rânji vesel.

— Le-am făcut rost şi de lucruri acătării. Au fost dezbrăcaţi, exceptând mănuşile şi pălăriile pe care le-am „aranjat".

O zână-muză adăugă:

— De asemenea, le-am pictat feţele. Erau încântători. Irial voia să-i pedepsească, dar ceea ce făcuseră nu era cu mult mai rău decât alte lucruri pe care le înfăptuiseră ca distracţie de-a lungul secolelor. „Regele Întunericului nu pretinde bunătate faţă de muritori." Îşi domoli jena şi spuse:

— Poate că ar trebui să aranjăm o scenă în parcul de pe lângă mansarda regişorului… O scenă din Visul unei nopţi de vară[8]… sau…

— Nu. Atunci, celălalt muritor care a mâzgălit piese. Care e ăla cu parada de păcate?

Un Ly Erg îşi trecu mâinile roşii ca sângele peste faţă:

— Amuzantul.

— Îmi plac păcatele, murmură o zână-muză.

Una din neamul lui Jenny alese un cadavru.

— Ne-am satisfăcut lăcomia chiar aici. Ăsta le-a servit pe toate zânele din cameră care au fost amatoare.

Râseră.

— Asta e poftă carnală, soro. Gurmanzii îşi iau porţia în plus de carne cam prin părţile de mijloc. Ca acesta.

Posacul Ly Erg repetă:

— Care e piesa?

— Faust. Tragica poveste a doctorului Faust, spuse Leslie. Vocea ei se auzi slab, dar cu toţii se întoarseră spre uşa în cadrul căreia stătea. Pijamaua ei cu dantele era în mare parte acoperită de halatul pe care şi-l pusese deasupra. Marlowe a scris-o. Asta numai dacă nu credeţi în teoria conform căreia Marlowe şi Shakespeare erau una şi aceeaşi persoană.

Niciuna dintre zâne nu răspunse. Dacă ar fi fost altcineva, ar fi mârâit sau ar fi invitat acea persoană să li se alăture la distracţie. Fiind vorba despre Leslie, nu făcură niciunul dintre gesturi.

Ea scoase unul dintre pachetele de ţigări ale lui Irial din buzunarul halatului şi îşi aprinse una, privindu-i tăcută cum îi adunau pe recent înnebuniţii muritori. Când se apropiară de ea, le deschise uşa.

Trecură pragul şi îşi extinseră deghizările ca să mascheze ceea ce transportau. Ea văzuse, totuşi. Îi privise de aproape pe nebunii cu ochii măriţi de groază, un cadavru proaspăt, carnea nudă. Dezgustul şi groaza ei atinseră apogeul. Nu simţea, desigur, dar iureşul de emoţii pe care ea ar fi trebuit să îl simtă se învălmăşi în Irial.

După ce toate zânele plecară, ea se duse către el, scuturând scrumul pe podeaua pătată cu roşu. Picioarele ei goale contrastau albe cu acele pete.

— De ce?

— Nu mă întreba pe mine. Irial văzu tremurul uşor al mâinilor ei, o urmărise rezistând dezlănţuirii de sentimente pe care el i le căutase.

— Spune-mi de ce. Îşi lăsă mucul de ţigară sa cadă şi îl stinse cu piciorul gol. Tremurul se înteţi pe măsură ce valurile

de teroare a muritorilor curgeau prin ea.

— Nu vrei acest răspuns, iubire. Se întinse s-o cuprindă, ştiind că, în ciuda celor mai bune intenţii ale ei, dezlănţuirea avea s-o doboare.

Ea se dădu deoparte.

— Nu. Vreau să… se opri… e vina mea, nu-i aşa? De asta eşti…

— Nu.

— Credeam că zânele nu mint. O lăsară genunchii şi căzu la podea. Îngenunche apoi pe o pată mare, roşie.

— Nu mint. Nu e vina ta. Încercările lui de a fi Regele Coşmarurilor, Regele Întunericului, toate păliră, căci ea părea pierdută. El era cel care se clătina, nu ea.

Ea se agăţă de covor, însângerându-şi buricele degetelor în încercarea de a se ţine de podea, pentru a nu se întinde spre el.

— De ce erau aici? De ce sunt ei…

În mod evident, ea nu avea de gând să se oprească din a pune întrebări, aşa că el încetă să se mai eschiveze.

— Dacă sunt saturat, pot hrăni curtea suficient, încât tu să ai ceva libertate. Curtea flămânzeşte puţin, dar nu destul cât să paralizeze… şi, atât timp cât tu ai fi rămas în cameră, n-ar fi fost nevoie să ştii.

— Deci noi i-am chinuit aşa…

— Nu. Tu n-ai chinuit pe nimeni. O privi agăţându-se de groaza pe care voia ea să o simtă, pe care el o simţea strecurându-i-se sub piele. Oftă. Nu exagera!

Se lăsă în jos, lângă ea.

— Există lucruri mai rele. El nu-i spunea că lucrurile acelea mai rele erau inevitabile dacă pacea dintre curţile anotimpurilor devenea şi mai puternică, faptul că acesta era doar un pas pe drumul lor. Ea îl privi fix timp de câteva secunde şi apoi se aplecă şi îşi rezemă capul de pieptul lui.

— N-ai putea să alegi criminali sau altceva?

Undeva înlăuntrul lui, el se întristă că ea acceptase acele morţi, dar esenţa ei de muritoare era ceea ce îi întuneca lui judecata. Îşi înlătură îngrijorarea.

— Aş putea să încerc… Nu pot să schimb motivul pentru

care am nevoie de tine, dar te-aş cruța de detalii.

Ea se încordă în brațele lui.

— Şi dacă n-o să pot s-o accept? Ce se va întâmpla atunci? Dacă mintea mea…

Atunci, el o rosti, îşi recunoscu slăbiciunea:

— Leslie, partea asta n-am plănuit-o. Aveam nevoie doar de corpul tău pentru ca eu să rămân în viață. Mulți dintre muritorii din schimburile anterioare… nu se descurcau atât de bine, dar aş prefera ca tu să nu intri în comă. Chiar dacă asta înseamnă ca alți câțiva muritori să moară sau să înnebunească în timp ce tu eşti leşinată câteva ore sau câteva zile…

— Deci asta e ceea ce vei face tu, şopti ea.

Capitolul 35

Niall trecuse pe la mansardă, ca să-şi ia câteva lucruri, când Aislinn intră.

— Nu vreau să discutăm despre asta iarăşi, începu el, dar Aislinn făcu un pas în lateral. Leslie stătea în spatele ei. Era palidă şi cu cearcăne la ochi. Venele albăstrui erau foarte clar conturate pe pielea ei, încât, în viziunea lui, ea avea o uşoară tentă albastră.

Aislinn zise:

— Vrea să-ţi vorbească ţie… nu mie. Această fostă regină a lui plecă închizând uşa în urma ei, lăsându-l pe Niall singur cu Leslie.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

— Irial îţi trimite complimente. Mişcările îi erau la fel de crispate ca şi cuvintele. Se duse să privească lung pe fereastră. Umbre dansau în aerul din jurul ei; văzuse aceleaşi umbre dansând în ochii lui Irial, siluete fără forme care ţopăiau şi se roteau pe marginea abisului. Acum, ele pluteau în jurul lui Leslie, un alai de alcătuiri de coşmar.

Niall nu ştia ce să facă sau să spună, sau să creadă. Aşa că aştepta.

— Putem să plecăm? îl privi peste umăr. Nu pot să fac asta aici.

— Să faci ce?

Se uită la el cu o privire ce părea calmă.

— Ce am vorbit mai înainte.

Şi el ştiu că orice nu spunea ea era suficient de îngrozitor, încât o făcuse să-l părăsească pe Irial.

— Ai să mă ajuţi, Niall? întrebă ea. Am nevoie să îndrept lucrurile.

Pentru o clipă, Niall nu fu sigur dacă Leslie era cea care întreba sau Irial: vocea ei părea confuză, cuvintele nu se potriveau cu intonaţia pe care o auzise la ea mai înainte. Dar nu conta. Umbrele dansau în jurul ei, şi el dădu singurul răspuns potrivit pentru oricare dintre ei:

— Da.

Leslie simţi ciudata şoaptă a firii lui Irial năpădind-o chiar şi acum. Şi era o mângâiere, chiar dacă ea spera să ia sfârşit. Ce-i dăduse el ei, ce preţ avusese el pentru ea nu era benefic pentru niciunul dintre ei. I-ar fi fost mai uşor dacă ar fi putut să-l numească cel rău, dar nimic nu avea legătură cu valorile sau cu etica. Acele răspunsuri erau prea simple. Irial făcea ce considera a fi necesar pentru a-şi salva zânele, ce credea că e cel mai bine pentru curtea sa – incluzând-o şi pe ea. Nu ce era cel mai bine pentru ea sau pentru oamenii care fuseseră terorizaţi în mâinile celor de la Curtea Întunericului. Nu era cel mai bun lucru pentru miile de muritori care urmau a sfârşi conform planurilor lui Irial odată ce ea devenea mai puţin importantă pentru el sau devenea mai disperată.

Îi zâmbi lui Niall. Stăteau în picioare în vechea ei cameră. Nu se mai întorsese aici de când plecase cu Irial. Când intrase, casa era goală, ca şi când nimeni nu mai fusese acolo de multe săptămâni. Dacă ar fi putut să simtă, ea şi-ar fi făcut probabil griji pentru tatăl ei, dar aşa cum era, de-abia observă că dorea să-şi facă griji.

„Am să mă ocup de asta mai târziu. După."

Niall o trase în braţele lui, protejând-o ca şi când ar fi căzut şi ar fi fost prinsă în ultima clipă. O mângâie pe ceafă.

— M-ai dispreţul dacă aş recunoaşte că mi-aş dori să nu fiu eu cel care să facă asta?

— Nu. Mai târziu, totuşi, când influenţa lui Irial urma sa dispară, ea bănui că s-ar fi putut întâmpla asta.

— Haide! îi luă mâna într-ale ei şi îl conduse spre pat, patul ei, din casa ei. Era în siguranţă. „Datorită lui Irial."

Niall rămase în picioare, nemişcat în timp ce ea se aşeză pe marginea cuverturilor de un roz spălăcit. Percepea reminiscenţe ale sentimentelor ei – mulţumită a ceea ce făcuse Irial, mulţumită muritorilor care căzuseră în mâinile celor de la Curtea Întunericului –, nu toate sentimentele ei, dar câteva dintre cele mai puternice. Simţea dezgust faţă de modul în care zânele tratau cadavrele, groază din pricina faptului că oamenii suferiseră din cauza ei. Se agăţă de greutatea păcatului care o îmbolnăvea… şi de dorinţa de a se întoarce la starea de amorţeală, astfel încât să nu fie nevoită s-o simtă. Asta era ceea ce urmărise – amorţeala – şi nu merita preţul plătit nici de ea, şi nici de altcineva.

Îl trase pe Niall lângă ea; el o privi cu ochii trişti.

Stomacul i se strânse de teama care ameninţa s-o sufoce – nu în felul în care o făcuse cândva, ci ca o foame.

„Foamea lui Irial."

Apoi, frica îi dispăru absorbită de Irial în timp ce şedea în vreunul dintre cluburile sale înconjurat de zânele care se adunaseră încet lângă el. Spera că foamea lui Irial avea să îi înlăture durerea despre care ştia că avea să vină.

Se rostogoli scoţându-şi cămaşa şi încercă să nu se gândească la ceea ce era pe punctul de a se întâmpla. Cu ochii închişi, spuse:

— Te rog!

Niall îşi puse mâinile pe pielea ei, pe cerneala ei, pe semnul acela unde era legată prezenţa lui Irial de pielea ei. Atingerea lui ardea din cauza mingii de lumină solară pe care i-o dăduse Aislinn în mansardă, pe care el o cărase în interiorul lui, pe care o adusese.

„La cererea mea."

Gerul pe care cealaltă regină – Regina Iernii – i-l dăduse urmă după lumina soarelui: Leslie crezu că simte ţurţuri perforându-i pielea. Şi ţipă, deşi îşi muşca buzele, ca să nu lase

sunetele să iasă. Ţipa aşa cum o făcuse numai o singură dată până atunci.

„Nu e vina lui Niall. E alegerea MEA. A mea."

— Iartă-mă, o imploră el în vreme ce forţa soarele şi gerul în pielea ei, îngheţând lacrimile din cerneală, arzând sângele lui Irial care era amestecat în cerneală, omorând rădăcinile viţei-de-vie negre pe care cerneala lui Irial o ancorase în trupul ei.

— Leslie? şopti Irial.

Îl putea vedea destul de clar, căci el părea a fi ca o hologramă în cameră. Dacă ochii ei n-ar fi fost închişi, ar fi putut să creadă că el era cu adevărat acolo. El tresări, se ridică în picioare deranjând-o pe zâna care i se cuibărise în poală.

— Ce faci?

— Aleg. Ea muşcă păturica pentru a nu mai ţipa din nou. Avea pumnii strânşi atât de tare, încât simţi cum sfâşie cuvertura. Încercă să se ridice. Niall îşi puse genunchiul pe spatele ei, ţinând-o culcată.

Lacrimile lui Leslie curgeau pe pernă.

— Sunt a mea. A nimănui altcuiva.

— Totuşi, eu sunt încă al tău. Asta nu se va schimba niciodată, Fată Umbră. Şi apoi, el dispăru, iar emoţiile se năpustiră asupra ei.

Niall îşi trase mâinile, iar ea îşi întoarse capul să-l privească. El şedea alături de ea, privindu-şi fix mâinile.

— O, zeilor, îmi pare rău.

— Mie nu. Nu era sigură de altceva, dar asta o ştia. Apoi, agonia din pielea ei, amintirile, dezlănţuirea de groază fură prea mult: se rostogoli şi vomită în coşul de gunoi. Tot corpul i se contorsiona pe măsură ce durerea o cuprindea. Pe faţă, lacrimile i se amestecau cu transpiraţia, ca nişte izbucniri fierbinţi şi reci care veneau şi plecau scăpate de sub control. Muşchi pe care nu ştiuse că-i avea se contractau ca răspuns la durerea din interiorul ei.

În ciuda tuturor acestor trăiri, ea zâmbi; pentru numai o clipă, ea zâmbi. Era liberă. Durea ca naiba, dar era liberă.

CAPITOLUL 36

Leslie pendulă între inconştienţă şi realitate timp de câteva zile, în vreme ce lumea se mişca în jurul ei. Niall rămase lângă ea. Aislinn şi Seth o vizitară. Ani şi Tish, şi Rabbit o vizitară. Gabriel o vizită, aducându-i mai multe flori decât ar fi putut fi considerat rezonabil. Puse florile jos, îl apucă pe Niall de umăr şi dădu din cap, o sărută pe Leslie pe frunte şi plecă. Toţi ceilalţi vorbiră – cuvinte de sprijin şi scuze din partea lui Aislinn, laude din partea lui Seth şi a lui Rabbit, iertare pentru că părăsise curtea, din partea lui Tish şi a lui Ani. Irial nu veni la ea.

Zăcea pe burtă, purtând jeanşi şi un sutien. Nu rostise mai mult de câteva cuvinte până acum. Erau prea multe lucruri în mintea ei ca ea să poată încerca să construiască propoziţii. Nici tatăl ei şi nici fratele nu se mai arătară pe acasă. Nu ştia unde erau, dacă aveau să se întoarcă sau dacă erau opriţi să se întoarcă. Ea era în casa ei – vindecându-se şi în siguranţă. Asta era tot ceea ce conta pe moment.

Niall îi puse un fel de cremă calmantă pe pielea de pe spatele ei, ars de soare şi de ger. Îşi întoarse capul să-l privească. Îi văzu întinzându-se prin cameră: lujerii arşi ai umbrei viţei-de-vie ieşind din pielea ei – încă o legătură, dar nu un canal de comunicare.

— N-o să dispară niciodată, nu-i aşa?

Niall privi lung la viţa înnegrită.

— Nu ştiu. N-am văzut-o până acum. Acum, pot să o văd.

— Este închisă. Asta-i tot ce contează. Şi nu se va mai deschide iarăşi. Se ridică şi trebui să-şi muşte buzele ca să nu ţipe.

— Eşti… Cum te simţi? El era nesigur, încă nu voia să o oblige să vorbească sau să acţioneze. Era destul de aproape, încât ea să poată să-l ia de braţ, dacă ar fi avut nevoie de sprijin, dar îi lăsa suficient spaţiu.

— Îngrozitor, dar reală, spuse ea.

— Crema de aloe ar trebui să ajute. E tot ce pot face. Lucrurile muritorilor nu funcţionează atât timp cât mai e vorba despre lucruri de-ale zânelor… Am chemat-o pe Aislinn şi…

— E bine, Niall. Zău. Nu mă deranjează că mă doare. Îl privi cum se uita la ea cu o asemenea tristeţe, încât i se rupea inima să vadă asta, să-şi dea seama cât de dificile fuseseră ultimele zile şi pentru el.

— Mă ajuţi să mă ridic? Îi întinse o mână ca el să o ajute să se ţină ferm pe picioare până când se va putea descurca singură. Uneori, statul în picioare era atât de dureros, încât ea cădea înapoi imediat. De data asta, tremură puţin când Niall o ajută să meargă la baie, dar nu la fel de îngrozitor ca înainte. Îşi revenea, fizic şi mental. „E timpul." Se rezemă de cadrul uşii şi întinse mâna spre dulapul de sub chiuvetă.

— Este o oglindă acolo.

Fără să comenteze, el o scoase, iar ea se întoarse spre o oglindă mare, ţinând oglinjoara în aşa fel încât să-şi vadă spatele. Cerneala din pielea ei se decolorase în alb şi cenuşiu. Desenul era la fel de frumos ca înainte, dar se estompase datorită soarelui şi gerului pe care Niall le presase pe pielea ei.

„Desenul meu acum. Corpul meu." Lăsă jos oglinda şi zâmbi. Nu tatuajul o schimbase, o repusese în posesia trupului ei. Fuseseră acţiunile ei, alegerile ei. Fusese alegerea drumului atunci când părea că nu mai erau alte căi de găsit.

— Leslie? Niall păşi în spatele ei şi o privi în oglindă, susţinându-i reflexia privirii ei. O să fii în regulă?

Ea se întoarse astfel încât acum erau faţă în faţă şi îi răspunse cu cuvintele pe care i le spusese el în prima lor noapte împreună:

— Am supravieţuit. Nu asta e ceea ce contează?

— Aşa este. O trase mai aproape şi o ţinu grijuliu.

Stăteau acolo tăcuţi şi împreună până când ea începu să se legene. Înroșindu-se, spuse:

— Cred că încă sunt slăbită.

— Nu eşti deloc slăbită. Rănită, dar n-ai de ce să te ruşinezi. O ajută să ajungă la pat. Ezitând, spuse: Aislinn ar veni să aibă grijă de tine dacă tu i-ai permite. I-am părăsit, l-am părăsit pe Keenan, dar ei vor avea grijă de tine. Putem să ne descurcăm şi apoi…

— Niall? Încercă să-şi menţină tonul blând când spuse: Eu… Nu pot să am de-a face cu curţile voastre de zâne chiar acum. Eu îmi vreau doar viaţa. Asta – gesticulă arătând în jurul camerei – nu e bună, dar e mai bună decât lumea voastră. Nu vreau să fac parte din lumea zânelor.

— Nu pot să schimb ce sunt. Nu mai aparţin nici unei curţi, dar nu pot să nu interacţionez deloc cu lumea mea… Eu… Lăsă cuvintele să se piardă.

Aceasta nu era o conversaţie pe care ea să vrea să o poarte, nu acum, dar se întâmpla.

— Încă simt… ceva, orice o fi fost, pentru tine, dar chiar acum… trebuie s-o iau de la capăt în altă parte… de una singură.

— Am încercat să am grijă de siguranţa ta. Îi spuse că o păzise timp de luni întregi, că el şi altă zână a lui Aislinn merseseră alături de ea pe străzile de Huntsdale. Îi spuse că încercase să nu-i vorbească înainte, deoarece Aislinn îi ordonase să nu o facă, că ea nu voia ca Leslie să fie atrasă în lumea lor şi că el gândise că regina lui fusese înțeleaptă când hotărâse asta.

— Vreau sa fiu cu tine. Acum, nu mai sunt la curte. Sunt… solitar. Aş putea veni cu tine… să am grijă de tine…

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Bine. Ai nevoie de timp, dar când vei fi gata… sau dacă

ai nevoie de ceva, de orice, vreodată…

— Ştiu. Se lăsă pe perne. Poţi să o chemi pe Ash? Trebuie să vorbesc cu ea înainte să mă văd cu Irial.

— Irial? De ce ai vrea tu…

— Nu sunt singura muritoare. Există o mulţime de oameni cu care el m-ar putea înlocui – nu lăsă durerea să răzbată din vocea ei, dar tot trebui să se oprească – dacă nu cumva a făcut-o deja. N-am de gând să plec şi să las pe altcineva în locul meu. Ea se gândi la muritorii care jeleau pe podea, la luptele sângeroase pe care le văzuse înainte să leşine, la faptul că ştia că şi ăsta reprezenta un mod în care Irial era grijuliu, blând cu ea. Cum ar fi ca el să fie lipsit de precauţie era prea greu de luat în considerare. Trebuie să vorbesc cu Ash înainte să mă văd cu el. Nu pot aştepta prea mult.

Niall oftă, dar se duse. Auzi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se când el ieşi să caute pe oricine ar fi aşteptat afară. Şi adormi conştientă că era în siguranţă, liberă şi pe punctul de a găsi o cale să se asigure că libertatea ei nu era cu preţul vieţii altei fete.

Când Leslie intră în apartament în acea noapte, nu era nimeni acolo, cu excepţia lui Irial. El nu comentă, nu-i puse întrebări. Îi turnă o băutură şi i-o întinse.

Tăcută, ea o luă şi se duse spre canapea. El o urmă, dar nu se aşeză lângă ea. Îşi trase un scaun. Era neplăcut să-l vadă şezând acolo, unde ea nu putea să-l atingă.

— Te simţi bine?

Ea râse.

— Niall credea că nu e bine să vin aici şi că prima întrebare pe care mi-o vei pune va fi dacă mă simt bine. Orice i-ai fi făcut trebuie să fi fost ceva diavolesc.

— Băiatul nostru nu iartă atât de rapid ca tine. Irial zâmbi trist, ceea ce o făcu să vrea să-i mai pună întrebări.

Dar n-o făcu. Se mişcă încercând să-şi găsească o poziţie confortabilă în care să n-o doară prea tare spatele. Era bucuroasă că durerea exista, dar încă îi aducea lacrimi în ochi când se mişca.

— N-aş suporta să văd oameni murind pentru mine sau orice altceva despre care nu mi-ai zis.

— S-ar fi putut să fi fost mai rău cu timpul, recunoscu el. Nu era o scuză, dar ea nici nu se aşteptase să primească una.

— Oare chiar vreau să ştiu?

El îşi aprinse una dintre veşnicele sale ţigări, privind-o într-un fel care era aproape mângâietor datorită familiarităţii. Apoi, făcu un gest nepăsător cu mâna, jarul ţigării mişcându-se prin aer în vreme ce el gesticula.

— Război, mai mult efort pe frontul drogurilor, o creştere a numărului de zâne păstrate mai aproape de mine. Poate ceva negocieri cu zânele lui Far Dorcha cu privire la pieţele de sex şi de moarte.

— Oare aş fi supravieţuit?

— Se poate. El ridică din umeri. Te descurcai destul de bine. Cei mai mulţi muritori nu rămân conştienţi atât de mult timp cum ţi s-a întâmplat ţie. Şi, de vreme ce eu eram cel de care tu erai legată… se prea poate ca tu să fi reuşit. Eu voiam ca tu să supravieţuieşti.

— Am vorbit cu Ash şi dacă tu mai iei vreo muritoare…

— Iubire, mă ameninţi? Îi zâmbi.

— Nu. Îţi spun că nu vreau ca tu să mă înlocuieşti.

Zâmbetul lui dispăru.

— Ei bine şi dacă… aş face-o?

— Atunci, Ash va colabora cu cealaltă, cu Regina Iernii, şi te vor ameninţa, îi vor face rău curţii noastre – a tale. Îl privi nefiind sigură că abordarea ei era cea potrivită, dar convinsă că ea nu putea permite ca vreun muritor să sufere aşa cum o făcuse ea. Dar iată care e lucrul pe care ei nu-l pricep: eu nu vreau ca tu să fii rănit. M-ar durea. Dacă ai permite altui om să canalizeze toată grozăvia aceea spre tine, asta m-ar răni. Ce ţi-ar putea face ei când te-ar găsi, asta m-ar răni.

— Şi?

— Şi tu mi-ai promis ca n-ai sa permiţi nimănui să-mi facă rău. Ea aştepta în timp ce el o privea lung, fumând în tăcere. Prietenia lui Leslie cu Aislinn poate că nu fusese încă refăcută, mai era mult până ce lucrurile se vor fi aşezat. Deocamdată,

acesta era ţelul lui Leslie: să îndrepte lucrurile – viaţa ei, viitorul ei şi, dacă putea, relaţiile cu cei care contau pentru ea. Irial încă era pe acea listă.

— Curtea Întunericului este ceea ce este. N-am să le spun să-şi schimbe caracterele pentru a calma…

— Te joci cu vorbele, Irial. Ea îi făcu semn să se apropie.

Surpriza lui fu suficientă pentru a-i permite ei să simtă că se teme. Îşi stinse ţigara şi se duse să se aşeze pe canapea, destul de aproape pentru a o atinge, dar, de fapt, neatingând-o.

Ea se întoarse pentru a fi faţă în faţă.

— Ai jurat, Irial. Înţeleg asta acum. Îţi spun ce se va întâmpla dacă ai să le permiţi să te rănească: mă vei răni pe mine şi, dacă ştii că încă mai e nevoie de vreun muritor… Ce eşti, ce faci nu e treaba mea, dar să faci un alt schimb de cerneală, să porneşti războaie în lumea mea, să omori muritori, asta este treaba mea şi, dacă faptul că eu mai ţin la tine ar însemna ca tu să n-o poţi face… recunosc că încă ţin la tine. El se întinse spre ea, şi ea nu se retrase. Îşi închise ochii şi se abandonă sărutărilor. Irial fu cel care se opri.

— Tu nu minţi. O privi ciudat, puţin evlavios şi puţin temător.

Era un lucru minunat să fie din nou liberă. Şi ea îşi dădu seama că ceea ce simţea pentru Irial nu se schimbase prea mult.

— Spune-mi ce simţi pentru mine, îi ceru ea.

El se dădu înapoi puţin, nemaiţinând-o în braţe.

— De ce?

— Fiindcă te-am întrebat.

— Mă bucur că n-ai sfârşit prin a intra în comă sau chiar să fi murit, spuse el fără ca tonul său să dezvăluie ceva.

— Şi? Ea îl privi cum se luptă cu tentaţia de a-i spune. Dacă el nu voia, ea nu putea să-l oblige.

— Dacă ai vrea să rămâi…

— Nu pot. Îl strânse de mână. Şi, apropo, asta nu e emoţie, este o ofertă. Dintre toţi oamenii, tu cunoşti diferenţa. Ceea ce eu te întreb – şi tu eviţi – este dacă tu încă mai ţii la mine, acum, că nu mai suntem legaţi. A fost doar schimbul de

cerneală?

— Singurul lucru schimbat este că tu te-ai eliberat de mine, şi eu sunt părăsit, încercând să-mi imaginez cum îmi voi hrăni corespunzător curtea. Îşi aprinse o altă ţigară şi îi dădu răspunsul: La început, a fost schimbul, dar… dar asta n-a fost tot. Ţin cu adevărat la tine. Destul încât să te las să pleci.

— Deci… îl îndemnă ea, având nevoie să audă cuvintele.

— Deci, jurământul meu rămâne intact. Nu va mai fi niciun schimb de cerneală cu vreun muritor.

Ea rămase buimacă timp de câteva clipe. Nu îi era uşor să plece, indiferent cât de corect ar fi fost. Existau atât de multe lucruri pe care voia să le spună, despre care să întrebe. Dar n-ar fi schimbat nimic. Ar fi fost la fel şi, cu adevărat, toate acestea erau lucruri pe care ea bănuia că Irial deja le ştia, aşa încât îi spuse:

— Dimineaţă, primesc cheia de la apartamentul meu. Ash a avut grijă… nu financiar, ci ca să-mi găsească unul şi toate hârtiile, şi totul.

— Ai să-mi spui dacă vreodată vei avea nevoie de ceva? Vocea lui sună la fel de nesigură pe cât era şi ea.

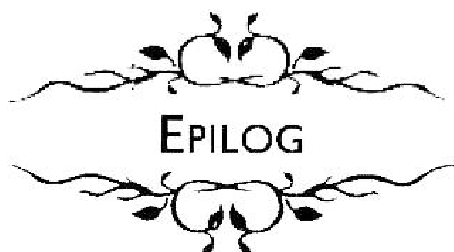
Leslie dădu din cap.

— Nu, sunt foarte sigură că a mă întâlni cu tine sau cu Niall e o idee proastă. I-am spus şi lui… Nu vreau lumea aceasta. Ash avea dreptate în legătură cu asta. Vreau să-mi trăiesc viaţa, să fiu normală şi să pun în ordine ce s-a întâmplat – înainte de tine.

— Ai să te descurci bine, mai bine decât dacă ai fi rămas. El trase încă un fum din ţigară şi-l expiră.

Ea privi fumul răsucindu-se ca nişte şuviţe în aer, nu ca nişte umbre, nimic mistic sau eteric, doar aerul pe care îl expirase el – normalitatea. Şi o făcu să zâmbească.

— Aşa va fi!

Epilog

Aşa cum făcuse adesea în ultimele săptămâni, Niall o privi pe Leslie ieşind în stradă. Muritorul o aştepta acolo, ridicând din umeri la orice i-o fi spus ea, zâmbind. El o privea cu un aer protector cu care Niall era de acord – plasându-se el la bordură, atent la muritorii care treceau. Ea avea nevoie de prieteni ca el. Ea avea nevoie de felul în care muritorii o făceau să râdă. „Nu de mine. Nu acum." Cearcănele de sub ochii ei se estompau. Pasul ei era mai ferm, mai încrezător.

— Arată bine, nu-i aşa? spuse o voce din spatele lui, care nu era bine-venită.

— Cară-te! Niall îşi luă privirea de la Leslie, întorcându-se cu faţa spre regele Curţii Întunericului. Irial şedea tolănit în faţa chioşcului de ziare, cu pălăria lăsată pe o parte.

„Cum de nu l-am observat?"

— Şi mai sănătoasă, fără nenorocitul ăla de frate al ei care să-i creeze probleme, adăugă Irial. Cu o expresie prietenoasă care părea ciudată, dată fiind situaţia, el făcu un pas şi îl cuprinse pe Niall de umăr. Erau la fel de înalţi, astfel încât fu aproape un gest de îmbrăţişare.

Niall dădu braţul lui Irial deoparte şi întrebă:

— Ce vrei?

— Să văd ce face fata noastră – şi tu. Irial îi aruncă lui Leslie o privire ciudată pe care Niall ar fi putut-o numi protectivă

dacă ar fi fost vorba despre altcineva.

„El nu e capabil de asta, totuşi. El este inima Curţii Întunericului." Dar Niall ştia că încerca să se mintă singur, ştia că încercase să se mintă timp de secole: Irial nu era ceea ce Niall îşi îngăduise să creadă. El nu era nici atât de îngrozitor pe cât credea Niall, nici atât de amabil pe cât păruse la început. „Dar el tot nu merită sa fie alături de ea."

Lui Leslie i se alăturară alţi câţiva muritori. Unul dintre ei spuse ceva ce o făcu pe ea să râdă zgomotos.

Niall păşi în faţa Regelui Întunericului.

— Ea s-a eliberat de tine. Dacă tu…

— Relaxează-te, băiete. Râse încetişor. Tu chiar crezi că i-aş face rău ei?

— Tu chiar i-ai făcut rău.

— I-am anulat câteva dintre opţiuni când n-am avertizat-o în legătură cu schimbul de cerneală. Am folosit-o. Am făcut ceea ce amândoi am făcut cu muritorii dintotdeauna.

Niall începu:

— E…

— Exact ceea ce ultimul tău rege a făcut cu minunata lui regină şi cu restul muritorilor-jucării de mai înainte – Irial se opri, având o privire ciudată, solemnă –, dar ai să-ţi dai seama în curând. Apoi, privind dincolo de Niall, spre Leslie şi prietenii ei muritori, Irial spuse: Cândva, ţi-am dat posibilitatea să alegi între a-mi oferi mie muritorii pe care-i făceai dependenţi sau a mi te da pe tine însuţi. Mi te-ai dat pe tine. Asta este ceea ce face un rege bun, Gancanagh, face alegeri grele. Tu ştii ce suntem şi totuşi ne-ai păstrat secretele. Ai lăsat deoparte dragostea ta pentru Leslie în interesul ei. Vei fi un rege excelent.

Şi, înainte ca Niall să poată reacţiona, Irial îşi apăsă gura pe lunga cicatrice pe care, cândva, el îi îngăduise lui Gabriel să o facă pe faţa lui Niall. Niall simţi cum îl lasă genunchii, simţi un torent de energie nouă, neliniştitoare în corpul său, simţi conştient cum numeroasele zâne ale întunericului, ca nişte fire dintr-o mare tapiserie, îşi întreţeseau vieţile cu a lui.

— Să ai mare grijă de Curtea Întunericului! Ei merită asta.

Ei te merită pe tine. Irial îşi înclină capul. Regele meu.

— Nu! Niall se împiedică, clătinându-se pe trotuar, aproape căzând pe carosabil. Nu vreau asta. Ţi-am spus că…

— Curtea are nevoie de o energie nouă, Gancanagh. I-am oferit-o pe a noastră în timpul domniei Beirei, am găsit căi să o întăresc. Sunt obosit – mai schimbat de către Leslie decât voi recunoaşte vreodată chiar şi faţă de tine. Poate că ai întrerupt legătura noastră, m-ai îndepărtat de pielea ei arzându-mă, dar asta nu schimbă lucrurile făcute de mine. Nu mai sunt potrivit să-mi conduc curtea. Irial zâmbi trist. Curtea mea – curtea ta acum – are nevoie de un nou rege. Eşti alegerea potrivită. Tu ai fost întotdeauna următorul Rege al Întunericului.

— Ia-o înapoi! Niall simţea stupiditatea cuvintelor lui, dar nu se putea gândi la ceva cât de cât mai coerent.

— Dacă n-o vrei…

— N-o vreau.

— Alege pe cineva demn pentru a putea să i-o dai mai departe în cazul acesta. Ochii lui Irial se luminară uşor. Energia tentant de misterioasă care îl însoţea întotdeauna ca o ceaţă era mult mai puţin copleşitoare acum. Între timp, îţi ofer ceea ce n-am oferit niciodată nimănui: loialitatea mea, Gancanagh, regele meu.

Apoi, îngenunche cu capul plecat, acolo, pe trotuarul aglomerat. Muritorii îşi lungeau gâturile uitându-se.

Şi Niall rămase cu gura căscată de uimire în faţa lui, ultimul Rege al Întunericului, realitatea copleşindu-l. Avea să înşface prima zână a întunericului pe care ar fi văzut-o şi… „să predea acest gen de putere unei zâne la întâmplare? O zână a întunericului?“ Se gândi la Bananach şi la Ly Ergi dând târcoale în căutare de război şi de violenţă. Irial era moderat în comparaţie cu violenţa lui Bananach. Niall nu putea să dea curtea pe mâna oricui, nu fiind pe deplin conştient, iar Irial ştia asta.

— Conducătorul Curţii Întunericului a fost întotdeauna ales dintre zânele solitare. Am aşteptat timp îndelungat să găsesc pe altcineva după ce tu ai spus nu. Dar, apoi, mi-am dat seama că aşteptam ca tu să-l părăseşti pe Keenan. Nu m-ai ales pe

mine în locul lui, dar ai ales calea cea mai grea. Apoi, Irial se ridică şi luă chipul lui Niall între palmele sale, blând, dar ferm, şi îl sărută pe frunte. Ai să te descurci bine. Şi, când vei fi pregătit să vorbeşti, eu încă voi fi aici. Şi-apoi dispăru în aglomeraţia de muritori care mergeau pe trotuar, lăsându-l pe Niall fără grai.

Irial nu privi înapoi, nu se întoarse spre Leslie sau spre Niall. Merse întruna până când se pierdu în mulţimea de muritori ale căror sentimente le putea citi, dar nu le putea sorbi.

„Nu fără ea."

O simţea acolo, încrezătoare în lumea ei, văzând lucrurile care o urmăreau cu privirea, dintre umbre, şi nu dădea înapoi. Uneori, simţea gusturile sâcâitoare ale dorului ei – pentru el şi pentru Niall –, dar el nu avea să se ducă la ea, nu acum, nu la ea fericită în lumea ei cea nouă. Recupera cursurile pe care le pierduse în timpul şederii cu el, mândră de ea, reconstruindu-se. Urma să meargă la colegiu, din toamnă.

„Nici a mea, nici a lui, doar a Ei Însăşi." Îi făcea plăcere să ştie asta şi să aibă acele efemere legături cu ea. Se temuse că abandonarea tronului ar fi contribuit, de asemenea, la încheierea legăturii sale cu Leslie. Permisese ca acea teamă să-i întârzie coborârea. „Teama de a pierde ultima legătură cu Fata mea Umbră." Acţiunile ei arseseră lujerii viţei-de-vie acolo unde se înrădăcinaseră în carnea ei. Simţise asta, ca atunci când îţi amorţeşte un membru, făcându-l să se simtă atât de rău, încât ajunsese deprimat din cauza pierderii. Dar el încă mai putea gusta ecoul ei, nu întotdeauna, nici măcar prea des, dar erau momente când el o simţea – ca durerile-fantomă din membrele lipsă. Era ca o poftă nestăvilită pentru acele clipe care-i dovediseră inadecvarea în a-şi conduce curtea. Poate că ieşise din pielea ei, dar îl transformase în altceva decât fusese înainte – nu un muritor, dar nici destul de puternic ca să merite titlul de Rege al Întunericului.

„Ce înseamnă când ai coşmaruri despre pace? Când umbrele îşi doresc lumina?"

Poate că ea nu era legată de el, dar încă era Fata lui Umbră. El îi jurase să aibă grijă de ea, s-o ferească de dureri sau răni, să aibă grijă să nu-i lipsească nimic. Plecarea ei nu anula promisiunile lui; acestea nu erau condiţionate. Iar dacă Niall nu era legat de nicio curte, de vreo cauză sau vreun scop, în cele din urmă, el avea să se ducă la Leslie. Gancanagh al lor poate avea intenţii bune, dar era în firea lui – ca şi a lui Irial – să fie dependent de muritori. El încă aparţinea umbrelor în ciuda faptului că se străduise atât de mult să se îndepărteze de ceea ce era. „Nu acum." Acum, că Niall era legat de Curtea Întunericului, firea sa dependentă era anulată. „Iar a mea a revenit." Aşa cum şi Irial fusese cândva, Niall era întărit de către curtea lui, la fel cum şi curtea era întărită de Niall.

Irial găsise un rege mai bun ca să aibă grijă de Curtea Întunericului. Ca să aibă grijă de Niall, Irial îi dăduse lui curtea. Şi, ca s-o iubească pe Leslie, Irial avea să stea departe de ea. „Uneori, a iubi înseamnă să laşi să plece când tu vrei să-i fii şi mai aproape." Era singura modalitate pe care o ştia ca să-şi protejeze curtea, zânele şi pe singura muritoare care contase vreodată pentru el.

{1} Înțepături și ace

{2} Seasonal affective disorder (SAD) – tip de depresie legat de schimbarea de anotimp. Se obicei începe toamna și continuă în lunile de iarnă. Tratamentul include și fototerapia.

{3} Iubita mea (în irlandeză).

{4} Frumoasa mea (în franceză, în original)

{5} Da (în franceză, în original)

{6} Termen irlandez pentru o incintă circulară înconjurată de un zid de pământ şi folosită ca un fort sau locuinţă.

{7} În mitologia scoțiană este un spirit al apelor, jumătate femeie, jumătate capră.

{8} Comedie de William Shakespeare (n. tr .)